Âşıklar

PHILIP JOSÉ FARMER



ithaki

Yayınevi

İthaki Yayınları - 142
Bilimkurgu - 41
ISBN 975-8607-63-4
Philip Jose Farmer
Âşıklar
Kitabın özgün adı: *The Lovers*
İngilizceden çeviren: Kemal Baran Özbek
Redaksiyon: Sönmez Güven
1. Baskı İstanbul, 2002

Yayın Koordinatörü: Füsun Taş
Dizi Editörü: Sönmez Güven
Sanat Yönetmeni: Murat Özgül
Düzelti: Şule Cepcepoglu
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: Yeşim Ercan
Kapak ve İç Baskı: Kitap Matbaacılık
Cilt: Fatih Mücellit
İthaki Yayınlar: Mühürdar Cad İlter Ertüzün Sok. 4f6 81300 Kadıköy
İstanbul Tel: (0216) 330 93 08 - 348 36 97 Faks: (0216) 349 14 35
www.ithakiyayinlari.com E-mail: penguenithaki@superonline com

Aşıklar

Philip Jose Farmer

Çeviren: Kemal Baran Özbek

ÖNSÖZ

Günümüzde kendini yazın türlerinin en keskinleri arasında görüyor olsa da, bilimkurgunun bir zamanlar gölgesinden bile korkacak kadar ürkek dönemler yaşamışlığı da vardır.

Bu durum en çok cinselliği ele alış tarzında belirgindi.

Otuzlu, kırklı ve ellili yılların ucuz Amerikan bilimkurgu dergilerinin kapaklarını böcek gözlü ya da Moğol yüzlü uzaylılar tarafından tehdit edilen ve sarışın kahramanımız tarafından kurtarılmayı bekleyen bikinili bakireler işgal etmişti. Ancak nasıl *National Geographic* dergilerindeki çıplak zenci kadın fotoğraftan doğa belgeseli sınıfına sokularak müstehcen sayılmaktan kurtarılıyorlarsa, tehdit altındaki bu hanımcıklara da yeşil ya da mavi bir cilt rengi verilerek iş kasaba kurnazlığıyla bitiriliyordu. Öykünün içinde ise sarışın kahramanımızın Çinliye benzeyen Venüs prensesini elde etmesinin dışında tek bir öpüşmeye bile rastlayamazdınız.

Soğuk savaş yıllarının paranoyası ve tutuculuğunda bu baskı kendini daha da yoğun biçimde hissettirir olmuştu. İşte Philip Jose Farmer tam da o sırada ve büyük bir gümbürtüyle çıkmıştır sahneye.

Farmer kırklı yıllardaki birkaç başarısız denemesinin ardından 1952 yılında *Lovers-Âşıklar* adlı uzun öyküsünü *Startling Stories* dergisinde yayımlattı. Öykü önce *Astounding Science Fiction* dergisi yayın yönetmeni John W. Campbell, daha sonra ise *Ga- laxy Science Fiction* dergisi yayın yönetmeni H. L. Gold tarafından cinselliğe yaklaşım tarzı nedeniyle neredeyse tiksindirecek kadar aykırı bulunarak geri çevrilmişti. *Aşıklar,* önem açısından gerilerde kalan bir dergide yayımlanmış olmasına rağmen okurlar arasında coşkuyla karşılandı ve yazarına 1953 yılında En Çok Umut Veren Yeni Yazar dalında bir Hugo ödülü kazandırdı.

Günümüz için oldukça masum kalsa da Aşıklar'ın zamanında yarattığı etki ancak afallatıcı olarak tanımlanabilir. Öykü ksenobiyoloji (yabancı biyolojisi), asalak yaşam ve seks üçlüsünün din kazanında hazırlanmış tehlikeli bir karışımıdır. 1960 yılında roman haline getirilmiştir.

Büyük usta Philip Jose Farmer'a devam edeceğiz.

Sönmez GÜVEN
İstanbul
Ağustos 2002

1

Hal Yarrow çok uzakta birisinin “Çıkmalıyım,” diye mırıldandığını duydu. “Dışarı açılan bir yol olmalı.”

İrkilerek uyandı ve konuşanın kendisi olduğunu fark etti. Dahası, uyanırken söylemiş olduklarının gördüğü düşle hiç ilgisi yoktu. Yarı uyanıkken sarf ettiği sözlerle rüyası birbirinden farklı iki olguydu.

Ama gevelediği bu sözcüklerle acaba ne söylemek istemişti? Ayrıca neredeydi? Zaman içinde yolculuk mu etmişti gerçekten, yoksa gördüğü sadece nesnel bir düş müydü? Olay o denli canlıydı ki dünyanın bu boyutuna dönmesi zaman almıştı.

Yanı başında oturan adama attığı bir bakış zihnine açıklık getirdi. B.S. 550 yılında (eski hesapla M.S. 3050 diye belirtti akademisyen zihni) Sigmen City’ye giden yolcu gemisindeydi. Şu zaman yolculuğu ya da düşte olduğu üzere uzun yılların ve bir yığın ışık yılının ötesindeki garip bir gezegende değildi. Muhteşem Isaac Sigmen’in, ya da diğer adıyla Öncü’nün huzurunda da değildi.

Yanındaki adam yan gözle Hal’e baktı. Elmacık kemikleri çıkık, siyah saçları düz ve kahverengi gözlerinin kapakları bir Mogol’unki gibi hafifçe katlanmış olan zayıf biriydi. Mühendis sınıfının açık mavi üniformasını giymiş ve göğsünün sol tarafına üst kademeden olduğunu belirten alüminyum bir amblem takmıştı. Büyük olasılıkla iyi bir ticaret okulundan diploma almış bir elektronik mühendisiydi.

Adam boğazını temizledi ve Amerikan dilinde “Binlerce pardon, *abba,*” dedi. “Sizinle izniniz olmadan konuşmamam gerektiğini biliyorum. Ancak uyanırken bana bir şeyler söylediniz. Ayrıca bu kabinde olduğunuza göre

kendinizi geçici olarak eşitlemiş bulunuyorsunuz. Her halükârda size bir soru sormak için içim gidiyor. Bana boşuna Meraklı Sam dememişler."

Sinirli sinirli güldü ve "Burada oturma hakkınız konusunda sizinle takışan hostese söylediklerinizi dinlemeden edemedim. Acaba sizi doğru mu duydum; yoksa ona gerçekten bir *hıyar* olduğunuzu mu söylediniz?" dedi.

Hal gülümsedi ve "Hayır," dedi. "Hıyar değil. Ben bir *hiar*ım... *Her-işten-anlar*, yani. Yine de pek fazla yanılmış sayılmazsınız. Profesyonel sahalarda bir *hiarın* da aşağı yukarı bir hıyar kadar saygınlığı vardır"

İçini çekti ve dar alanda bir uzman olmamayı seçtiği için katlanmak zorunda kaldıklarını düşündü. Pencereden dışarı baktı çünkü oda arkadaşını konuşmaya heveslendirmek istemiyordu. Oldukça uzakta ve yukarda bir parıltı gördü; hiç kuşkusuz atmosfere girmekte olan askeri bir gemiydi bu. Az sayıdaki sivil gemiler daha yavaş iniş yapardı.

Altmış bin metre yükseklikten, Kuzey Amerika kıtasının kavisine baktı. Kimi yerinde birkaç küçük ve ara sıra görülen geniş bir karanlık şeridi olan, bir ışık parıltısı gibiydi. Söz konusu büyük karaltı bir dağ sırası veya insanoğlunun henüz üzerinde yerleşim ya da endüstri tesisi kuramadığı bir su birikintisi olsa gerekti. Büyük şehir. Megalopolis. Bir düşünün: sadece üç yüz yıl önce, tüm kıta ancak iki milyon nüfusa sahipti. Halbuki elli yıl sonra, -Haijac Birliği ve İsrail Cumhuriyetleri arasında savaş çıkması gibisinden bir felaket yaşanmadığı takdirde- Kuzey Amerika'nın nüfusu on dört, belki de on beş milyar olacaktı!

Kasten yerleşilmemiş tek bölge Hudson Körfezi Doğal Yaşam Koruma Alanı'ydı. Koruma Alanı'm sadece on beş dakika önce terk etmişti; ancak oraya daha uzunca bir süre dönemeyeceği için şimdiden rahatsızlık duyuyordu.

Tekrar içini çekti. Hudson Körfezi Doğal Yaşam Koruma Alanı. Binlerce ağaç, dağlar, geniş mavi göller, kuşlar, tilkiler, tavşanlar, hatta izcilerin dediğine göre vaşaklar. Yine de oldukça azdılar; on yıl içinde o uzun "soyu tükenen hayvanlar listesi"ne alınacaklardı.

Hal Koruma Alanı'nda nefes alabiliyor, sıkılmıyordu. Özgürdü. Bazen yalnız ve gergin hissettiği de oluyordu. Koruma Alanı'nın Fransızca konuşan yirmi kişilik sakinleri arasındaki araştırması bittiğinde bu duruma alışmaya yeni başlamıştı.

Dibindeki adam, yanı başındaki profesyonelle tekrar konuşmak için cesaret toplamaya çalışırcasına kıvranıyordu. Hazırlık amaçlı birkaç öksürükten sonra, “Sigmen beni korusun, umarım sizi gücendirmedim. Ama şeyi merak ediyordum...” diye lafa girdi.

Hal Yarrow daralmıştı çünkü adam çok üsteliyordu. Sonra, Öncü’nün söylediği bir şeyi hatırladı. *Tüm insanlar kardeştir, ancak bazıları babanın gözünde diğerlerinden daha çok kayrılır.* Birinci sınıf kabininin yüksek önceliklere sahip kişilerce doldurulmuş ve Hal’in ise sonraki taşıtı beklemek ya da alt sınıf kabininde yolculuk etmek arasında seçim yapmaya zorlanmış olması, bu adamın hatası değildi elbette.

“Bence *shib,”* dedi Yarrow. Böylelikle dutumu açıklığa kavuşturmuştu.

Adam rahatlamış gibi “Ah!” dedi. “Öyleyse, fazladan bir soruya aldırmazsınız sanırım. Aynen söylediğim gibi; bana boşuna Meraklı Sam demiyorlar. Ha! Ha!”

“Yoo, bence hava hoş,” dedi Hal Yarrow. “Bir *hiar*, yani her-işten-anlar tüm bilimleri kendi uzmanlık alanı yerine koymaz. Belli bir disiplin üzerine yoğunlaşmıştır; ama uzmanlık gerektiren bütün branşları mümkün olduğunca öğrenmeye çalışır. Örneğin, ben dilbilimci bir *hiar*ım. Kendimi dilbilimin pek çok alt dalından birine hapsetmek yerine, bu bilim hakkında iyi bir düzey edindim. Bu yetenek o bilimin tüm dallarında olup biteni algılamamı, başka bir uzmanlık alanında çalışan birinin ilgisini çekecek şeyleri araştırmamı ve o kişiyi bundan haberdar etmemi sağlıyor. Aksi takdirde, yalnız kendi alanıyla ilgili yüzlerce dergiyi bile okumaya vakti olmayan uzman, kendisine yardım edecek şeyleri de kaçırabilir.

“Profesyonel çalışmaların hepsinin bu işle uğraşan kendi *hiar*ları vardır. Aslına bakılırsa, bilimin bu branşında olduğum için çok şanslıyım. Eğer ben, örneğin, tıbbi bir *hiar* olsaydım, ezilir giderdim. Bir *hiar* ekibiyle birlikte çalışmam gerekirdi. Ondan sonra bile, gerçek bir *hiar* olamazdım. Kendimi tıbbın tek bir dalına sıkıştırmam gerekirdi. Tıbbın -ya da elektronik, fizik ya da aklına gelecek hemen her bilimin- her bir uzmanlık dalındaki yayınların sayısı öylesine kabarıktır ki, hiçbir kişi ya da takım bütün bir disiplini kavrayamaz. Ne mutlu ki, ben hep dilbilime ilgi duydum. Halimden de bir şekilde memnunum. Kendi ufak araştırmalarımı yapmaya ve böylece tez çığına eklemelerde bulunmaya bile vaktim oluyor.

“Bununla beraber,” diye ekledi, “bu işler uykuma mal oluyor. Devlet Kilisesi’nin şanı ve kazancı için günde on saat veya daha fazla

çalışmalıyım.”

Son yorumu; adamın bir Uzzite ya da Uzzite muhbiri olması halinde, Devlet Kilisesi’ni dolandırdığı yönünde rapor vermemesini sağlamak amacı güdüyordu. Hal adamın göründüğünden başka biri olduğunu pek sanmıyordu; ama yine de riske giremezdi.

Kabin girişinin üstündeki duvarda kırmızı bir ışık parladı ve bir anons yolculara kemerlerini bağlamalarını söyledi. On saniye sonra araç hızlanmaya başladı; bir dakika sonrasında ise araç keskin bir dalış yaparak -Hal’e söylendiğine göre- dakikada bin metrelik bir hızla düşmeye başladı. Artık yere daha yakın olduklarından. Hal Sigmen City’nin (Haijac Birliği’nin başkenti Rek, İzlanda’dan buraya on yıl önce taşınana dek adı Montreal’di) sadece bir ışık kümesi olmadığını görebiliyordu. Kara noktalar, muhtemelen parklar, yer yer seçilebiliyordu ve yanı başında uzanan ince siyah şerit de Peygamber (bir zamanki St. Lawrence) Nehri’ydi. Sigmen City’nin gökyüzüne beş yüz metre yükselen *pali*lerinin her biri en az yüz bin kişi barındırıyordu ve bunlardan, şehir genelinde bu boyutta üç yüz tane vardı.

Metropolisin ortasında ağaçlarla ve hiçbiri elli katı geçmeyen hükümet binalarıyla doldurulmuş bir alan bulunuyordu. Bu, Hal Yarrow’un çalıştığı Sigmen City Üniversitesi’ydi.

Bununla birlikte Hal, yakındaki *palide* yaşıyordu ve araçtan çıkmadan önce bu yöne giden şeridi izledi. Şimdi, gözünün açıldığı bütün yaşamı boyunca fark etmediği bir şey hissediyordu. Hudson Körfezi Koruma Alanı’na bu araştırma gezisini yapana dek hissetmediği bir şey. Kalabalıktı bu... iç içe geçmiş, itişip kakışan, kokuşmuş bir yığın insan.

Onun sadece başka bir vücut, başka bir adam, hedeflen üzerindeki yüzsüz ve küçük bir engel olduğu dışında bir şey bilmeden üstüne geldiler.

“Yüce Sigmen!” diye mırıldandı. “Sağır olmalıymışım, üstelik dilsiz ve kör! Hiç bilmeseydim keşke! Onlardan *nefret* ediyorum.”

Çabucak, kendisini suç ve utançtan dolayı kızarmış hissetti. Çevresindekilerin yüzlerine onun nefretini, suçunu, yüzündeki pişmanlığı görebileceklermiş gibi baktı. Ama görmediler, göremediler. Onlar için profesyonel olmasından dolayı saygıyla yaklaşacakları, bunun dışında sıradan bir adamdı sadece. Ama burada, et selini yoldan aşağı taşıyan bu şeritte değil. O, doku tarafından yapıştırılmış ve deri içine hapsedilmiş kan

ve kemik yığınından başka bir şey değildi. Onlardan biriydi ve sırf bundan dolayı bir hiçti.

Bu ani hisle sarsılan Hal, şeritten çıktı. Bir özür borçlu olduğunu hissettiği için, onlardan uzaklaşmak istedi. Aynı zamanda, onlara vurmak da istedi.

Şeritten birkaç adım ötede ve yukarda, Üniversite Demeği Konutu Pali No.30'un plastik ağzı bulunuyordu. Bu ağzın içinde, şerittekilere karşı olan sorumluluk duyusunu kaybetmiş olmasına rağmen kendini daha iyi hissetmedi. Nasıl böyle aniden isyan edebildiğini bilmeleri için bir sebep yoktu. Yüzündeki ihanet ateşini görmemişlerdi.

Kendi kendine bunun bile saçma olduğunu söyledi; ancak bunu yaparken dudağını ısırıyordu. Şerittekiler tahmin etmiş olamazdı herhalde. Tabii kendileri de aynı bastırılmışlık ve iğrenmeyi hissetmiyorlarsa. Hissediyorlarsa bile, kim oluyor da kendisini suçluyorlardı?

Artık kendi gibi profesyonellere has ekose ve sol göğsünde kanatlı ayak şekli bulunan bol plastik üniformalar giymiş erkek ve kadınların arasındaydı. Erkek ve dişi arasındaki tek fark, kadınların pantolon üstüne giydiği yere dek uzanan etekler, başları üzerindeki ağlar ve bazılarının taktığı peçelerdi. Peçe, yaşlılar ve gençliğin daha tutucu olan kısmı tarafından yaşatılan, çok sıradışı olmayıp yine de bugünlerde ölmeye yüz tutmuş bir gelenekti. Bir zamanlar onur belirtisiyken, artık bir kadının eski moda takıldığının göstergesiydi. Bu, peçenin zaman zaman methedilmesine ve ortadan kalkmasının üzüntü yaratmasına rağmen böyleydi.

Hal yanından geçenlerin bazılarıyla konuştu ama durmadı. Bölüm başkanı Doktor Olvegssen'i uzaktan gördü. Olvegssen'in kendisiyle konuşmak isteyip istemediğini anlamak üzere durdu. Bunu bile, Doktor saygılarını sunmayı reddedemeyeceği tek kişi olduğu için yapmıştı.

Ancak Olvegssen açıkçası meşguldü, çünkü Hal'e el sallamış, "Aloha," diye seslenmiş ve yürümeye devam etmişti. Olvegssen yaşlı bir adamdı; gençliğinin selam ve sesleniş şekillerini bolca kullanırdı.

Yarrow rahat bir nefes aldı. Koruma Alanı'nın Fransızca konuşan yerlileri arasında yaşadıkları hakkında tartışmaya hevesli olduğunu zannetmesine karşın, şimdi kimseyle konuşmak istemediğini fark etmişti. Şimdi değil. Belki yarın. Ama şimdi değil.

Görevli, yolcuları kimin öncelikli olduğunu anlamak üzere kontrol ederken Hal Yarrow asansör kapısının yanında bekledi. Asansörün kapılan

açıldığında. kapıcı Hal'e anahtarını geri verdi. "Siz ilksiniz**.** *abba,"* dedi.

'Sigmen'e şükür," dedi Hal. Asansörün içine gir**di** ve diğerleri rütbelerine göre dizilirken o, kapının yırımdaki duvarın karşısına durdu.

Kapıcı, mesleğini yıllardan beri yapmakta olduğu ve hemen herkesi bir görüşte tanıdığı için bekle**yiş** uzun sürmedi. Yine de, resmiyete uymak durumundaydı. Her seferinde, sakinlerden birinin rütbesi artırılmış veya indirilmiş olurdu. Eğer kapıcı rütbedeki değişimi fark etmemek gibi bir hatada bulunursa rapor edilirdi. Görev başında geçirdiği yıllar, **bu** kapıcının işini iyi bildiğini gösteriyordu.

Kırk kişi asansöre doluştu, kapıcı zilini çaldı, kapı kapandı, asansör herkesin dizini bükmeye yetecek bir hızla hareket etti ve bir ekspres olduğundan hızlanmayı sürdürdü. Otuzuncu katta otomatikman durdu ve kapılar açıldı. Kimse dışarı çıkmadı; asansörün optik mekanizması bunu sezerek kapılan kapadı ve asansör yukarı doğru yoluna devam etti.

Kimsenin dışarı çıkmadığı üç durak daha. Sonra, yolcuların yansı asansörden indi. Hal derin bir nefes aldı; çünkü sokaklar ve zemin kat kalabalık olsa da, asansörün içi daha beterdi. On kat daha, her bir adam ve kadının tavandaki hoparlörden gelen sese kulak kabarttıktan bir yolculuk. Sonra, kapılar Hal'in katında açıldı.

Koridorlar on beş ayak genişliğinde olup günün bu saatine yetecek kadardı. Görünürde kimse yoktu ve Hal bundan memnundu. Eğer komşularıyla birkaç dakikalığına sohbet etmeyi reddetmiş olsaydı, bu garip karşılanırdı. Bu konuşmak zorunda olduğu anlamına gelirdi ve konuşmak da sorun, en azından kat *gapt*ına yapılacak bir açıklama demekti. Samimi bir konuşma, bir konferans ve dahasını da Öncü bilir artık.

Yüz metre yürüdü. Sonra, *puka*sına açılan kapıyı görerek durdu.

Kalbi aniden çarpmaya başlamıştı ve elleri titredi. Geri dönmek ve asansörle aşağı inmek istedi.

Kendi kendine bunun gerçekdışı bir davranış olduğunu söyledi. Böyle hissetmemesi gerekiyordu.

Ayrıca Mary daha en azından on beş dakika evde olmayacaktı.

Kapıyı iterek açtı (profesyonel katta kilit yoktu haliyle) ve içeri girdi. Duvarlar ışımaya başladı ve on saniye içinde tam parlaklığa ulaştı. Aynı zamanda, karşısındaki duvarda dev ekran bir *tridi* açıldı ve aktörlerin sesleri duyuldu. Hal yerinden sıçradı. "Yüce Sigmen!" diye mırıldanarak ileri atıldı ve duvarı kapattı. Mary'nin aleti kendisi içen girdiğinde açılmak üzere

bıraktığını biliyordu. Ona çok kereler bunu gerçekten unutmuyor olmasının kendisini ne kadar hayrete düşürdüğünü söylediğini hatırladı. Bu, onun bu işi bilinçli veya bilinçsiz, planlayarak yaptığını gösteriyordu.

Omuz silkti ve bundan böyle bu konunun sözünü etmemeye karar verdi. Kız onun rahatsız olmadığını düşünürse, *tridiyi* açık bırakmaktan vazgeçebilirdi.

Diğer yandan, bilinçli unutkanlığı hakkındaki bu ani suskunluğunun nedenini tahmin edebilirdi de. Kendisinin sonunda sinirleneceğini, çileden çıkacağını ve ona bağırmaya başlayacağını ummayı sürdürebilirdi. Böylece, bir raunt daha kazanmış olacak, tartışmayı sürdürmeyi reddedecek, sessizliği ve ölümcül bakışlarıyla onu çıldırtacak ve daha da sinirlendirecekti.

Sonra, kendisine acı verse de görevini yerine getirmek zorunda kalacaktı tabii ki. Ay sonunda blok *gapt*ına gidip rapor verecekti. Bu da Hal'in M.R.'ındaki pek çok siyah çarpıdan, büyük bir gayretle silmek zorunda kalacağı bir tane daha anlamına gelecekti. Eğer yapacak olursa -ki artık yapmaktan usanmıştı- bu gayretler, birçok değerli projeden çalınacak -bunu kendine bile söylemeye cesaret edebiliyor muydu ki?- zaman demekti.

Eğer ona mesleğinde ilerlemesine, daha çok para kazanmasına, daha geniş bir *pukaya* taşınmasına engel olduğunu söyleseydi; onun, olağandışı bir davranışta bulunmasını gerçekten isteyip istemediğini soran üzgün, sitemkâr sesini dinlemek zorunda kalacaktı. Kızdan gerçeği söylememesini isteyebilir miydi? Bunu yapması düşünülemezdi; çünkü o zaman hem kendisi hem de kız büyük bir tehlikeye atılmış olurdu. Öncü'nün muhteşem yüzünü asla göremezlerdi ve asla...ve asla...

Diğer yandan, kız ona sürekli olarak kendisini sevip sevmediğini soruyordu. Olumlu cevap verdiğinde ise tersini söylemeye devam ediyordu. Sonra kıza, kendisinin yalan söylediğini düşünüp düşünmediğini sorma sırası ona geliyordu. Yalancı değildi; eğer kız kendisini yalancılıkla suçlarsa, kızı blok *gaptına* rapor etmek zorunda kalırdı. O zaman ise kız, ağlayacak ve tamamen mantığa aykırı bir biçimde onun kendisini sevmediğini zaten bildiğini söyleyecekti. Eğer bu doğruysa, *gapta* kızdan bahsedebilmesi hayal olurdu.

Rapor edilmesinin *shib* olacağını söylemesi halindeyse, bir yığın gözyaşıyla karşılaşacaktı.

Kızın tuzağına düşmeyi sürdürmesi de mümkündü. Ancak tekrar yemin etmiş ve bunun olmayacağına kendini inandırmıştı.

Hal Yarrow beşe üç metre boyutundaki -tuvalet haricinde- oturma odasında yürüyerek geriye kalan tek oda olan mutfağa girdi. Üçe iki buçuk metrelik odada, tavanla duvarın birleştiği yerden ocağı indirdi, gösterge paneline uygun kodu girdi ve oturma odasına geri döndü. Burada ceketini çıkardı, tortop yaptı ve bir sandalyenin altına tıktı. Mary'nin bunu bulabileceğini ve bu yüzden kendisini azarlayacağını biliyordu ama aldırmadı. O anda, tavana uzanıp bir askı indiremeyecek kadar yorgundu.

Mutfaktan hafif bir çınlama geldi. Yemek hazırdı.

Hal, haberleşmeyi yemek sonrasına bırakmaya karar verdi. Yüzünü ve ellerini yıkamak üzere tuvalete yöneldi. Abdest duasını alışkanlıkla mırıldandı: "Suyun bu kiri yıkadığı kolaylıkla gerçek dışılıktan arındır beni, Sigmen."

Temizlendikten sonra, Sigmen'in lavabonun üzerinde asılı portresinin yanındaki düğmeye bastı. Öncü'nün suratı bir an için ona dik dik baktı: parlak kızıl saçları, çıkık kulakları, geniş delikli iri kanca burnun üstünde birleşen saman renkli ve kalın kaşları, soluk mavi gözleri, portakal renkli uzun sakalı, bıçak sırtı kadar ince dudaklarıyla o uzun ve zayıf yüz. Sonra, surat silikleşmeye başladı. Bir an sonra ise, Öncü, yerini bir aynaya bırakarak gitmişti.

Hal yüzünün temiz olduğuna inanmaya ve saçını taramaya yetecek kadar uzun süre aynaya baktı. Bu iş için ayrılan süre boyunca aynanın önünde durmasını engelleyecek hiçbir şey yoktu; ama bunu hiç abartmamıştı. Ne kadar hatası olursa olsun, kibir bunlardan biri değildi. Ya da her zaman kendi kendini bunun böyle olduğuna inandırıyordu.

Yine de, belki biraz fazla oyalanmıştı. Uzun boylu bir adamın geniş omuzlarını, otuz yaşındaki bir adamın yüzünü görüyordu. Saçı, Öncü'nünki gibi kırmızıydı; ancak daha koyu, neredeyse bronzdu. Alnı uzun ve geniş, kaşları koyu kahverengi, genişçe yapılı gözleri koyu gri, burnu düz ve normal boyutta, üst dudağı azcık daha uzun olmak üzere dolgun dudaklıydı; çenesi göze çarpan cinstendi.

Hal tekrar düğmeye bastı. Aynanın gümüşi rengi parlak çizgilere bölünerek koyulaştı. Sonra tekrar karardı ve Sigmen'in portresi şekillendi. Bir an için Hal, kendi aksini Sigmen'inkiyle üst üste gördü; sonra, kendi

görüntüsü belirsizleşti, Öncü'nünki onun yerini aldı; ayna kaybolmuş ve ortada sadece portre kalmıştı.

Hal tuvaletten çıkıp mutfağa gitti. Kapının kilitli olduğundan -sadece mutfak kapısı ve tuvalet kapısı kilitlenebiliyordu- emin oldu; çünkü yemek yerken Mary'nin sürpriziyle karşılaşmak istemiyordu. Ocağın kapağını açtı, ısınan kutuyu çıkardı, duvardan sarkan bir masanın üstüne koydu ve ocağı tavana geri itti. Sonra, kutuyu açtı ve yemeğini yedi. Plastik kabı duvarda açılan çöp boşluğundan aşağı attıktan sonra, tuvalete dönerek ellerini yıkadı.

Tam bu sırada, Mary'nin kendisine seslendiğini duydu.

2

Hal yanıt vermeden önce bir an tereddüt etti; bunun nedenini ise ne biliyor, hatta ne de düşünüyordu. Sonra, “Buradayım, Mary,” dedi.

“Ah! Tabii. Eğer evdeysen seni orada bulacağımı biliyordum. Başka nerede olabilirsin ki?”

Gülümsemeden, oturma odasına yürüdü. “Ben bu denli uzun süre uzakta kaldıktan sonra bile böyle alaycı olmak zorunda mısın?”

Mary, Hal’den sadece yarım baş kısa olan, uzun boylu bir kadındı. Saçı açık sarı olup, alnından ensesindeki ağır bir topuza doğru çekilmişti. Gözleri açık maviydi. Çehresi düzgün ve sevimliydi ama çok ince olan dudakları yüzünden bozuluyordu. Sarkık, uzun boğazlı gömleği ve yere dek uzanan dağınık eteği, nasıl bir fiziği olduğunun anlaşılmasını engelliyordu. Hal bile bunu bilmiyordu.

“Alay etmiyordum. Hal,” dedi Mary. “Sadece gerçeği söyledim. Başka nerede olabilirdin? Yapman gereken tek şey ‘Evet’ demekti. Kaldı ki -tuvaletin kapısını gösterdi- geldiğimde gerçekten de oradaydın. Tüm zamanını orada ya da çalışarak geçiriyor gibisin. Neredeyse benden gizlenmeye çalışır gibi.”

“Hoş geldin,” dedi Hal.

“Beni öpmedin,” dedi kız.

“Oh, evet,” diye yanıtladı. “Bu benim görevim, unutmuşum.”

“Bir görev olmamalı,” dedi kız. “Bir zevk olmalı.”

“Düğümlenmiş dudakları zevkle öpmek zor.” Mary kızgınca cevap vereceği yerde şaşırtıcı bir şekilde ağlamaya başladı. Hal daha şimdiden utanmıştı.

“Özür dilerim,” dedi. “Ama kabul etmelisin ki, içeri girdiğinde pek havanda değildin.”

Ona doğru yaklaştı ve kollarıyla sarmaya çalıştı; ancak kız uzaklaştı. Yine de, kız başını çevirirken Hal onu ağzının kenarından öpmeyi başardı.

“Bunu, halime üzüldüğün; ya da görevin olduğu için yapmanı istemiyorum,” dedi Mary. “Beni sevdiğin için yapmanı istiyorum.”

Evlendiklerinden beri belki de bininci kere “Ama ben seni zaten seviyorum,” dedi Hal. Bu, kendisine bile inandırıcı gelmemişti. Kaldı ki -dedi içinden- onu seviyordu. Buna mecburdu.

“Bunu çok güzel gösteriyorsun,” dedi kız. “Olanları unutup baştan başlayalım,” dedi. “Haydi.”

Kızı öpmeye başladı ama o çekildi.

“C aşkına, senin neyin var?” dedi Hal.

“Bana tebrik öpücüğü verdin,” dedi Mary. “Duyarlı olmaya başlama. Zamanı ve yeri değil.”

Adam ellerini havaya kaldırdı.

“Duyarlı olan kim? Sen kapıdan yeni girmişsin gibi davranmak istedim. Emredilenden bir fazla öpücük mü iyi, tartışmak mı? Senin sorunun Mary, tamamen kuralcı bir beyninin olması. Öncü’nün kendi kurallarının harfi harfine yerine getirilmesini istemediğini bilmiyor musun? O bizzat, koşulların **bazen** değişikliğe yol açtığını söylüyor!”

“Evet, aynı zamanda onun yasaları dışına çıkmaktan kendimizi arındırmamız gerektiğini de söy**lüyor** Davranışımızın gerçekliği hakkında önce bir *gapt* ile görüşmeliyiz.”

“Ah, tabii!” dedi adam. “Hemen koruyucu mele**ğimizi** arayıp seni bir daha öpmemin doğru olup olmayacağını sorayım!”

“Yapılacak tek güvenli iş bu,” dedi kız.

“Yüce Sigmen!” diye bağırdı Hal. “Güleyim mi atayayım mı bilmiyorum! Ama seni anlamadığımı biliyorum! Asla da anlayamayacağım!”

“Sigmen’e dua et,” dedi kız. “Sana doğruyu göstermesini dile. O zaman, sorunumuz kalmaz.”

“Sen dua et,” dedi. “Tartışma karşılıklıdır. Sen de en az benim kadar sorumlusun.”

‘Seninle daha sonra, bu kadar sinirli olmadığında konuşacağım,” dedi kız. “Şimdi yıkanmalı ve yemek yemeliyim.”

“Sen bana bakma,” diye cevapladı. “Uyku saatine kadar meşgul olacağım. Olvegssen’e rapor vermeden önce Kilise meselesini halletmeliyim.”

“Bahse girerim ki bu durumdan hoşnutsundur,” dedi kız. “Hoş bir sohbet yapacağımızı umuyordum. Kaldı ki, Koruma Alanı’na yaptığın gezi hakkında **tek** kelime etmedin.”

Cevap vermedi.

“Bana böyle tavır yapmana gerek yoktu!”

Hal, duvardan Sigmen’in bir portresini alarak onu bir sandalyenin üstüne serdi. Sonra sinema projektörünü duvardan indirdi, mektubu içine yerleştirdi ve kontrolleri ayarladı. Çarpık gözlüklerini giydikten ve telefonu kulağına dayadıktan sonra ise sandalyeye oturdu. Bunu yaparken sırıtıyordu. Mary bu sırıtışı görmüş olmalıydı ve muhtemelen bunun nedenini merak etmişti; ama sormadı. Sormuş olsaydı, cevap alamayacaktı. Adam ona Öncü’nün resminin üzerinde otururken duyduğu zevkten bahsedemezdi. Kız şoka girebilir ya da öyle olmuş gibi davranabilirdi; Hal onun ne tepki vereceğinden asla emin olamazdı. Her halükârda, kızın kayda değer bir mizah anlayışı yoktu ve adam da ona kendi M.R.’ını düşürecek herhangi bir şey söylemeye yeltenemezdi.

Hal projektörü harekete geçiren düğmeye bastı ve rahatsız bir şekilde arkasına yaslandı. Çok geçmeden, filmin yansıması karşısındaki duvarda belirdi. Gözlükleri olmayan Mary ise boş bir duvardan başka bir şey görmüyordu. Hal aynı zamanda filmin sesini de duyuyordu.

Öncelikle, resmi bir mektupta her zaman görüleceği üzere, Öncü’nün yüzü duvarda belirdi. Ses “Isaac Sigmen’e şükürler olsun, o ki gerçekliği barındırandır ve kaynağıdır! Biz inananlarını kutsasın ve düşmanlarını, *shibsiz* Gericinin müritlerini utandırsın!” dedi. İzleyicinin kendi duasını iletmesi için seste bir duraksama ve görüntüde bir kırılma oldu. Ardından, duvarda tek bir sözcük -woggle- parladı ve konuşmacı devam etti. “Ey inanan Hal Yarrow:

“Birliğin Amerikan dili konuşan kısmının dağarcığında şu ana dek yer almış sözcüklerin ilki burada. Su kelime -woggle- Polinezya Departmanı’nda türemiş ve Kuzey Amerika, Avustralya, Japonya ve Çin departmanlarındaki Amerikan dili konuşan halklara dalga dalga yayılmıştır. Ne gariptir ki, sizin de bildiğiniz gibi Kuzey Amerika’yla devamlılık gösteren Güney Amerika Departmanında henüz ortaya çıkmamıştır.”

Bu tür demeçler bir zamanlar kendisini kızdırmasına rağmen Hal Yarrow gülümsedi. Bu mektupları yollayanlar onun sadece iyi eğitim görmüş birisi değil, aynı zamanda geniş kapsamlı eğitim görmüş birisi de olduğunu ne zaman anlayacaklardı? Böyle durumlarda, alt sınıflara mensup yarı okuryazarlar bile Güney Amerika'nın nerede olduğunu bilirler; çünkü Öncü, *Batı Talmudu, Gerçek Dünya ve Zaman* adlı eserinde bu kıtadan sıkça söz etmiştir. Sıradan okul öğretmenleri kendileri bilseler dahi öğrencilerine Güney Amerika'nın yerini göstermeyi düşünmemişlerdir.

"Woggle," diye sürdürdü konuşmacı, "ilk olarak Tahiti Adasında rapor edildi. Bu ada Polinezya Departmanı'nın ortasında bulunuyor ve üzerinde, Kıyamet Savaşı sonrası burada koloni kuran Avustralya kökenli insanlar yaşıyor. Halen Tahiti, askeri uzaygemisi üssü olarak kullanılıyor.

"Woggle açıkça orada ortaya çıktı; ancak kullanım alanı profesyonel olmayanlarla sınırlı kaldı. Profesyonel uzay personeli bunun tek istisnası. Bu kelimenin ortaya çıkışıyla onu ilk kullananın -bildiğimiz kadarıyla- uzaycılar olması arasında bir bağ bulunduğunu sanıyoruz.

"Müminmedya bu sözcüğü yayınlarında kullanmak üzere izin istedi; ama bu, incelemeler daha ileri düzeye gelene kadar reddedildi.

"Bu kelime, halihazırda saptanabildiği kadarıyla sıfat, isim ve fiil olarak kullanılıyor. Özünde *bozulmuş* ve *uğursuz* gibi, dilbilim tarafından kabul edilebilir kelimelere yakın ama denk olmayan, küçültücü bir anlam içeriyor. Buna ek olarak; bu dünyaya ait olmayan, garip, tek kelimeyle gerçekdışı bir anlam daha taşıyor.

"Daha yüksek öncelik rakamlı bir emir almadığınız sürece, Plan No. ST-LIN-476'yı takip ederek Woggle kelimesini araştırmanız emrediliyor. Her halükârda 12. Doğurgan, 500 B.S.'den daha geç olmamak kaydıyla bu mektuba cevap vereceksiniz." Hal mesajı sonuna dek izledi. Bereket versin ki diğer üç sözcük daha az önem taşıyordu. Dördünü birden araştırmak gibi bir imkânsızlığı başarması gerekmeyecekti.

Ancak sabah Olvegssen'e rapor verdikten sonra ayrılması gerekecekti. Bu da daha eşyasını paketten çıkarmadan, günlerdir giymekte olduğu elbiseleri **belki** de temizlemeye bile vakit bulamadan ayrılması anlamına geliyordu.

Uzaklaşmak istemediğinden değil. Sadece yorgu**ndu** ve bu geziye çıkmadan önce dinlenmek isti**yordu.**

Gözlüklerini çıkarıp Mary'e bakarken "Başka ne **olabilir** ki?" diye sordu kendine.

Mary de tam *tridi*yı kapatmış, sandalyeden kalkı**yordu.** Şimdi duvardan bir çekmece çekmek üzere uzanmıştı. Hal onun geceliklerini aldığını gördü. **Bunun** üzerine, çoğu geceler olduğu gibi, midesinde bir rahatsızlık hissetti.

Mary döndü ve onun yüzünü gördü.

"Sorun nedir?" dedi kız.

"Hiçbir şey."

Odanın karşısına yürüdü (odayı kat etmek için attığı birkaç adım, Koruma Alanı'nda dilediğince attığı adımları anımsattı). Kız ona bir yığın ince do**kunmuş** kumaştan oluşan buruşuk bir elbise verdi ve "Olaf'ın bunları temizlediğini sanmıyorum. Ama **bu onun** hatası değil. İyonsuzlaştırıcı çalışmıyor. **Teknisyen** çağırdığına dair bir not bırakmış. Ancak, **bir şeyi** tamir etmelerinin ne denli uzun sürdüğünü **bilirsin,"** dedi.

"Vaktim olduğunda kendim tamir edeceğim," **dedi** Hal. Geceliklerini kokladı. "Yüce Sigmen! Temizlikçi ne zamandır gelmedi?"

"Sen gittiğinden beri," dedi kız.

'Şu herif de amma terliyor!" dedi Hal. "Sürekli stres halinde olsa gerek. Hiç şaşmamalı! Yaşlı Olvegssen de beni korkutuyor."

Mary'nin yüzü kızardı. "Senin küfretmemen için sürekli dua ettim," dedi. "Bu gerçekdışı alışkanlığı ne zaman bırakacaksın? Bilmiyor musun ki...?"

"Evet," dedi, sertçe sözünü keserek. "Bunu biliyorum, Öncünün adını gururla her anışımda, Zamandur'u da bir o kadar geciktiriyorum. Ne olacak ki?"

Mary onun sesindeki yükseklik ve dudaklarındaki büzülme karşısında geri çekildi.

"Ne mi olacak?" diye inanamayarak tekrarladı. "Hal, böyle düşünüyor olamazsın!"

"Hayır, tabii ki böyle düşünmüyorum!" dedi, ağır ağır soluyarak. "Tabii ki hayır! Nasıl düşünebilirim ki? Sadece, hatalarımı devamlı olarak hatırlatman beni çıldırtıyor."

"Öncü, yanlışlarını kardeşimize her zaman hatırlatmamız gerektiğini kendisi söyledi."

"Ben senin kardeşin değilim. Ben senin kocanım," dedi Hal. "Şu an olduğu gibi pek çok kereler, keşke olmasaydım dememe rağmen."

Mary’nin yüzündeki ciddi ve sitemkâr bakış kayboldu, gözleri doldu ve dudaklarıyla çenesi titredi. “Sigmen aşkına,” dedi adam. “Ağlama.”

“Buna nasıl engel olabilirim ki?” diye hıçkırdı. “Gerçek Kilise tarafından bana bağlanan kendi kocam, kendi etim ve kemiğim bana hakaret ederken. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadığım halde.”

“Her fırsat bulduğunda beni *gapt*a yollamaktan başka,” dedi. Kızdan uzaklaştı ve yatağı çekerek duvardan indirdi.

“Olaf ve karısının gece giysileri de kokuyordur mutlaka,” dedi.

Bir yastık aldı, kokladı ve “Öğkk!” dedi. Diğer yastıkları yırttı ve yere attı. Gecelikler de onlarla birlikte uçmuştu.

“Canları *C*’ye! Elbiselerimle uyurum. Sen kendine eş mi diyorsun? Neden eşyamızı komşuya götürüp orada temizletmedin?”

“Neden olduğunu biliyorsun,” dedi kız. “Temizleyicilerini kullanmak için onlara ödeyecek paramız yok. Eğer daha yüksek bir M.R. alsaydın, bunu halledebilirdik.”

“Sen her ufak düşüncesizliğimde beni *gapta* bulaştırırken nasıl daha yüksek bir M.R. alabilirim ki?”

“İyi de, bu benim hatam değil ki!” dedi kız hiddetle. “iyi *abba*’ya yalan uydurup senin daha iyi bir M.R. hak ettiğini söyleseydim, nasıl bir Sigmenit olurdum? Çok hatalı davrandığımı ve Öncü’nün beni izlediğini bile bile yaşayamazdım. Nedense, *gaptın* yanındayken Isaac Sigmen’in görünmez gözlerinin içimde parladığını, tüm düşüncelerimi okuduğunu hissediyorum. Yapamam! Sen de benden bunu istediğin için utanmalısın!”

“*C*’ye git sen de!” dedi Hal. Uzaklaştı ve tuvalete girdi.

O ufak odada elbiselerini çıkardı ve duşa girerek kendisine verilen otuz saniyelik süre zarfında suyun altında durdu. Sonra, kuruyana kadar kurutucunun karşısında dikildi. Ardından, söylemiş olduğu sözleri temizlemek istercesine, dişlerini öfkeyle fırçaladı. Her zamanki gibi, söylediği sözlerden kaynaklanan o utancı duymaya başlamıştı. Bununla beraber, Mary’nin *gapta* ne diyeceği, kendisinin *gapt*a ne cevap vereceği ve sonrasında ne olacağına dair korkuyu da. M.R.’ının değerinin düşürülmesi ve bundan ötürü para cezasına çarptırılması olasıydı. Böyle olduğu takdirde, zaten zorlanmakta olan bütçesi, tamamen patlayacaktı. Daha da çok borca batacaktı; bir sonraki terfi dönemi geldiğinde kendisini dikkate almayacak olmaları da cabasıydı.

Bunu düşünerek, elbiselerini tekrar giydi ve küçük odadan çıktı. Mary yanından geçip tuvalete giderken ona sürtündü. Adamı giyinik gördüğüne şaşırmış gibiydi, sonra durdu ve “Ah, demek doğruymuş! Gece giysilerini yere attın. Hal, cidden böyle düşünüyor olamazsın!” dedi.

“Evet, öyle düşünüyorum,” dedi. “Olaf’ın o terli şeyleri içinde uyumayacağım.”

“Lütfen, Hal,” dedi kız. “Şu lafı kullanmamanı isterdim. Kabalığa gelemediğimi bilirsin.”

“Özür dilerim,” dedi. “İzlandaca veya İbranicesini mi kullanmamı tercih ederdin? Her dilde, bu kelime aynı aşağılık insan salgısını ifade eder: Ter!”

Mary ellerini kulaklarına götürdü, tuvalete koştu ve kapıyı ardından çarptı.

Hal kendini ince şiltenin üzerine attı ve ışık girmesin diye gözlerini koluyla kapattı. Beş dakika sonra, kapının açıldığını duydu (yağlanması gerekiyordu ama kendi bütçeleri ve Olaf Marconis’inki yağlayıcı satın almaya yetecek düzeye gelmeden bu mümkün değildi). Eğer M.R.’ı düşerse, Marconis başka bir apartmana taşınmak isteyebilirdi. Bulabilirlerse, daha da sorunlu bir çift (muhtemelen aşağı sınıftan henüz yükselmiş bir çift) onlarla oturabilirdi.

“Ah, Sigmen!” diye düşündü. “Neden her şeyi olduğu gibi kabullenemiyorum, neden gerçeği tümüyle benimseyemiyorum? Neden Gerici’yi içimde bu kadar çok barındırmak zorundayım? Söyle bana, söyle bana!”

Yatakta yanına yerleşmekte olan Mary’nin sesini duydu. “Hal, bu *shibsizlikte* devam etmeyeceksin tabii, değil mi?”

“Ne *shibsizliğ*i?” dedi, kızın ne kastettiğini bilmesine rağmen.

“Günlük kıyafetlerinle uyumak.”

“Neden olmasın?”

“Hal!” dedi. “Neden olmayacağını pekâlâ biliyorsun!”

“Hayır, bilmiyorum,” diye cevapladı. Kolunu gözlerinden çekti ve karanlığa baktı. Emredildiği üzere, kız yatağa girmeden önce ışığı kapatmıştı.

Çıplak olsaydı, kızın vücudu lamba veya ay ışığında bembeyaz parlardı, diye düşündü Hal. Kaldı ki, ben onun vücudunu hiç görmedim, yarı giyinik olarak bile. Berlin’deki o adamın gösterdiği resim haricinde hiçbir kadının vücudunu görmedim. Ben, yarı aç, yarı korkulu bir bakışla, olabildiğince

hızlı koştum. Acaba Uzziteler onu hemen buldu ve gerçekliği bu denli gizlice saptıranlara yaptıklarını ona da yaptılar mı?

Bu kadar gizlice...ki, resmi şu an Berlin'in tüm ışıkları altında, gözünün önündeymişçesine görebiliyordu. Onu kendisine satmaya çalışan adamı da görebiliyordu; sarı saçları ve geniş omuzlarıyla, İzlandacanın Berlin versiyonunu konuşan uzun boylu, iyi görünümlü bir genç.

Parıldayan beyaz ten.

Mary birkaç dakikadır suskundu; ancak onun nefes aldığını duyabiliyordu. Sonra, "Hal, eve geldiğinden beri yeterince yapmadın mı? *Gapta* daha fazlasını söyletmek zorunda mısın bana?" dedi.

"Başka ne yapmışım ki?" diye sertçe sordu. Yine de, inceden gülümsedi; çünkü onun açıktan konuşmasını, sormasını sağlamaya karar vermişti. Kız bunu aslında hiç yapmazdı; ama Hal onun buna mümkün olduğunca yaklaşmasını sağlayacaktı.

"Tabii canım, sen hiçbir şey yapmadın," diye fısıldadı kız.

"Şimdi ne demek istiyorsun?"

"Biliyorsun," şeklinde geldi suçlama.

"Yoo, bilmiyorum."

"Koruma Alanı'na gitmeden önceki gece çok yorgun olduğunu söylemiştin. Asıl mazeret bu değildi; ama *gapt*a bunun hakkında bir şey söylemedim; çünkü sen haftalık görevini doldurmuştun. Ardından iki haftalığına gittin ve şimdi..."

"Haftalık görev!" diye bağırdı, tek dirseğinin üzerinde doğrularak. "Haftalık görev! Sen böyle mi düşünüyorsun?" inleyerek, gerisingeri yattı ve karanlığa baktı. "Neye yarar ki?" dedi. "Niye, niye mecbur olalım ki? Dokuz yıldır evliyiz; çocuğumuz olmadı, asla da olmayacak. Boşanma talebinde bile bulundum. Neden trideki bir robot çift gibi davranmaya devam etmemiz gereksin?"

Mary'nin nefesi tıkandı; Hal onun yüzündeki korkuyu hayalinde canlandırabiliyordu.

Şaşkınlıkla geçen bir andan sonra kız, "Yapmalıyız, çünkü mecburuz. Başka ne yapabiliriz ki? Şey önermediğinden eminim, şey..." dedi.

"Hayır, hayır," dedi Hal çabucak, *gapta* söylendiğinde ne olacağını düşünerek. Başka şeyleri umursamazdı; ama kocasının, Öncü'nün kesin bir emrini yerine getirmediğine dair yapacağı bir çıtlatma...bunu düşünmeye bile cüret edemezdi. En azından, şu an bir Üniversite hocası olarak

saygınlığı ve içinde odaları bulunan bir *pukası* ve ilerlemek için bir şansı vardı. Ama eğer...

“Tabii ki hayır,” dedi. “Yapmamaya mahkûmmuş gibi görünmemize rağmen, çocuk sahibi olmaya çalışmamız gerektiğini biliyorum.”

“Doktorlar ikimizde de fiziksel bir hata olmadığını söylüyor,” dedi Mary, son beş yıl boyunca belki de bininci kez dediği gibi. “Birimiz gerçekliğin aksini düşünüyor, asıl geleceği vücuduyla reddediyor olmalı. Biliyorum ki o ben değilim. Olamam da!”

”Karanlık taraf aydınlık taraftan gereğinden fazlasını gizler,” dedi Hal, Batı Talmud*’undan alıntı yaparak. “İçimizdeki Gerici bize oyun oynar ve biz bunu bilmeyiz. “*

Kendisinin her zaman yaptığı gibi, Hal’in de alıntı yapması kadar Mary’i kızdıran bir şey yoktu. Ama şimdi, çıkışmak yerine, “Hal, korkuyorum!” dedi. “Süremizin bitmesine bir yıl kaldığının farkında mısın? Bir diğer test için Uzzitelerin huzuruna gideceğimizin? Eğer ki başarısız olursak, eğer birimizin çocuklar uğruna geleceği reddettiğini anlarlarsa...ne olacağına karar verirler!”

O gece ilk kez. Hal ona merhamet duydu. Onun vücudunu titreten ve yatağı sallayan dehşeti tanıyordu.

Ama Mary’nin bunu anlamasına izin vermedi; aksi takdirde kız, geçmişte de birkaç kez olduğu gibi, tümden yıkılırdı. O ise bütün gece parçaları yerine yerleştirmeye, yapıştırmaya çalışırdı.

“Endişelenecek fazla bir şey olduğunu sanmıyorum,” dedi. “Sonuçta, biz çok saygın ve ihtiyaç duyulan profesyonelleriz. Bizi C’ye yollayarak eğitimimiz ve yeteneklerimizi harcamak istemezler. Eğer hamile kalmazsan, süremizi uzatırlar sanırım. Ne de olsa ellerinde geçmiş örnekler ve yetkileri var. Öncü her olayın kesin bir kural doğrultusunda değil, kendi gelişimi içinde değerlendirilmesi gerektiğini söylemişti. Biz ise...”

‘Bir olay ne zaman, bu dediğin gibi değerlendirilmiş ki?” dedi tiz bir sesle. “Ne zaman? Hep esas kuralın uygulandığını benim kadar sen de biliyorsun!”

‘Ben böyle bir şey bilmiyorum,” diye yatıştırıcı bir cevap verdi. “Nasıl bu kadar saf olabiliyorsun? *Müminmedyanın* dediğine bakarsan, söylediğin doğru ama ben hiyerarşiye ilişkin bazı şeyler duydum. Kan bağı, dostluk, saygınlık ve servet ya da Kilise yönünden kullanışsız olmak gibi şeylerin kuralları yatıştırabildiğini biliyorum.”

Mary yattığı yerde doğruldu. Şaşkın bir sesle, “Bana Urielitlerin rüşvet yiyeceğini mi söylemeye çalışıyorsun?” dedi.

“Bunu asla kimseye söylemem,” dedi Hal. “Sigmen’in kayıp eli üzerine yemin ederim ki böyle aşağılık bir gerçekdışılık ima etmedim. Sadece, Kilise tarafından kullanışsız bulunmanın bazen ılımlılık veya fazladan bir şansla sonuçlanacağını söylüyorum.”

“Bana yardım edecek birini tanıyor musun?” dedi Mary ve Hal karanlıkta gülümsedi. Suskunluğu Mary’i telaşlandırabilirdi; ama o pratik bir kızdı ve içinde bulundukları kötü durumdan kurtulabilmeleri için her yolu denemekten çekinmezdi.

Birkaç dakikalığına sessizlik oldu. Mary, köşeye sıkıştırılmış bir hayvan gibi, derin nefes alıyordu.

Sonunda Hal, “Olvegssen dışında etkisi olan birini tanımıyorum. O da benim çalışmamı beğendiği halde, M.R.’ım hakkında konuşup duruyor,” dedi.

“Gördün mü bak!” dedi Mary. “Şu M.R.! Azıcık çabalamış olsaydın, Hal...”

“Sen de beni alçaltmaya bu kadar hevesli olmasaydın,” dedi şiddetle.

“Hal, böyle hemencecik gerçekdışılığa kayarsan, elimden bir şey gelmez! Yapmak zorunda olduğum şeyi sevmiyorum; ama bu benim görevim! Yapmak zorunda olduğum şeyden dolayı beni kınarken bile yanlış adım atıyorsun. Bir kara leke daha...”

”Gapta aktarmak zorunda olduğun, değil mi? Evet, biliyorum. Onbininci kez aynı şeyi tekrarlamayalım.”

“Sen başlattın,” dedi kız suçlamasına.

“Konuşmamız gereken tek şey buymuş gibi görünüyor,” dedi Hal.

Kız yutkundu ve “Eskiden böyle değildi,” dedi.

“Evet, evliliğimizin ilk yılında değildi. Ama o günden beri...”

“Bu kimin hatası?” diye bağırdı kız.

“İşte iyi bir soru,” diye karşılık verdi. “Ama bunu tartışmamız gerektiğini sanmıyorum. Tehlikeli olabilir.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bunu tartışmaya niyetim yok,” dedi. Ettiği lafa kendi de şaşmıştı. Ne demek istemişti ki? Bilmiyordu; aklıyla değil ama tüm benliğiyle konuşmuştu. Acaba içindeki Gerici mi onu böyle konuşturmuştu?

“Haydi uyuyalım,” dedi Hal. “Yeni gün *gerçekliğin yüzünü değiştirir.”*

“Şeyden önce olmaz...” dedi kız.

“Neyden önce?” diye yorgunca sordu.

“Bana *shib* çekme,” dedi kız. “Zaten tüm bunları başlatan şu...şu senin... terk etmeye çalıştığın...görevin.”

“Görevim,” dedi Hal. “Bir sürü *shib* iş yapmak. Tabii ki.”

“Böyle konuşma,” dedi kız. “Sadece görevin olduğu için bunu yapmanı istemiyorum. Beni sevdiğin için yapmanı istiyorum, bundan hoşlandığın için. Tabii bir de beni sevmek *istediğin* için.”

“Ben tüm insanlığı sevmekten hoşlanıyorum,” dedi Hal. “Ancak, görevimi eli ayağı gerçeklikle bağlanmış olan karım dışında biriyle yapmamın kesinkes yasaklanmış olduğunu fark ediyorum.”

Mary o kadar şaşırmıştı ki cevap veremedi ve ona arkasını döndü. Ama Hal, bunu onu ve kendisini cezalandırmak için olduğu kadar, mecbur olduğu için de yaptığını bilerek, ona doğru uzandı. O andan itibaren, açılış konuşması yapılmış olduğundan, her şey olağan halini aldı. Bu defa, bazı eski günlerin aksine, her şey adım adım ilerlemişti; sözler ve hareketler, aynı Öncü tarafından *Batı Talmudu’nda* belirtildiği gibi. Bir ayrıntı hariç: Hal hâlâ günlük kıyafetlerini giyiyordu. Bunun affedilebileceğini düşündü; çünkü önemli olan görüntü değil ruhtu ve ha kalın sokak elbiselerini giymiş, ha hantal gece elbiselerini, ne fark ederdi? Hatırlıyor idiyse bile, Mary bu konudan hiç bahsetmedi.

3

Daha sonra, Hal, önceleri de pek çok kere yaptığı gibi, sırt üstü yatıp karanlığa bakarak düşündü. Karnını geniş, kalın bir çelik disk gibi yarıp geçen ve gövdesini kalçasından koparan şey neydi? Başlangıçta heyecanlanmıştı. Bunu kalbi hızla attığı ve zorlukla nefes aldığı için biliyordu. Kaldı ki -gerçekten- hiçbir şey hissedemiyordu. Öncü'nün potansiyel nesil çağı, gerçekliğin yerine getirilip güncellenmesi olarak nitelediği an geldiğinde; Hal sadece mekanik bir tepki gösterdi. Vücudu emredildiği şekilde hareket etmişti; ancak Öncü'nün çok canlı biçimde tarif ettiği o zevki hiç duymamıştı. Bir duyarsızlık şeridi, sinirleri donduran bir alan, çelik bir disk, onu yarıp geçmişti. Vücudunun, bir elektrik iğnesi sinirlerini hem kamçılayıp hem uyuşturuyormuşçasına silkinmesi dışında bir şey hissetmiyordu.

Kendi kendine bunun yanlış olduğunu söyledi. Gerçekten öyle miydi? Öncü hata yapmış olabilir miydi? Sonuçta, Öncü, diğerlerinden daha üstün bir insandı. Belki de, böylesi harika tepkileri yeterince yaşamış ve insanoğlunun geri kalan kısmının onun iyi şansını paylaşmadığını fark edememişti.

Ama hayır; eğer Öncü'nün her insanın zihnini görebildiği doğruysa -ki aksini söyleyene lanet olsun- bu olamazdı.

Öyleyse eksiklik sadece Hal'deydi, Gerçek Kilise'nin tüm müritleri içinde sadece onda. Yalnız mıydı acaba? Fikirlerini hiç kimseyle tartışmamıştı. Bu -düşünülmez olmasa da- yapılamazdı. Müstehcendi, gerçekdışıydı. Öğretmenleri ona bu konuyu tartışmamasını hiçbir zaman söylememişti; söylemeleri de gerekmemişti; çünkü Hal söylenmeden de biliyordu bunu.

Yine de, Öncü, tepkilerinin nasıl olması gerektiğini belirtmişti.

Belki de çok doğrudan davranmıştı. Hal *Batı Talmudu*'nun sadece nişanlı veya evli çiftlerce okunan o kısmını incelediğinde, Öncü'nün açıkça fiziksel bir durum tarif etmediğini gördü. Dili şiirsel (Hal bir dilbilimci olması ve başkalarına yasaklanmış çeşitli edebi çalışmaları inceleme iznine sahip bulunmasından dolayı, şiirsel bir dilin ne anlama geldiğini bilirdi), mecazi, hatta metafizikti. Analiz edildiğinde gerçeklikle çok az ilgisi bulunduğu anlaşılan terimlerle doluydu.

"Affet beni, Öncü," diye düşündü Hal. "Sözlerinizin insan sinir sisteminin olağan elektro-kimyasal süreçlerinin bilimsel bir tarifi olmadığını kastettim. Gerçekliğin olgusal düzeyleri pek çoktur ve doğal olarak, daha üst bir düzeye değiniyorlar."

Altgerçekçi, gerçekçi, sahte-gerçekçi, gerçeküstü, gerçekardı...

"İlahiyatın sırası değil," diye düşündü. "Birçok gece olduğu gibi bu gece de zihnimi çözümsüz olanla, cevapsız olanla çalkalamak istemiyorum. Öncü biliyor; ama ben bilemem."

Şu an tek bildiği, dünyayla aynı fazda olmadığıydı; zaten hiç olmamıştı, belki de asla olamayacaktı Her geçen an gerçekdışılığın kıyısında gidip geliyordu. Bu iyi değildi...Gerici onu yakalayacak, Öncü'nün kardeşinin şeytani ellerine düşecekti...

Hal Yarrow, sabah zilinin apartmanda çınlamasıyla sıçrayarak uyandı. Bir an için aklı karışmıştı; rüyasındaki dünya, gerçeğiyle karışıyordu.

Sonra, yataktan kalktı ve Mary'e bakarak ayakta durdu. Kız, her zamanki gibi, ilk zil boyunca uyumaya devam etmişti; çünkü bu zil onun için değildi. On beş dakika sonra, kadınlara yönelik olan ikinci zil gürültüsü *tridi* üzerinden duyulacaktı. O zamana kadar Hal yıkanmalı, tıraş olmalı, giyinmeli ve yola koyulmuş olmalıydı. Mary'nin kendini yola atmak için on beş dakikası olacak; on dakika sonra ise Olaf Marconis gece işinden eve dönecek ve Yarrowlar geri gelene dek bu daracık dünyada uyumak ve yaşamak için hazırlanacaktı.

Hal her zamankinden daha çabuk hazırlanabildi, çünkü günlük elbiseleri hâlâ üzerindeydi. Gevşedi, yüzünü ve ellerini yıkadı, günlük sakalının üzerine krem sürdü, kırılmış olan saçlarını kesip aldı (bir gün, eğer hiyerarş rütbesine yükselecek olursa, sakal bırakacaktı, Sigmen gibi), saçını taradı ve tuvaletten çıktı.

Önceki gece almış olduğu mektupları seyahat çantasına tıktıktan sonra, kapıya doğru yöneldi Sonra, beklenmeyen ve anlaşılmaz bir hisse kapılarak geri döndü ve yatağa gidip Mary'i öpmek üzere eğildi. Kız uyarımadı ve Hal -bir saniyeliğine- pişmanlık duydu; çünkü kız onun ne yaptığını anlamamıştı. Bu hareket ne görevdi, ne de gereksinim. İçinde bir yerlerde ışığı da barındırması gereken karanlık derinliklerden gelmişti. Bunu neden yapmıştı? Geçen gece, ondan nefret ettiğini düşünmüştü. Şimdi ise...

Kız da en az adam kadar kendine engel olamamıştı. Tabii bu mazeret değildi. Her birey kendi kaderinden sorumluydu; birisine iyi veya kötü bir şey olursa, bunun nedeni tek bir kişi olabilirdi.

Hal fikrini değiştirdi. O ve Mary kendi kederlerini kendileri yaratıyorlardı. Ama pek de farkında olmadan. Aydınlık yüzleri aşklarının zarar görmesini istemiyordu; karanlık yüzleri -içlerindeki derinlikte gezinen korkunç Gerici- buna sebep oluyordu.

Sonra, antrede dururken, Mary'nin biraz aklı karışmış halde ona baktığını gördü. Ardından, onu tekrar öpmek için dönmek yerine, hızla hole doğru atıldı. Paniğe kapılmıştı; kızın kendisini çağıracağından ve bütün o sıkıcı ve sinir bozucu sahneye tekrar başlayacağından korkuyordu. Mary'e o sabah Tahiti'ye doğru yola çıkacağını söyleme fırsatı bulamamış olduğunu sonradan fark etti. Oh ne âlâ, bir başka sahneden daha kurtulmuştu.

Hol işe gidenlerle dolmuştu çoktan. Hal gibi onlar da profesyonellere özgü bol ekose elbiselerden giymişti. Pek çoğu Üniversite hocalarının yeşil ve kırmızı rengine bürünmüştü.

Hal, doğal olarak, hepsiyle konuştu.

"İyi günler, Ericssen!"

"Sigmen gülümsesin, Yarrow!"

"Güzel bir rüya gördün mü bari, Chang?"

"*Shib*, Yarrow! Doğruluğun tam içinden hem de."

"Shalom, Kazimuru."

"Sigmen gülümsesin, Yarrow!"

Sonra, sabahları bu katta görev yapan bir kapıcı kalabalıktan dolayı iniş önceliklerini ayarlarken, Hal asansör kapılarının yanında durdu. Apartmandan çıkınca, ekspres orta şeride varıncaya dek hızı sürekli, artan bir dizi şerit değiştirdi. Erkek ve kadın vücutları tarafından sıkıştırılarak, ancak kendi sınıfından oldukları için rahat bir şekilde durdu orada. On dakikalık yolculuğun ardından, şeritten şeride geçerek kalabalığın içinde

yolunu sürdürdü. Beş dakika sonra ise, kaldırıma geçerek, Pali No. 16, Sigmen City Üniversitesi'nin mağaramsı girişine doğru yürüdü. içeride, kapıcı ona asansördeki yerini gösterene kadar, pek öyle uzun süreliğine olmasa da, beklemesi gerekti. Sonra, doğrudan otuzuncu kata çıktı. Genellikle, asansörden inince, *tridi* yoluyla verilen bir lisans dersi olan günün ilk konferansını dinlemek üzere, dosdoğru kendi ofisine giderdi. Bugün ise, Dekan'ın ofisine yollandı.

Olvegssen'in yanında içemeyeceğini bildiğinden yolda canı sigara içmek isteyince durdu ve bir tane yaktı. Bir Temel Dilbilgisi sınıfının kapısının önünde durmuştu ve Kenoi Jerahmeel Rasmussen'in konuşmasından kesitler duyabiliyordu.

"Puka ve *pah*, Hawaii Adaları'nda yaşayan ilk Polinezyalılann kullandığı özgün sözcüklerdir. Sonradan bu adaları kolonileştiren İngilizce konuşan halk, Hawaii dilinden pek çok kelime uyarlamıştır: Delik, tünel veya mağara anlamına gelen *puka* ve uçurum anlamına gelen *pah* bunların en tanınmışları arasındadır.

"Kıyamet Savaşı'ndan sonra Hawaiili Amerikalılar Kuzey Amerika'ya tekrar yerleştiğinde, bu iki terim hâlâ özgün anlamlarında kullanılıyordu. Ancak, elli yıl kadar önce, bu iki sözcüğün anlamı değişti. *Puka,* aşağı sınıflara tahsis edilmiş olan küçük apartmanları belirtmek için, açıkçası küçültücü bir anlamda kullanılmaya başladı. Sonraları, bu terim üst sınıflara da yayıldı. Yine de; eğer siz bir hiyerarşsanız apartmanda; hiyararş altındaki herhangi bir sınıfa mensupsanız *pukada* yaşıyorsunuzdur.

"Uçurum anlamına gelen *pali* de, gökdelen veya herhangi bir yüksek bina anlamında kullanılır oldu. Pufeanın aksine o, özgün anlamını da korudu."

Hal sigarasını bitirdi, küllüğe attı ve Dekan'ın ofisine doğru yürümeye devam etti. Orada, Doktor Bob Kafziel Olvegssen'i masasının ardında otururken buldu.

Doğal olarak önce, daha üst rütbeli olan Olvegssen konuştu. Hafiften bir İzlanda aksanı vardı.

"Aloha, Yarrow. Burada ne arıyorsun?"

"Shalom, *abba.* Davetsiz olarak huzurunuza geldiğim için özür dilerim. Ancak evden ayrılmadan önce bazı sorunları çözmem gerekti."

Gri saçlı, yetmişlik, orta yaşlı bir adam olan Olvegssen kaşlarını çattı.

"Ayrılmak mı?"

Hal valizinden mektubu çıkardı ve Olvegssen'e uzattı.

“Daha sonra kendiniz işleme alabilirsiniz tabii ki. Ama ben, bunun dilsel araştırma yapmaya ilişkin bir diğer emir olduğunu söyleyerek değerli zamanınızı çalmamış olayım.”

“İyi de sen daha birinden yeni döndün!” dedi Olvegssen. “Kadromu sürekli olarak böyle çılgın kelime avlarına yollayarak bu okulu etkin bir şekilde ve Kilise’nin başarısı için yönetmemi nasıl beklerler?”

“Urielitleri eleştirmediğinizi umarım,” dedi Hal, biraz art niyetle. Bu gerçekdışı düşüncesini yenmeye uğraşsa da, üstünü yine de sevmiyordu.

“Hıh! Tabii ki hayır! Eleştirme olanağım zaten yok; Ayrıca bana böyle bir şey atfettiğin için sana gücendim!”

“Affedersin, *abba”* dedi Hal. “Öyle bir şey kastetmek aklımın ucundan geçmez.”

“Ne zaman gitmen gerekiyor?” dedi Olvegssen. “ilk araçla. O da sanırım bir saat içinde hareket edecek.”

“Döneceksin değil mi?”

“Sigmen bilir yalnız. Araştırmam ve raporum bittiğinde.”

“Döndüğünde hemen bana rapor ver.”

“Tekrar özür dilerim; ama bunu yapamam. O zamana dek M.R.’mın vadesi geçmiş olacak ve başka bir şey yapmadan önce bu işi aradan çıkarmaya mecburum. Bu da saatler sürebilir.”

Olvegssen kaşlarını çatarak “Evet, şu senin M.R. geçen sefer de pek iyi değildin, Yarrow. Bu defa gelişme göstereceğinden eminim. Aksi halde...”

Aniden, Hal tüm vücudunun yandığını hissetti ve bacakları titredi.

“Evet, *abba*?”

Sesi kendisine bile zayıf ve uzak gelmişti.

Olvegssen ellerini kule şeklinde koydu ve üstünden Yarrow’a baktı.

“Pişmanlık duyacak olmama rağmen, harekete geçmem gerekecek. Düşük M.R.’lı birini kadromda tutamam. Korkarım ki...”

Uzun bir sessizlik oldu. Hal koltukaltlarından akan ve alnı ile üst dudağında boncuk boncuk biriken teri hissetti. Olvegssen’in kendisini bilhassa heyecan içinde bıraktığını biliyor ve ona bir şey sormak istemiyordu. Kendini beğenmiş bu kır saçlı *gimele* konuşmasını duyma zevkini tattırmak istemiyordu. Diğer yandan, ilgisiz görünmeyi de göze alamazdı. Hiçbir şey söylemediği takdirde, Olvegssen’in sadece sırıtıp kendisini yollayacağını biliyordu.

“Ne, *abba?”* dedi Hal, hıçkırmamaya uğraşarak.

“Korkarım ki, rütbeni ortaokul öğretmenliğine indirmekle yetinme yumuşaklığını bile gösteremem. Merhametli olmak isterdim. Ama seninki gibi bir durumda merhamet, yalnızca gerçekdışılığı körüklemeye yarar. Bense böyle bir ihtimale bile dayanamam. Yoo hayır...”

Titreyişine engel olamadığı için Hal kendi kendine lanet okudu.

“Evet, *abba?”*

“Korkarım ki Uzzitelerden senin durumunu irdelemelerini istemek zorunda kalacağım.”

“Hayır!” dedi Hal yüksek sesle.

“Evet,” dedi Olvegssen, ellerinin üzerinden konuşmayı sürdürerek. “Bunu yapmak bana acı verecek, ama yapmamak da *shibsizlik* olur. Sadece yardımlarını dileyerek düzeltebilirim düşlerimi.”

Ellerini çözdü, profili Hal’e bakacak şekilde koltuğunda yarı döndü ve “Yine de, bu şekilde hareket etmem için bir neden yok, değil mi? Sonuçta, sana olacaklardan sadece kendin sorumlusun. Bu da gösteriyor ki, kendinden başka suçlayacak kimsen yok,” dedi.

“Öncü’nün de açıklamış olduğu gibi,” dedi Hal. “Acı çekmemenizi temin edeceğim, *abba. Gapt*ımın bana düşük bir M.R. vermeyi gerektirecek bir sebep bulmamasını sağlayacağım.”

“Çok iyi,” dedi Olvegssen inanmaz bir tavırla. “Mektubunu inceleyerek seni tutmayacağım; çünkü bugünkü gazete için bir yazı hazırlamalıyım. Aloha, evladım; sana iyi rüyalar.”

“Gerçekle kal, *abba,”* dedi Hal ve sonra dönüp çıktı. Korkudan öylesine şaşırmıştı ki, ne yaptığının güçlükle farkına varıyordu. Ne yaptığını bilmeksizin limana gitti ve orada gezisi için öncelik sağlama sürecini tamamladı. Araca bindiğinde zihni hâlâ açık olarak işlemeyi reddediyordu.

Yarım saat sonra, Los Angeles limanında indi ve Tahiti aracındaki yerini saptamak üzere bilet gişesine gitti.

Bilet kuyruğunda dururken, omzunda bir el fark etti.

Sıçradı ve sonra arkasındaki kişiden özür dilemek için döndü.

Kalbinin, göğsünü paralayıp çıkacakmışçasına çarptığını hissetti.

Adam, bol siyah üniformalı, geniş omuzlu, şişmanca, bodur biriydi. Koni şeklinde uzun, dar kenarlı, parlak siyah bir şapka giyiyor ve göğsünde melek Uzan’ın gümüş renkli amblemi duruyordu.

Subay, Hal’in göğsüne taktığı kanatlı ayak şeklinin alt kısmındaki İbranice yazıları incelemek üzere eğildi. Sonra elindeki bir kâğıda baktı.

“Siz Hal Yarrow’sunuz, *shib,”* dedi Uzzite. “Benimle gelin.”

Sonrasında, Hal işin en garip özelliğinin kendisindeki korku eksikliği olduğunu düşündü. Korkmadığı için değil. Bu sadece aklının büyük kısmı durumu değerlendirip çıkış yolu ararken, korkunun aklının içinde bir köşeye itilmiş olmasındandı. Olvegssen’le olan konuşmasında içine dolan ve sonrasında uzun süre canlı kalan belirsizlik ile karmaşa şimdi yok oluyor gibiydi. O, soğukkanlı ve uyanık, dünya da apaçık ve sertti.

Bu belki de Olvegssen’den kaynaklanan tehdidin uzak ve belirsiz, Uzziteler tarafından nezarete alınmanın ise acil ve kesinlikle tehlikeli olmasından kaynaklanıyordu.

Bilet binasının yanındaki şeritin üstünde duran bir arabaya götürüldü. Burada ona oturması emredildi. Yanındaki Uzzite de bindi ve yol kontrollerini ayarladı. Araba dikey konumda beş yüz metre kadar yükseldi ve sonra sirenleri öterek hedefine doğru fırladı. Pek havasında olmamasına rağmen Hal, polislerin son bin yıldır değişmediğini düşünmeden edemedi. Bunun güvenlik sağlama gibi bir işlevi olmasa da, gardiyanlar gürültü yapmak zorundaydı sanki.

İki dakikaya kalmadan araba bir binanın yirminci katındaki limana girmişti. Burada, ilk konuşmadan bu yana Hal’e tek kelime etmemiş olan Uzzite, ona dışarı çıkmasını işaret etti. Hal de hiçbir şey söylememişti; çünkü bunun yararsız olacağını biliyordu.

İkisi bir rampadan çıktılar ve koşuşturan insanlarla dolu koridorlardan geçtiler. Hal, kaçma ihtimalini göz önüne alarak rotayı sabit tutmaya çalıştı.

Uzaklaşması mümkün olmayacağından, kaçmaya kalkışmanın gülünç olacağını biliyordu. Ayrıca, tek yolun kaçış olacağı bir konumda bulunduğunu düşünmesi için henüz bir neden yoktu.

Ya da o böyle umuyordu.

En sonunda Uzzite, hiç de hayal gibi görünmeyen bir ofis kapısının önünde durdu. Başparmağını kapıya doğru salladı ve Hal önden yürüyerek içeri girdi. Kendini bayan bir sekreterin masa başında oturduğu bir bekleme odasında buldu.

“Melek Patterson rapor veriyor,” dedi Uzzite. “Hal Yarrow’u getirdim, Profesyonel LIN-56327.”

Sekreter bu bilgiyi bir mikrofon aracılığıyla iletti ve duvardan, ikisini de içeri çağıran bir ses geldi.

Sekreter bir düğmeye bastı ve kapı açıldı.

Hâlâ önde bulunan Hal, içeri girdi.

Onun ölçülerine göre geniş, sınıfından ve hatta Sigmen City'deki tüm pumasından bile daha geniş sayılabilecek bir odadaydı. Odanın uzak köşesinde, üstü hilal veya bir çift sivri boynuz şeklinde oyulmuş büyük bir masa vardı. Masanın ardında bir adam oturuyordu ve adamın görünüşü Hal'in sükûnetini dağıtıverdi. O, siyah elbiseli ve koni şapkalı bir adam, üst rütbeli bir *gapt* göreceğini sanmıştı.

Ama bu adam Uzzite değildi. Başının üzerinde kukuletasıyla dalgalı mor bir cüppe giymişti ve göğsünde altın renkli büyük bir İbranı L'si, yani *lamech* vardı. Üstelik sakallıydı.

Üstün de üstü, bir Urielit'di. Hal onun gibileri yaşamı boyunca, yalnızca biri canlı olmak üzere ancak birkaç kere görmüştü.

"Yüce Sigmen, ben ne yaptım?" diye düşündü. "Ben mahvoldum, mahvoldum!"

Urielit uzun boylu bir adamdı, neredeyse Hal'den yarım baş daha uzun. Yüzü ince, elmacık kemikleri çıkık, burnu iri, dar ve kıvrımlı, dudakları inceydi ve soluk mavi gözlerinin kapakları kıvrımlıydı.

Hal'in arkasında duran Uzzite çok alçak bir sesle, "Dur, Yarrow! Hazrol! Sandalphon Macneff'in dediği her şeyi tereddüt etmeden ve yanlış bir harekete yeltenmeden yap."

Zaten itaatkarsızlık yapmayı düşünmeyen Hal, başını salladı.

Macneff, bir yandan kahverengi sakalını kaşıyarak, en az bir dakika boyunca Hal'e baktı.

Hal'in için için terleyip titremesine neden olduktan sonra, Macneff nihayet konuştu. Sesi, bu denli ince boyunlu birinden beklenmeyecek kadar derinden geliyordu.

"Yarrow, yaşamını nasıl noktalamak istersin?"

4

Daha sonra, Hal, dürtüsüne uymadığı için Sigmen'e şükretti.

Dehşetten donakalmak yerine, hızla dönüp Uzzite'e saldırmayı düşünmüştü. Taşımıyor gibi görünmesine rağmen, subay, cüppesinin altında bir silah taşıyordu mutlaka. Eğer Hal onu yıkıp silahını almayı başarabilirse, Macneff'i rehin alma imkânı doğabilirdi. Hal onu kalkan olarak kullanarak kaçabilirdi.

Ama nereye?

Hiç fikri yoktu. İsrail'e ya da Malay Federasyonuma mı? Her ikisi de bayağı uzaktı; ama bir gemi çalması veya ele geçirmesi halinde mesafenin önemi kalmazdı. Bunu yapmayı başarsa bile, füzesavar istasyonlarını geçme şansı zayıftı. Nöbetçileri kandırabilirse belki; ancak bunu gerçekleştirecek yeterli askeri kodlardan da habersizdi.

Bu sırada, olasılıkları düşünürken, dürtüsünün yok olduğunu hissetti. Neyle suçlandığını anlayana dek beklemek daha akıllıca olabilirdi. Masum olduğunu kanıtlayabilirdi belki de.

Macneff'in ince dudakları Hal'in iyi bildiği bir gülümsemeyle hafifçe kıvrıldı. "İşte bu iyi, Yarrow," dedi.

Kendisini konuşmak için davet edip etmediklerini Hal bilmiyordu; ama Urielit'i fazla kışkırtmadan şansını denemek istedi.

"İyi olan nedir, Sandalphon?"

"Solmak yerine kızarmış olman. Ben adamın içini okurum, Yarrow. Karşılaştıktan itibaren birkaç saniye içinde bir adamın içini görürüm. Senin, az önce sana söylediğim ilk sözleri duymaları halinde birçoklarının yapacağı gibi korkudan bayılmaya hazır olmadığını gördüm. Tersine, sen

saldırganlığın ateşiyle kavruluverdin. İnkâr etmeye, tartışmaya, söyleyeceğim her şeye karşı koymaya hazırdın.

“Şimdi; bazıları bunun pek kârlı bir tepki olmayacağını, davranışının yanlış bir düşünceyi, gerçekdışılığa doğru bir kaymayı ifade edeceğini söyleyebilir.

“Ama ben diyorum ki, *Gerçek nedir?* Büyük kapışma sırasında Öncü’nün şeytani kardeşi tarafından ortaya atılan soruydu bu. Cevap aynıdır: bunu sadece gerçek insanın söyleyebileceği.

“Ben gerçeğim; eğer öyle olmasaydı, bir Sandalphon olamazdım. *Shib?”*

Gürültülü bir şekilde solumaktan kaçınmaya çalışan Hal, başıyla onayladı. Macneff’in, insan zihnini sandığı kadar açıkça okuyamayacağını düşünüyordu; çünkü şiddete başvurmak olan ilk düşüncesini bildiğine dair bir şey söylememişti.

Belki de Macneff biliyordu ama bunu affedecek kadar bilgeydi.

“Bu hayatı nasıl noktalamak istediğini sana sorduğumda,” dedi Macneff, “C’ye aday olduğunu kastetmiyordum.”

Kaşlarını çattı ve “Tabii M.R’ının, şimdiki seviyende kalmayı sürdürürsen, yakında olacağını işaret etmesine rağmen,” dedi. “Yine de, teklifimi kabul etmen halinde durumunu düzelteceğinden eminim. Hem o zaman birçok *shib* insanla yakın temasta olacak, onların etkisinden kaçamayacaksın. *Gerçek gerçeği doğurur.* Sıgmen böyle buyuruyor.

“Diğer yandan, işleri aceleye getiriyor da olabilirim. Öncelikle, bu ofiste konuştuğumuz şeylerin her ne olursa olsun hiçkimseye yayılmayacağına dair bu kitap üzerine -*Batı Talmudu*'nun bir kopyasını aldı eline- yemin etmen gerek. Kilise’ye ihanet etmektense ölecek veya her tür işkenceye katlanacaksın.”

Hal sol elini kitabın üstüne koydu (Sigmen sağ elini kaybettiği için sol elini kullanmıştı) ve dilini ebediyen tutacağına dair Öncü’nün ve gerçekliğin tüm boyutları üzerine yemin etti. Aksi takdirde, Öncü’yü yüz yüze görme ve bir gün kendi evrenini yönetebilme mutluluğuna yönelik bütün umutlardan ilelebet kopmuş olacaktı.

Yemin ederken bile, bir Uzzıte’e vurmayı ve bir Sandalphon’a zor kullanmayı düşünmüş olduğu için kendini suçlu hissetmeye başlamıştı. Karanlık yönüne nasıl bu kadar çabuk teslim olabilmişti? Sigmen geleceği müritleri için hazırlamak üzere zaman ve mekân içinde seyahat ederken, Macneff de Sigmen’in yaşayan temsilciliğini üstlenmişti. Macneff’e itaatte

en ufak bir kusur etmek, Öncü'nün yüzüne bir şamar indirmek sayılırdı ve bu da düşünmeye bile cüret edemeyeceği kadar korkunç bir şey demekti Macneff kitabı masaya geri koydu ve "İlk olarak, Tahiti'de şu *woggle* denen sözcüğü araştırman için verilen emrin bir hata olduğunu söylemeliyim. Bu hata muhtemelen, bazı Uzzite departmanlarının gerektiği kadar eşgüdüm halinde çalışmamalarından kaynaklandı. Hatanın nedeni halen araştırılıyor ve benzer hataların gelecekte de tekrarlanmaması için etkili önlemler alınacak."

Hal'in arkasındaki Uzzite derin bir iç geçirdi ve Hal, odada korku duyanın sadece kendisi olmadığını anladı.

"Hiyerarşiden biri raporlarını düzenlerken, Tahiti'ye gitmek için izin istemiş olduğunu saptadı. Adanın ne denli yüksek bir güvenlik oranına sahip olduğunu bildiğinden, soruşturmayı ilerletti. Sonuçta, seni yolundan alıkoymamız gerekti. Bense, sabıkanı inceledikten sonra, senin gemide belli bir yeri doldurma hususunda ihtiyaç duyduğumuz kişi olduğun kanısına vardım."

Bu arada, Macneff masanın ardından çıkmış ve ellerini arkasında kavuşturarak vücudu öne doğru kaykılmış halde ileri geri dolanmaya başlamıştı. Hal Macneff'in teninin ne kadar açık sarı, neredeyse bir zamanlar Soyu Tükenen Hayvanlar Müzesi'nde gördüğü o fil hortumunun renginde olduğunu görmüştü. Kafasındaki kukuletanın mor rengi, solgunluğu artırıyordu.

"Gönüllü olman istenecek," dedi Macneff, "çünkü en güvenilir adamlar dışında kimsenin dışarı gitmesini istemiyoruz. Bunun yanı sıra, umarım bize katılırsın; çünkü *Cebrail'in* varlığını ve yerini bilen bir sivili Dünya üzerinde bırakmak beni huzursuz eder. Sadakatinden şüphe duyduğum için değil; ama İsrail casusları çok akıllıdır ve bildiğini açıklama konusunda seni oyuna getirebilirler. Yahut seni kaçırıp, konuşturmak için uyuşturucu ilaç kullanabilirler. Bu İsrailliler, Gerici nin sadık hizmetkârlarıdır."

Hal İsraillilerin uyuşturucu kullanmasının neden bu kadar gerçekdışı, Haijac Birligi'nce kullanılmasının ise neden bu kadar *shib* sayıldığını merak ediyordu; ancak Macneff'in diğer sözlerini duyunca bunu unuttu.

"Yüz yıl önce, Birliğin yıldızlararası yolculuk eden ilk gemisi Alpha Centaurus'a ulaşmak için Dünya'yı terk etti. Aynı dönemde, bir İsrail gemisi de ayrılmıştı. İkisi de yirmi yıl sonra döndüler ve üzerinde yaşam olan hiç gezegen bulamadıklarını bildirdiler. İkinci bir Haijac araştırmacısı

on yıl sonra ve yine ikinci bir İsrail gemisi de yirmi yıl sonra geri döndü. Hiçbiri insanlarca kolonileştirilebilecek gezegenlere sahip bir yıldız bulamamıştı.”

“Bunu bilmiyordum,” diye mırıldandı Hal Yarrow.

“Her iki yönetim de bu sırrı, birbirinden gizleyemese bile halkından gizledi,” dedi Macneff. “Bildiğimiz kadarıyla İsrailliler, ikinci seferden sonra araştırma gemisi yollamadı. Kullanılan kaynak ve süre astronomikti. Buna rağmen biz, ilk ikisinden daha küçük ve daha hızlı olan üçüncü bir gemi yolladık. Yüz yıl boyunca vıldızlararası geziler hakkında çok şey öğrenmiştik; sana söyleyebileceğimin hepsi bu.

“Üçüncü gemi birkaç yıl önce döndü ve şunu rapor etti...”

“Üzerinde insanların yaşayabildiği ve duyu sahibi kişilerin zaten çoktandır üzerinde ikamet ettiği bir gezegen bulduğunu!” dedi Hal, ona konuşmasının buyrulmadığını unutturan bir hevesle.

Macneff dolaşmayı keserek soluk mavi gözleriyle Hal’i süzmek üzere durdu.

“Bunu nereden biliyorsun?” dedi sertçe.

“Affedersiniz, Sandalphon,” dedi Hal. “Ama bu kaçınılmazdı! Öncü *Zaman ve Dünya Hattı* adlı eserinde böyle bir gezegenin bulunacağını öngörmemiş miydi? Sanırım 573. sayfadaydı!”

Macneff gülümsedi ve “Edebi derslerin sizde böylesi bir iz bıraktığına sevindim,” dedi.

“Nasıl bırakmasınlar ki?” diye düşündü Hal. “Ayrıca, tek iz bunlar değildi. Dersleri yeterince iyi öğrenemediğim için *gaptım* Pornsen’in beni kırbaçlaması yüzünden sırtımda hâlâ yara izleri taşıyorum. Çok iyi iz bırakan bir adamdı, şu Pornsen. Değil mi? Evet! Yaşım ilerleyip terfi ettikçe, o da aynısını yapıyordu, ben neredeysem o da oradaydı. Kreşte benim *gapt*ımdı. Ben koleje giderken o yatakhane *gapt*ıydı ve ondan uzaklaşacağımı düşünmüştüm. Şu an benim bina *gapt*ım. Böyle düşük M.R.’lar almamdan sorumlu olan da o.”

Tiksintinin, tepkinin gelişi çok hızlı oldu. “Yoo, o değil, yalnız ben bana olanlardan sorumluyum. Eğer düşük bir M.R. almışsam, bu ben ya da içimdeki karanlık taraf istediği için böyle. Eğer ölürsem, böyle olmasını istediğim için ölürüm. Bu yüzden, affet beni Sigmen, gerçekdışı düşüncelerimden dolayı!”

“Tekrar özür dilerim, Sandalphon,” dedi Hal. “Ama o araştırmacılar Öncü’nün bu gezegende olduğuna dair kayıtlar buldu mu acaba? Hatta belki de, gerçi bu çok büyük bir arzu ama Öncü’nün kendisini bulmuşlardır?”

“Hayır,” dedi Macneff. “Yine de bu, bu tür kayıtların orada bulunmadığı anlamına gelmez. Araştırma seferi, acele bir tarama yapıp Dünya’ya dönme emri almıştı. Şu an sana aradaki mesafeyi ya da bunun hangi yıldız olduğunu söyleyemem; ama onu geceleyin bu yarımküreden çıplak gözle görebilirsin. Eğer gönüllü olursan, gemi hareket ettikten sonra nereye gittiğini öğreneceksin. Gemi de kısa süre içinde yola çıkacak.”

“Bir dilbilimciye mi ihtiyacınız var?” dedi Hal. “Gemi çok büyük,” dedi Macneff, “ama alacağımız asker ve uzmanların sayısı, bizi dilbilimci sayısını bir kişiyle sınırlamak zorunda bırakıyor. Bazı meslektaşlarınızı göz önüne aldık çünkü onlar *lamechiandı* ve güvenilirdi. Maalesef...”

Hal bekledi. Macneff kaşları çatık halde bir süre daha dolandı. Sonra, “Maalesef sadece tek bir dilbilimci *lamechian* var ve o da bu tür bir sefer için çok yaşlı. Bu durumda...” dedi.

“Çok özür dilerim,” dedi Hal. “Ama aklıma bir şey geldi. Ben evliyim.”

“Hiç sorun değil,” dedi Macneff. ”*Cebrail* üzerinde hiç kadın olmayacak. Ayrıca, eğer bir adam evliyse, otomatikman boşandırılır.”

Hal yutkundu ve “Boşanmak mı?” dedi.

Macneff ellerini özür dilercesine kaldırdı ve “Korkman doğal. Ancak, *Batı Talmudu’nu* okuyan biz Urielitler inanıyoruz ki Öncü, bu gibi hallerde boşanmaya müsaade eder. Bu durumda, çiftin en azından kırk seneliğine ayrılması kaçınılmazdır. Doğal olarak, bu izni anlaşılması güç bir dille vermiştir. O büyük ve muhteşem zekâsıyla, düşmanımız İsraillilerin planlarımızı okuyamamasını garanti altına almıştır.”

“Gönüllü oluyorum,” dedi Hal. “Bana daha fazlasını anlat, Sandalphon.”

Altı ay sonra, Hal Yarrow *Cebrail’in* gözlem odasında durmuş, yerkürenin yavaş yavaş uzaklaşmasını seyrediyordu. Bu yarımkürede gece olmuştu; ama Avustralya, Japonya, Çin, Güneydoğu Asya, Hindistan ve Sibirya’nın büyük şehirleri ışık içindeydi. Dilbilimci Hal, bu ışık disklerini ve gerdanlıklarını oralarda konuşulan dillerin yansıması olarak gördü. Avustralya, Filipin Adaları, Japonya ve Çin’in kuzeyinde, Amerikan dili konuşan Haijac Birliği üyeleri yerleşmişti. Güney Çin, Güneydoğu Asya’nın tümü, Hindistan’ın güneyi ve Seylan. Malay Federasyonu’nun bu devletleri Bazaar dili konuşuyordu.

Sibirya’da ise İzlanda dili geçerliydi.

Zihninde Dünya’yı hızla döndürdü ve Sahra Denizi’nin altında Swahili dili konuşulan Afrika’yı gözünde canlandırdı. Akdeniz, Anadolu, Hindistan’ın kuzeyi ve Tibet boyunca anadil İbraniceydi. Avrupa’nın güneyinde İsrail Cumhuriyetleri ile İzlandaca konuşan Kuzey Avrupalılar arasında, March denilen ince ama uzun bir bölge vardı. Burası tarafsız bölge olup, Haijac Birliği ile İsrail Cumhuriyeti arasında tartışmaya sebep teşkil etmesi bakımından son iki yüzyıldır potansiyel savaş nedeniydi. Taraflardan hiçbiri burası üzerinde hak iddia etmekten geri kalmıyor; ancak diğer yandan da ikinci bir Kıyamet Savaşı’na yol açacak bir hareket yapmaktan çekiniyorlardı. Bunun sonucunda, tüm diğer tasanlar bir yana, orası bağımsız bir devletti ve kendi hükümet yapısını (kendi sınırları dışında kimse tarafından tanınmasa da) çoktan kurmuştu. Vatandaşları Dünya üzerinde halen konuşulmakta olan dillerin hepsini; buna ek olarak Lingo adında, grameri diğer altı dilden üretilen ve sözdizimi yarım sayfaya sığdırılabilecek kadar basit olan yeni bir dili konuşuyordu.

Hal zihninde Dünya’nın geri kalanını gördü: İzlanda, Grönland, Karayip Adaları ve Güney Amerika’nın doğu yarısı. Buralarda insanlar İzlanda dili konuşuyordu; çünkü bu ada Kıyamet Savaşı sonrası Kuzey ve Güney Amerika’nın batı kısmını tekrar yerleşilir hale getirmek isteyen Hawaiili-Amerikalıların sıçrama noktası olmuştu.

Bir de, Hudson Körfezi Koruma Alanı’nda yaşayan Fransız-Kanadalı soyundan yirmi kişi haricinde anadilin Amerikan dili olduğu Kuzey Amerika vardı.

Hal Dünya’nın bu yüzü karanlığa gömüldüğünde Sigmen City’nin uzayda parlayacağını biliyordu. Kendi evi de o devasa parıltının içinde bir yerdeydi. Ama Mary yakında, artık orada oturmuyor olacaktı; çünkü birkaç gün içinde ona, kocasının Tahiti’ye uçarken meydana gelen bir kazada öldüğü söylenecekti. Toplum içinde kendini tutacak olmasına karşın, Hal kızın köşesine çekilip ağlayacağından emindi; çünkü kız onu, biraz soğuk da olsa, kendine has bir tarzda seviyordu. Arkadaştan ve meslektaştan, sadece sevgili bir koca kaybetmiş olmasından dolayı değil, gerçekdışı fikirlere sahip bir adamla evli bulunduğu için onun duygularını paylaşacaktı. Hal Yarrow bir kazada öldüyse, bu, o böyle istediği için olsa gerekti. “Kaza” diye bir şey olamazdı. Nasılsa, diğer tüm yolcular *(Cebrail’in* personelinin yok oluşunu açıklığa kavuşturmak için, bu detaylı

hileler ağı içinde ölmüş sayılmaları gerekiyordu) eş zamanlı olarak ölmeyi “kabul etmişlerdi.” Böylelikle, gözden düşmüş halde, cesetleri yakılamayacak ve külleri sıradan bir törenle rüzgâra savrulamayacaktı. Vücutlarını balıkların yiyip yemediği Kilise’nin umurunda bile olmayacaktı. Hal Mary için üzülüyordu; gözlem odasındaki kalabalığın içindeyken gözlerinin yaşarmaması için bir süre uğraşması gerekmişti.

Yine de, en doğrusunun bu olduğuna kendini inandırdı. O ve Mary artık birbirlerini yıpratıp ağlamak zorunda kalmayacak, ortak çileleri son bulacaktı. Mary, ölümün evliliğini dağıttığını sanarak, Kilise’nin kendisini gizlice boşadığından habersiz şekilde, tekrar evlenebilecekti. Karar vermek, *gaptı* tarafından seçilen listeden bir eş beğenmek için bir yılı olacaktı. Belki de, Hal’den hamile kalmasını engelleyen psikolojik engeller de ortadan kalkacaktı. Belki de. Hal bu mutlu olayın gerçekleşeceğinden şüpheliydi. Mary’de de en az kendisindeki kadar cinsel soğukluk vardı. *Gapt* tarafından seçilecek damat adayı bunu değiştiremezdi...

Gapt. Pornsen. Artık onun şişko yüzünü görmek, sızlanan sesini duymak zorunda kalmayacaktı...

“Hal Yarrow!” dedi sızlanan bir ses.

Yavaşça, kendini hem yanar hem donar hissederek, döndü Hal.

O gevşek çeneli bodur herif karşısındaydı, çarpık bir gülümsemeyle ona bakıyordu.

“Sevgili küçüğüm, benim daimi atsineğim,” dedi o sızlanan ses. “Senin de bu muhteşem yolculukta bulunduğunu bilmiyordum. Ama tahmin etmeliydim! Seninle aramızda bir sevgi bağı var; Sigmen kendisi kurmuş olmalı bu bağı. Sevgili korumam benim.”

”Sigmen seni de sevsin, gardiyanım,” dedi Hal, boğulurcasına. “Seni görmek ne güzel. Bir daha asla konuşamayacağımızı sanmıştım.”

5

Hedefine yönelen *Cebrail,* tek yerçekimlik ivmeyle, ışık hızının %99.1’i olan nihai süratine doğru yaklaştı. Bu esnada, gemiyi yöneten birkaçı dışındaki tüm personel, uyutuculara girdiler. Burada, tüm yaşamsal işlevleri yavaşlatılmış halde yıllarca yatacaklardı. Bir süre sonra, tüm otomatik ekipman üzerinde yapılacak bir kontrolün ardından, mürettebat da diğerlerine katılacaktı. *Cebrail’in* sürümü ivmeyi personelin henüz donmamış olan vücutlarının katlanamayacağı derecede artırırken, onlar uyuyor olacaktı. İstenilen hıza ulaşıldığında otomatik pilot hızı kesecek ve sessiz ama hayat dolu gemi yolculuğunun son durağı olan yıldıza doğru sürüklenecekti.

Yıllar sonra, geminin burnundaki foton sayacı, yıldıza hız kesmeyi gerektirecek kadar yaklaşıldığını saptayacaktı. Bir kez daha, donmamış vücutların dayanamayacağı bir güç kullanılacaktı. Sonra, gemi kontrollü olarak yavaşlatılarak, dalış tek yerçekimlik ivmeye indirgenecekti. Mürettebat ise uyku halinden otomatik olarak çıkarılacaktı. Bunlar daha sonra geri kalan personeli eritecekti. Hedeflerine varmalarına kadar kalan son yarım yılda, gerekli olan hazırlık neyse yapılacaktı.

Hal Yarrow uyutucuya son girenlerden ve ilk çıkanlardan biriydi. Ozagen’in hâkim ulusu olan Siddo’nun dil kayıtlarını incelemesi gerekmişti. Bu, ta başından beri zor bir görevdi. Ozagen’i keşfeden araştırma ekibi, iki bin Siddo sözcüğünü eşit sayıda Amerikan sözcüğüyle eşleştirmeyi başarmıştı. Siddo sözdiziminin tanımı çok sınırlıydı. Ayrıca, Hal’in de fark ettiği gibi, çoğu durumda açıkça hata yapılmıştı.

Bu keşif Hal’i endişelendirdi. Onun görevi bir okul metni yazmak ve *Cebrail’in* tüm personeline Ozagen dilinde konuşmayı öğretmekti. Bununla

birlikte, zaten az olan bilgisini kullanmaya kalkarsa, öğrencilerini yanlış bilgilendirmiş olacaktı. Dahası, bunu yürütmek hayli zordu.

Örneğin, Ozagen yerlilerinin konuşmak için kullandığı organlar, Dünyalıların kullandığından farklıydı; bu organlarca çıkartılan sesler de değişkenlik gösteriyordu. Benzeştirilmeleri mümkündü; ama acaba Ozagenliler bu benzeştirmeyi kavrayabilecek miydi?

Bir diğer engel de Siddo'nun gramer yapısıydı. Örneğin fiil kipinin kullanılışı. Geçmişi veya geleceği göstermek için fiil çekmek ya da bağlı olmayan bir ek kullanmak yerine, Siddo tümüyle değişik bir sözcük kullanıyordu. Böylece, *yaşamak* anlamına gelen eril canlandırıcı mastar *dabhumaksanigalu'ahai;* geçmiş zaman kipinde *ksu'u'peli'afo;* gelecek zaman kipinde ise *mai'teipa* şeklini alıyordu. Tümüyle farklı bir kelimenin kullanımı tüm diğer kipler için geçerliydi. Siddo dili; erkek, dişi ve nötr şeklindeki üç normal (Dünyalılar açısından) cinsiyete sahip olmakla kalmayıp, hareketsiz ve ruhsal şeklinde iki tanesine daha sahipti. Bereket ki, cinsiyet çekime uğruyordu; yine de, Siddo'da doğmamış olan biri için ifade edilmesi güçtü. Cinsiyetin imlenmesi sistemi kipe göre değişiyordu.

Konuşmanın tüm diğer kısımları: isimler, zamirler, sıfatlar, zarflar ve bağlaçlar, fiillerinkiyle aynı sistem altında kullanılıyordu. Dilin kullanımını karışık hale getirmek amacıyla, farklı sosyal sınıflar aynı anlamı vermek için çoğu zaman farklı sözcükler kullanıyordu.

Siddo'nun yazımı ise yalnızca çok eski dönem Japoncasıyla karşılaştırılabilirdi. Alfabe yoktu; onun yerine ideogramlar, uzunluğu, şekli ve birbirleriyle olan oransal açılarında anlam taşıyan çizgiler kullanılıyordu. Her bir ideograma eşlik eden işaretler cinsiyetin doğru çekimini gösteriyordu.

Hal, çalışma odasında yalnızken, küfretti. Bu Siddo milleti neden Ozagen'in yöneticisi olmak zorundaydı ki? Gezegenin iki kıtasından birine sahiptiler; diğer yarıkürede ise kara kütlesi yirmi millet arasında bölünmüştü. Bunların her biri Siddo'nunkinden, en az Siddo'nun İzlandaca veya Swahili'den olduğu ölçüde farklı diller konuşuyordu. İçlerinden biri pek yakın olmayan bir zaman önce, fonetik bir alfabe geliştirmişti; zaman içinde bu, Siddo tarafından kullanılan zor ideogramların yerini alacaktı. Dahası, konuşması da (Dünyalı gözüyle bakıldığında) nispeten daha kolaydı.

Ama Ozagen’i inceleyen Haijac Araştırma Seferi üyeleri, en geniş kullanımlı ve en güçlü gibi görünmesinden dolayı Siddo’nun iletişim noktası olmasına karar vermişti. Seferin lideri sonradan hata yaptığının farkına varmışsa bile, bunu kabul etmemişti.

Hal bunları düşünerek sövdü ve işinin başına döndü. Osiloskopta Siddo’nun dalga formları üzerinde çalıştı ve Siddo diline biraz olsun yaklaşabilmek için Dünyalıların yapmak zorunda olduğu kas hareketlerini analiz etmeyi denedi. Haijaclıların basit ifadelerde bulunmasına yardımcı olacağını umduğu bir Siddo-Amerikan sözlüğü yazmaya başladı. Öte yandan, dilde ustalaşmaktan ibaret olan kişisel göreviyle de uğraşıyordu. Ama biliyordu ki, bu ancak yerli ahali arasında yıllarca yaşayarak başarılabilirdi.

Maalesef, bu plan uygulanana kadar tüm Ozagenliler ölmüş olacaktı.

Hal altı ay boyunca, iskelet mürettebat haricindeki herkesin uyutucuya girmesinin ertesine dek çalıştı. Proje hakkında onu en çok endişelendiren şey Pornsen’in varlığıydı. *Gapt* derin dondurucuya girebilirdi; ama Hal’i gözlemek, yapacağı herhangi bir gerçekdışılığı düzeltmek için uyanık kalmak zorundaydı. işin tek iyi yönü, Hal kendisi istemezse Pornsen’le konuşmak zorunda olmamasıydı; işinin aciliyetini bahane edebilirdi. Ama bir süre sonra bu durumdan ve yalnızlıktan sıkıldı. Pornsen konuşmaya en elverişli insandı ve Hal onunla konuştu.

Hal Yarrow uyutucudan ilk çıkanlardan biriydi aynı zamanda. Ona söylendiğine göre bu, kırk yıl sonra gerçekleşmişti. Zihni bunu kabullenmişti. Ama asla gerçekten inanmadı. Kendisinin ve arkadaşlarının fiziksel görünümünde hiçbir değişiklik olmamıştı. Geminin dışındaki tek değişiklik ise ulaşmaya çalıştıkları yıldızın artan parlaklığıydı.

Zaman içinde, bu yıldız evrendeki en parlak nesne halini almıştı. Sonra, onu çevreleyen gezegenler görünür hale geldiler. Yıldıza varmadan önce dördüncü gezegen olan Ozagen de hayal meyal belirmişti. Neredeyse Dünya büyüklüğündeydi ve belli bir mesafeden bakınca aynen Dünya’ya benziyordu. Bilgisayara verilerin yüklendiği birkaç haftanın ardından *Cebrail* yörüngeye girdi. *Cebrail’in* kendisinden ve atmosfere giren, hatta gezegene iniş yapan araçlardan gözlem yapıldığı on dört gün boyunca, gemi gezegenin çevresinde tur attı. İlk araştırma ekibinin de keşfetmiş olduğu gibi, Ozagen’de binlerce millik bir okyanusla birbirinden ayrılan yalnızca iki kara parçası vardı. Aslında, üzerine iniş yapmayı düşündükleri kıta,

yerlileri tarafından sadece yedi yüzyıl önce bulunmuştu. Onu, insana olağanüstü derecede benzeyen varlıkları dolu halde bulmuşlardı. Bunlar da, altı yüzyıl süren savaşların ardından ortadan kaldırılmıştı.

En sonunda, Macneff kaptana *Cebrail'i* yere indirmesini söyledi.

Cebrail Ağır ağır, devasa kütlesinden dolayı aşırı miktarda yakıt kullanarak, atmosfere daldı ve doğu kıyısının ortalarındaki başkent Siddo'ya yöneldi Şehrin merkezinde bir parktaki açık alana, karın yağması kadar hafifçe yerleşti. Park mı? Tüm şehir bir parktan ibaretti zaten; ağaçlar öylesine boldu ki, havadan bakınca Siddo, çeyrek milyon değil de sadece birkaç insanın yaşadığı bir yeri andırıyordu. Bazıları on kat yükseklikte olmak üzere pek çok bina vardı; ama aralarında büyük boşluklar olduğundan kümelenmiş izlenimi vermiyorlardı. Sokaklar genişti; üzerleri öylesine çimle kaplanmıştı ki, her tür ağırlığa dayanabilirlerdi. Siddo sadece liman girişinin yoğunluğuyla, Dünya kentlerine benzer bir görünüm sunuyordu. Orada binalar dipdibe kümelenmişti ve deniz yelkenliler ve çarklı vapurlarla kaynıyordu.

Aşağıda toplanan kalabalık, düzlüğün kenarlarına doğru koşuştururken *Cebrail* indi. Dev, gri gövdesi çimin üzerine yerleşir yerleşmez, belli belirsiz şekilde toprağa gömülmeye başladı. Sandalphon Macneff, ana kapının açılmasını emretti. Sonra, karşılama heyetiyle yapacağı konuşmada zorluk çekmesi halinde ona yardım edecek olan Hal Yarrow'u da hemen ardına takarak üzerinde yaşam olup da Dünyalılar tarafından keşfedilen ilk gezegenin yüzeyine adım attı.

"Tıpkı Kolomb gibi," *diye düşündü Hal.* "Acaba öyküsü de aynı mı olacak?" İndiği günden itibaren, uzaygemisi *Cebrail* parkta kaldı. *Cebrail'in* personeli şafaktan günbatımına kadar, elden geldiğince onların lisanlarını, geleneklerini, tarihlerini, biyolojilerini ve başka şeyleri öğrenmek için Ozagenliler -ya da Dünyalıların küçümseyen tabiriyle wog böcekleri - arasında dolaştı.

Dünyalıların gizliden gizliye merak ettiği diğer şey Ozagen'in teknolojisiydi. Mantıken, onlardan korkmaya gerek yoktu. Anlaşıldığı kadarıyla wog[1] böcekleri, Dünya'nın yirminci yüzyılın (M.S.) başındaki halinden ileri gidememişlerdi. Yine de insanlar, gördüklerinden başka bir şey olmadığından emin olmak zorundaydı. Ya woglar yıkıcı gücü olan silahlar saklıyor, ziyaretçileri gafil avlamak için fırsat kolluyor idiyseler?

Füzeler ve atomik başlıklardan korkmak gereksizdi. Açıkça görülüyordu ki, Ozagen henüz bunları imal edecek durumda değildi. Ancak bu woglar, biyoloji biliminde oldukça ilerlemiş görünüyordu. Bu da en az termonükleer silahlar kadar korkulması gereken bir şeydi. Dahası, Dünyalılara saldırmak amacıyla kullanılmasa dahi, salgın hastalık ölümcül bir tehditti. Bir Ozagenliye, bin yıl sonunda kazanılmış bağışıklığın yardımıyla, ufak bir sıkıntı gibi gelecek olan şey, bir Dünyalı için derhal ölüm anlamına gelebilirdi.

Sonunda...yavaş ve temkinli olarak uygulanacak emir verildi. “Mümkün olan her şeyi bulun. Bilgi toplayın, bunlar arasında ilişki kurun, yorumlayın. Ozajenosit Projesi’ne başlamadan önce, misilleme yapılmayacağından emin olun.”

Böylece, *Cebrail’in* Siddo üzerinde belirmesinden dört ay sonra, (woglar tarafından) dost kabul edilen iki Dünyalı, (Dünyalılar tarafından) dost kabul edilen iki wogla beraber bir geziye çıktılar. Nesilleri çoktan tükenmiş insanımsılar tarafından iki bin yıl önce inşa edilmiş olan bir şehrin harabelerini inceleyeceklerdi. Dünya gezegeni üzerinde kırk dört yıl önce ve kırk iki ışık yılı ötede hayal edilmiş olan bir rüyadan esinlenmişlerdi.

İnsanlara inanılmaz gelen bir aracın içinde yola çıktılar…

6

Motor hıçkırdı ve araba sarsıldı. Arka koltuğun sağında oturan Ozagenli öne doğru eğilip bağırdı.

Hal Yarrow başını çevirdi ve seslendi, “Ne dedin?”

Siddo dilinde tekrarladı: *”Abhudai’akhu?”*

Tam Hal'ın arkasında oturmakta olan Fobo, ağzını Dünyalının kulağına dayadı. Amerikancası, temel titreşimi ve sesi aksettirme şekliyle biraz garip kaçmasına karşın, Zugu’nun söylediklerini çevirdi.

“Zugu, sağında duran şu küçük kola basman gerektiğini söylüyor ve ısrar ediyor. Bu, şeye...karbüratöre...daha çok alkol pompalar.”

Fobo’nun başlığındaki anten Hal’in kulaklarını gıdıkladı. Hal otuz hecelik bir sözcük-cümle söyledi. Bu, kabaca “Teşekkürler” anlamına geliyordu. Özünde şimdiki zaman kipli, erkek cinsli, birinci tekil şahıs formunda kullanılan fiilden ibaretti. Sıra tersine çevrildiğinde ise sınıflandırıcı, olaya ağır bir anlam kazandıracaktı.

“Ne dedin?” diye bağırdı Fobo. Bunun üzerine Hal omuz silkti. Aniden, ibarenin anlamını değiştirmeye yetmeyen veya o ibareyi tümden anlamsız hale getiren bir geniz hareketini yapmayı unuttuğunu fark etmişti. Her halükârda, bunu tekrarlamaya ne zamanı vardı ne de niyeti.

Bunun yerine, Fobo’nun direktifleri doğrultusunda aracı sürmeye devam etti. Böyle yaparken, sağına oturan *gapt*ın üstünden uzanması gerekmişti.

“Çok pardon!” diye bağırdı Hal.

Pornsen Yarrow’a bakmadı. Kucağına koyduğu elleri, kenetlenmişti. Parmak boğumları beyazdı. Koruması gibi o da ilk kez içten yanmalı bir motorda seyahat ediyordu. Ama Hal’in aksine o; gürültüden, dumandan,

çarpma ve patlamalardan ve elle kontrol edilen bir kara aracında gidiyor olma fikrinden korkmuştu.

Hal sırıttı. Kendisine, yirminci yüzyılın ikinci yarısındaki dünya arabaları üzerine yazılmış tarih kitaplarında gördüğü resimleri hatırlatan bu antika arabayı sevmişti. Sertçe hareket eden tekerlere hâkim olmak ve aracın ağır gövdesinin kaslarının emirlerine uyduğunu hissetmek onu heyecanlandırıyordu. Dört silindirden gelen patlamalar ve yanık alkolün kokusuna bayılmıştı. Bu kaba saba sürüş ise başlı başına eğlenceydi zaten. Romantikti, bir yelkenliyle denize açılmak gibi... Ozagen'den ayrılmadan önce yapmayı umduğu bir diğer şey de buydu.

Bir de, her ne kadar kendisi bunu kabullenmese de, Pornsen'i korkutan her şey onu memnun ediyordu.

Eğlence son buldu. Silindirlerden önce bir patlama sesi, sonra da kuru bir gürültü geldi. Araba sıçradı, sallandı ve yalpalayarak durdu, iki wog arabanın yanından aşağı atladılar (kapı yoktu) ve ön kaportayı kaldırdılar. Hal de onları izledi Pornsen ise yerinde oturmayı sürdürdü. Üniformasının cebinden bir paket Müşfik Seraphim çıkardı (melekler sigara içseler Müşfik Seraphim'i tercih ederlerdi) ve bir tane yaktı.

Hal, bunun sabah dualarından bu yana Pornsen'in içtiği dördüncü sigara olduğunu fark etti. Eğer Pornsen dikkatli olmazsa, bu gidişle birinci sınıf *gapt*lar için koyulan sınırı bile aşacaktı. Bu da, Hal'in başının tekrar belaya girmesi halinde, ufak bir hatırlatma yaparak *gapt*tan yardım isteyebileceği anlamına geliyordu... Ama hayır! Bu çok utanç verici bir düşünceydi. Bu kesinlikle gerçekdışıydı; böylesi bir fikir ancak sahte bir geleceğe dair olabilirdi. *Gapt*ın onu sevdiği gibi o da *gaptı* seviyordu ve böyle Sigmen-dışı bir davranış planlamamalıydı.

Yine de, çoktandır içinde bulunduğu güçlükleri göz önüne alarak, Pornsen'den biraz yardım koparabileceğini düşündü.

Hal bu tür düşüncelerden kurtulmak için başını salladı ve Zugu'nun çalışmasını izlemek üzere motora eğildi. Zugu ne yaptığını biliyora benziyordu. Öyle de olmalıydı; çünkü içten yanmalı bir motorla çalışan -Dünyalıların bildiği kadarıyla- tek Ozagen aracının mucidi ve mimarı oydu.

Zugu yuvarlak cam bir kapaktan çıkan uzun dar bir boruyu sökmek için bir anahtar kullandı. Hal bunun yerçekimine dayalı bir sistem olduğunu hatırladı. Yakıt tanktan, bir tortu bölmesi olan bu cam kabın içine akıyordu. Oradan da, yakıtı karbüratöre aktaran besleme borusuna geçiyordu.

Pornsen “Sevgili oğlum, bütün gün burada böyle kısılıp kalacak mıyız?” diye seslendi.

Rüzgârı kesmesi için Ozagenlilerin kendisine verdiği maske ve gözlükleri giydiği halde, sıkılmış dudakları yeterli bir belirtiydi. Olay çözümlenmediği takdirde, *gapt*ın, korumasının aleyhine bir rapor sunacağı açıktı.

Gapt -G.A.P.T veya Guardian-Angel-Pro-Tempore[2]- bir uzay aracı temin edebilmesi için gerekli olan iki gün boyunca beklemeyi istemişti. Böylelikle, harabelere yapılacak olan yolculuk on beş dakika içinde, gürültüsüz ve konforlu bir uçuşla bitirilebilecekti. Hal ise karayolunun, bu denli sık ağaçlı bir arazide, havadan yapılacak taramaya oranla daha yararlı veriler sağlayacağı hususunda direnmişti. Üstlerinin bunda karar kılması da Pornsen’i çileden çıkartan bir diğer unsurdu. Koruması nereye gidiyorsa, o da onunla gitmek zorundaydı.

Bu yüzden, Zugu’nun yönlendirdiği genç Dünyalı külüstür arabayı orman yollan boyunca sürerken, o somurtup durdu. Pornsen’in konuştuğu tek an, Hal’e insanoğlunun kutsallığını hatırlatıp yavaşlamasını söylediği andı.

Hal “Bağışla beni, aziz gardiyanım,” diye yanıtlayacak ve ayağını gazdan hafifçe çekecekti. Ama bir süre sonra, yavaşça yeniden basacaktı. Araç bir kez daha gürleyecek ve kirli bozuk yol boyunca seke seke gideceklerdi.

Zugu borunun her iki ucunu da çözdü, bir ucunu V şeklindeki ağzına aldı ve üfledi. Ama, diğer uçtan bir şey çıkmadı. Zugu iri mavi gözlerini kapattı ve yanaklarını şişirerek tekrar denedi. Açık yeşil renkli yüzünün koyu zeytin rengine dönüşmesi dışında hiçbir şey olmadı. Sonra, bakır tüpü başlığına vurarak bir kez daha üfledi. Sonuç aynıydı.

Fobo, göbeğinden sallanan büyük bir deri keseye uzandı. İşaret ve başparmakları arasında ufak mavi bir böcek tutarak elini keseden çıkardı. Nazikçe, böceği borunun bir ucundan içeri itti. Beş saniye sonra, diğer uçtan, küçük kırmızı bir böcek aceleyle çıkmıştı. Onun peşinden de, çenesini iştahla açıp kapayan mavi böcek belirdi. Fobo, evcil hayvancığını büyük bir beceriyle yakalayarak kesesine geri koydu. Zugu da kırmızı böceği sandaletiyle ezdi.

“Bakın!” dedi Fobo. “Bir alkol yiyici! Yakıt tankında yaşar ve tankın içinde serbestçe içer durur. Oraya karbonhidrat salgılar. Altın alkol denizi üzerinde bir yüzücü. Ne hayat ama! Anlaşılan artık bir hayli cüretli hale

gelmiş; tortu kabına giriyor, filtreyi yiyip bitiriyor ve besleme borusuna geçiyor. *İşte bakın!* Zugu daha şimdiden filtreyi değiştirdi bile. Az sonra, yeniden yola koyulmuş olacağız.”

Fobo’nun nefesinin garip ve rahatsız edici bir kokusu vardı. Hal, bu wogun içki içip içmediğini merak etti. Daha önce kimsenin nefesinde böyle bir koku almamıştı; o yüzden de bilgisi, durumu çözmeye yetmiyordu. Ama bunun düşüncesi bile Hal’i sinirlendirmişti. Eğer *gapt* arka koltukta bir şişenin elden ele dolaştığını biliyorsa, Hal’i bir an bile gözden kaçırmazdı.

Woglar arabanın arkasına tırmandı. “Haydi artık yola çıkalım!” dedi Fobo.

Pornsen “Bir dakika,” dedi Hal’e alçak bir sesle. “Bu şeyi Zugu’nun kullanması daha iyi olacak sanırım.”

“Eğer wogdan onun sürmesini istersen, bana, bir Dünyalı’ya güvenmediğini anlar,” dedi Hal. “Bir wogun bir insandan daha üstün olduğunu düşündüğünü sansın istemezsin, değil mi?”

Pornsen, Hal’in sözlerini yutmakta zorluk çekercesine öksürdü ve tıksırarak “Ta...ta...tabii ki hayır! Sigmen göstermesin! Sadece senin sağlığını düşünüyordum. Bütün gün bu ilkel ve tehlikeli haltı sürmeye çalışmaktan yorulmuş olacağını sandım.”

“Bana olan sevgine teşekkürler,” dedi Hal. Sırıttı ve “Her zaman yanımda ve beni sahte geleceklerden korumaya hazır olduğunu bilmek çok rahatlatıcı,” diye ekledi.

Pornsen “Sana yaşam boyu rehberlik etmek için *Batı Talmudu* üzerine yemin ettim,” dedi.

Kutsal kitaptan bahsedilmesi sonucu durulan Hal, arabayı çalıştırdı. Ünce, *gaptın* hoşuna gidecek ölçüde yavaş sürdü. Ama, beş dakika içinde, ayağı ağırlaştı ve ağaçlar arabanın yanından vızıldayarak geçer oldu. Pornsen’e baktı. *Gapt*ın dimdik sırtı ve sıkılmış dişleri, yine uzaygemisindeki şef Uzzite’e vereceği raporu düşündüğünü gösteriyordu. Koruması için ‘Metre’ talep edecek kadar öfkeli görünüyordu.

Hal Yarrow, yüz maskesine vuran rüzgârı derin derin içine çekti. Pornsen’in canı C’ye! ‘Metre’nin de! Kanı kaynıyordu. Bu gezegenin havası Dünya’nınki gibi boğucu değildi. Ciğerleri rüzgârı coşkulu bir haykırış gibi çekiyordu içine. O anda, parmaklarını Urielit-i Azam’ın burnunun dibinde şıklatabileceğini hissetti.

“Dikkat!” diye bağırdı Pornsen.

Hal, gözucuyla, arabanın sağ yanındaki ormandan yolun üstüne atlayan antilop benzeri büyük hayvanı fark etti. Aynı anda, arabayı ondan uzaklaştırmak için direksiyonu kırdı. Araba yoldaki kumların üstünde yana doğru kaydı. Aracın arkası savruldu. Hal'in ise, arabayı doğrultmak için direksiyonu kayış yönüne çevirmesi gerektiğini kavrayacak kadar iyi bir sürücülük bilgisi yoktu.

Gövdesi aracın sağ yanına çarpmış olan hayvanı saymazsak, Hal'in bilgi eksikliği ölümcül sonuçlar doğurmamıştı. Hayvanın uzun boynuzları Pornsen'in ceketine takılmış ve elbisesinin sağ kolunu yırtmıştı.

Antilobun iri gövdesiyle çarpmasıyla savrulmuş olan araba ise sonunda dengesini bulmuştu. Ama yoldan dışarı çıkmış halde, kaygan bir bayıra doğru dümdüz ilerlemeyi sürdürdü. Bayırın ucuna ulaştığında boşluğa uçtu ve dört tekerin de aynı anda patlamasıyla sonuçlanan bir iniş yaptı.

Bu darbe bile aracı durduramamıştı Hal'in önüne büyük bir çalılık çıktı. Direksiyonu şiddetle kırdı Ama nafile.

Göğsü, direksiyona altındaki şaftı gösterge paneline geçirmek istercesine sertçe çarptı. Fobo, Hal'ın göğsündeki ağırlığı artırarak adamın sırtına yapıştı. İkisi de çığlık attılar ve wog düştü.

Sonra, bir tıslama haricinde, sessizlik çöktü ortalığa. Hal'ın yüzünü sert kabuklar içinde bırakan dalların delip kırdığı radyatörden, bir buhar fıskiyesi fışkırıyordu.

Hal buharın içinden bakınca büyük kahverengi gözler gördü. Başını salladı. Gözler mi? Bir de dal gibi kollar? Ya da kol gibi dallar mıydı acaba? Kahverengi gözlü bir peri tarafından kavrandığını sandı. Yoksa onlara cin mi deniyordu? Kimseye soramadı. Bu tür yaratıkları biliyor olamazlardı. Peri ve cin, Hack'in *Gözden Geçirilmiş Gerçek Milton* baskısı dahil tüm kitaplardan silinmişti. Hal bir dilbilimci olduğu ve vaktiyle Yitik *Cennet'in* sansürden geçmemiş bir versiyonunu okuma şansına eriştiği için klasik Yunan mitolojisini öğrenebilmişti.

Düşünceler, uzaygemisinin kontrol panelindeki ışıklar gibi, zihninde parlayıp sönüyordu. Periler bazen takipçilerinden kaçabilmek için ağaca dönüşür Şu ana dek görmüş olduğu en uzun dallar arasından büyük ve güzel gözlerle kendisini süzen bu kadın efsanevi orman perilerinden bin miydi acaba?

Gözlerini yumdu ve kendi kendine, bu görüntünün kafasındaki bir incinmeden kaynaklanıp kaynaklanmadığını; eğer öyleyse, bu durumun

kalıcı olup olmadığını sordu. Bu gibi varsanılar saklanmaya değerdi. Gerçekliğe uyup uymadıkları umurunda değildi.

Gözlerini açtı. Varsanı gitmişti.

”Bana bakan şu antilop olsa gerek. Neyse ki gitti. Çalının etrafında dolandı ve dönüp baktı herhalde. O antilop gözleriyle. Benim karanlık yanım da o gözlerin etrafındaki başı canlandırdı, o uzun siyah saçları, narin beyaz boynu, şişkin göğüsleri... Hayır! Bu gerçekdışı! Şokun etkisindeki hasta aklımın oyunuydu bu; kasetlerde bile tek bir kadın görmeden gemide geçen zamanın azmışlığını, kudurmuşluğunu bir anlığına dışa vurmasıydı...” diye düşündü.

Gözleri unuttu. Öksürüyordu. Arabanın üzerinde mide bulandıran, ağır bir koku vardı. Kaza, wogları oldukça korkutmuş olmalıydı. Aksi halde, “torba”larını kontrol eden kaslan isteksizce gevşetmezlerdi. Bu organ-Ozagenlilerin pek de zeki olmayan atalarınca kuvvetli bir savunma silahı olarak kullanılmış olan ve kırıkanatlı böceklerinkiler gibi sırtta yerleşik bir çeşit mesaneydi. Şimdilerde işlevini neredeyse kaybetmiş bir organ haline gelen torba, sinirsel gerginlikten kurtulmakta kullanılıyordu. Etkiliydi ama kullanımı bazı problemler doğuruyordu. Örneğin, wog psikiyatristler terapi sırasında pencerelerini sonuna dek açmak veya gaz maskesi giymek zorunda kalıyordu.

Keoki Amiel Pornsen, Zugu’nun yardımıyla, içine savrulmuş olduğu çalının altından sürünerek çıktı. Koca göbeği, üniformasının lacivert rengi ve ceketinin arkasına dikilmiş olan beyaz naylondan melek kanatları, onu şişman mavi bir böcek gibi gösteriyordu. Doğruldu ve rüzgâr-maskesini çıkardı; yüzü kireç gibiydi. Titreyen parmakları, Haijac Birliği’nin sembolü olan çaprazlama birbirine geçmiş kumsaati ile kılıç motifinin üstünde gezindi. Sonunda, aradığı parçayı buldu. Manyetik cebi çözdü ve bir paket Müşfik Seraphim çıkardı. Sigarayı dudaklarına koyduktan sonra, çakmağını yaklaştırmakta zorlandı.

Hal kendi çakmağını Pornsen’in sigarasına yaklaştırdı. Onun eli titremiyordu.

Otuz bir yıllık disiplin, ta derinden hissettiği gülümsemeyi yüzünden silmişti.

Pornsen ateşi kabul etti. Bir saniye sonra dudakları çevresinde oluşan bir titreme, Yarrow üzerindeki avantajını büyük ölçüde kaybettiğinin farkına

vardığının göstergesiydi. Bir adamı -bunun gibi zayıf birini bile- hem kendisine hizmet ettirip hem de kırbacını şaklatamayacağını anladı.

Yine de, “Hal Shamshiel Yarrow...” diye resmi bir şekilde söze başladı.

”Shib, abba, duyuyor ve itaat ediyorum,” diye gerektiği gibi cevapladı Hal.

“Bu kazayı nasıl açıklayacaksın?”

Hal şaşırmıştı. Pornsen’in sesi beklediğinden daha ılımlıydı. Buna rağmen rahatlayamadı; çünkü Pornsen’in kendisini gafil avlayacağından ve o, muhtemel bir saldırıya zihnen hazır değilken azarlayacağından şüphelenmişti.

“Ben...daha doğrusu, içimdeki Gerici...gerçeklikten koptuk. Ben...benim karanlık benliğim...kasten bir sahte gelecek başlattık.”

“Ya, gerçekten mi?” dedi Pornsen, sessiz ama acı bir dille. “Yani diyorsun ki, bunu yapan içindeki karanlık taraf, içindeki Gericiydi. Konuşmayı becerebildiğinden beri söylediğin hep bu zaten. Neden hep bir başkasını suçlamak zorundasın? Biliyorsun ki...bilmelisin de; çünkü beni pek çok kereler seni kırbaçlamak zorunda bıraktın... sorumlu olan yalnız sensin. Gerçeklikten ayrılanın, içindeki karanlık taraf olduğu sana söylendiğinde; sen kendin de, gerçek benliğinle Hal Yarrow, tam anlamıyla işbirliği etmediğin takdirde, Gericinin hiçbir şeye sebep olamayacağı da söylenmişti.”

“Bu, Öncü’nün sol eli kadar *shib,”* dedi Hal. “Ama, sevgili *gapt*ım, az önceki konuşmanda bir noktayı atladın.”

Şimdi, onun sesinde Pornsen’inkiyle eşdeğer bir alaycılık vardı.

Pornsen tiz bir sesle, “Ne demek istiyorsun?” dedi.

“Söylemek istediğim şu ki,” dedi Hal, zafer kazanmış edasıyla, “kaza olduğunda sen de vardın! Bu da gösteriyor ki, sen de benim kadar sorumlusun!”

Pornsen gözünü devirerek baktı ona. Sızlanırcasına “Ama...ama, arabayı sen sürüyordun!” dedi.

“Bana her zaman söylediğin şeye göre bu durumu değiştirmez!” dedi Hal, kendini beğenmiş bir gülüşle. “Çarpışmada olmayı sen kendin kabullendin. Eğer böyle olmasaydı, hayvana çarpmayabilirdik.”

Pornsen sigarasından bir nefes çekmek üzere durakladı. Eli titriyordu. Yarrow, Pornsen’in elinin, kemerinde takılı duran kamçının yedi deri kayışını birden tutup sallanmasını seyretti.

Pornsen, “Sen her zaman esef edilecek gurur ve özgürlük emareleri göstermişsindir,” dedi. “Bu davranış sapmaları ki; evrenin, adı gerçek olsun, Öncü tarafından insanoğluna açıklanmış olan yapısına uymuyor.

“Ben, (puff)...Öncü günahlarını bağışlasın... iki düzine adam ve kadını C’ye yolladım. Bunu yapmak hoşuma gitmedi; çünkü onları tüm kalbim ve benliğimle seviyordum. Onları yüce hiyerarşiye rapor ederken ağladım; çünkü ben yufka yürekli bir adamım. (Puff!) Ama, bir Tannnın Koruyucu Meleği olarak benim görevim, kişinin benliğinden kaynaklanan iğrenç hastalıkların Sigmen müritlerine yayılmasını ve onları etkilemesini önlemekti. Gerçekdışılığa tolerans gösterilmemek. Benlik, günaha karşı çok zayıf ve dayanıksızdır.

“Doğduğundan beri senin *gapt*ınım. (Puff!) Sen her zaman asi bir çocuk oldun. Ama tövbe edip uysallaştığın zamanlar sevilebilirdin; sevgimi sıkça hissederdin. (Puff!)”

Yarrow sırtının kaşındığını hissetti. *Gaptın* elinin, kemerden sallanan “sevgi”nin sapını kavrayışını seyretti.

“Mamafih, on sekiz yaşına gelmeden, gerçek gelecekten tam olarak kopmamış ve sahte geleceklere olan zaafını henüz ortaya koymamıştın. Bu asıl, uzman olmak yerine *hiar* olmaya karar verdiğinde gerçekleşti. *Hiar* olarak toplumumuzdan olsa olsa uzaklaşacağın hususunda seni uyarmıştım. Ama sen direndin. *Hiar*lara ihtiyaç duyduğumuzdan ve sonuçta ben de üstlerimden emir aldığımdan dolayı, bir *hiar* olmana izin verdim.

“Bu (puff) yeterince *shibsizlikti*. Ama sana eşlik etmesi için en uygun kadını seçtiğimde -ki bu benim, sevgili *gapt*ın olarak sana en iyi uyacak kadın tipini bildiğim için, görevim ve hakkımdı- ne kadar gururlu ve gerçekdışı biri olduğunu gördüm. Karşı çıktın, protesto ettin ve evlenmeyi kabullenene kadar beni koca bir yıl oyaladın. Gerçekdışı bir tavırla geçirdiğin bu yıl boyunca. Devlet Kilisesi’ne bir benliğe...”

Hal’in yüzü, dudaklarının sol köşesinden başlayıp yanağı boyunca kulağına kadar uzanan yedi kırmızı lekeyi açığa çıkararak soldu.

“Ben Kilise’ye hiçbir şeye mal olmadım!” diye homurdandı. “Mary ve ben dokuz yıl evli kaldık, ama çocuğumuz olmadı. Testler kısır olmadığımızı gösterdi. Demek ki ya birimiz ya da ikimiz birden üretken düşünemiyorduk. Sonumun C olabileceğini bildiğim halde, boşanmayı diledim. Hem neden sen, benim arzumu bir kenara atacağın yere, görevinin de gerektirdiği gibi, bizim boşanmamız konusunda ısrar etmedin?”

Pornsen sigarasını olabildiğince kayıtsız bir tavırla tüttürüyordu; ama sanki bir şey içini kemiriyormuşçasına, omzunun birini diğerinden daha aşağıda tutmuştu. Bunu gören Yarrow, *gapt*ını savunmaya zorladığını anladı.

Pornsen "*Cebrail'de* olduğunu ilk fark ettiğimde, orada Kilise'ye hizmet etmek için bulunmadığını anlamıştım," dedi. "Tek bir nedenden dolayı (puff) bu sefere katılmış olacağını düşündüm. Şu an eminim ki, senin bu işe giriş sebebin karından uzaklaşmaya yönelik o günahkâr arzundu. Boşanmanın yasal dayanakları kısırlık, zina ve yıldızlararası yolculuk olduğu ve zina aynı zamanda C'yi boylamak anlamına geldiği için, (puff) sen geriye kalan tek yolu seçtin. *Cebrail'in* personelinden biri olarak, resmen ölü hale geldin. Sen..."

"Bana resmiyetten falan bahsetme!" diye bağırdı Hal. Öfkeyle zangırdadı ve aynı zamanda duygularına hâkim olamadığı için kendi kendine kızdı.

"Benim dileğimi bir kenara atarak, bir *gaptın* yapması gereken davranışları ihlal etmiş olduğunu biliyorsun. Bense imzalamak zorundaydım.."

"Ah! Ben de öyle düşünmüştüm!" dedi Pornsen. Gülümsedi ve sigarasının dumanını üfleyerek "Dilekçeni geri çevirdim çünkü bunun gerçekdışı olduğunu düşündüm," dedi. "Anlayacağın, bir rüya görmüştüm, iki yıl sonra Mary'nin senin çocuğunu doğuracağına dair çok canlı bir rüya. Bu yanlış bir rüya değildi; ama Öncü tarafından yollanan bir vahyin şüphe götürmez işaretlerini taşıyordu. Bu rüyanın ardından, senin boşanma isteğinin aslında sahte gelecekçi bir istek olduğunu anladım. Gerçek geleceğin ellerimde olduğunu ve yalnız senin davranışlarını yönlendirerek bunu ortaya çıkarabileceğimi biliyordum. Bu rüyayı gördüğümün ertesi günü, yani senin dileğini gözden geçirmemden tam bir hafta sonra, kaydettim ve..."

"Gerici tarafından yollanan bir rüyanın seni ihanete sürüklediğini ve Öncü'nün yolladığı bir vahyi görmediğini kanıtladın işte!" diye tekrar bağırdı Hal. "Pornsen, bunu rapor edeceğim! Kendi ağzınla kendini ele verdin!"

Pornsen'in rengi soldu; ağzı öylesine açık kalmıştı ki sigara yere düştü; çenesi korkuyla titredi. "Ne...ne demek istiyorsun?"

"Ona babalık etmek üzere Dünya'da bulunamayacağım iki yıl sonunda, nasıl olur da Mary benim çocuğumu doğurur? Bu da gösteriyor ki, rüyanda

gördüğünü söylediğin şey, gerçek bir gelecek olamaz! Böylelikle, Gerici tarafından aldatılmış oldun. Bunun ne anlama geldiğini de bilirsin! C'ye gitmeye adaysın demektir bu!"

Gapt kasıldı. Alçakta tuttuğu sol omzu diğeriyle aynı seviyeye yükseldi. Kamçıyı kavramış olan sağ eli ise onu kemerinden çıkardı. Hal'in yüzünün birkaç santim açığında, havada şaklattı.

Pornsen "Bunu gördün mü?" diye tiz bir sesle bağırdı. "Yedi kayış var burada! Her biri Yedi Ölümcül Gerçekdışılık'tan biri için! Daha önce de hissetmiştin bunları; şimdi yine hissedeceksin!"

Hal keskince "Kapa çeneni!" dedi.

Pornsen'in çenesi bir kez daha düştü. Sızlanarak, "Nasıl, nasıl cüret edersin buna? Ben, senin sevgili *gaptın* olan ben..."

"Sana susmanı söyledim!" dedi Hal, daha alçak ama aynı derecede vurucu bir sesle. "Sızlanmandan rahatsız oluyorum. Yıllardır...hayatım boyunca rahatsız oldum zaten."

Konuşurken, Fobo'nun onlara doğru yürüdüğünü gördü. Fobo'nun ardında, antilobun ölüsü yol üzerinde yatıyordu.

Hayvan ölmüştü. Oysa ki, çarpışmadan kaçabildiğini sanmıştım. Çalılığın içinden bana bakan o gözler... Antilobun gözleri miydi? Ama eğer o öldüyse, gördüğüm gözler kimindi?

Pornsen'in sesi Hal'i kendine getirdi.

"Bence, oğlum, bastırılmış bir şeytanlıkla değil, sadece kızgınlıkla konuşuyoruz. Birbirimizi affedelim ve gemiye döndüğümüzde Uzzitlere bir şey söylemeyelim."

"Sana göre *shibse* bana göre de öyle," dedi Hal.

Hal, Pornsen'in gözlerinin yaşardığını görünce şaşırdı. Adam kolunu omzuna atmaya kalkınca daha da şaşırdı, âdeta afalladı.

"Ah, küçüğüm, seni ne kadar sevdiğimi, seni cezalandırmam gerektiğinde içimin nasıl sızladığını bir bilsen."

"Buna inanmak oldukça zor," dedi Hal ve Pornsen'den uzaklaşıp Fobo'ya doğru yürüdü.

Fobo'nun anormal derecede büyük ve yuvarlak gözlerinde de yaşlar vardı. Ama bunların nedeni başkaydı. Hayvana duyduğu sempati ve kazadan kaynaklanan şok onu ağlatmıştı. Bununla beraber Hal'e doğru yürürken sakinleşir gibi oldu ve gözyaşları dindi. Sağ işaret parmağıyla kendi tepesinde çemberimsi bir figür çiziyordu.

Bu, Hal'in de bildiği gibi, wogların çeşitli hallerde kullandığı dini bir işaretti. Şimdi ise Fobo, bu işareti tansiyonunu düşürmekte kullanıyora benziyordu. Aniden, woglara özgü iç içe geçmiş iki V harfi şeklindeki iğrenç gülümsemesiyle sırıttı. Bu, keyfinin yerine geldiğini gösteriyordu. Çok duygulu biri olmasına rağmen, sinir sistemi gelgit halindeydi. Bir gerilip bir boşalıyordu.

Fobo onların önünde durdu ve "Bir kişilik çatışması mı yaşıyorsunuz beyler?" dedi. "Bir anlaşmazlık, bir tartışma, bir münakaşa mı yoksa?"

"Hayır," diye cevapladı Hal. "Sadece biraz sarsıldık. Söylesene, o harabelere varmak için ne kadar yürümemiz gerekecek? Araban harap oldu. Zugu'ya üzgün olduğumu ilet lütfen."

"Kafatasınızı...kafanızı bunlarla yormayın. Zugu daha yeni ve daha iyi bir araç yapmaya hazır. Yürüyüşe gelince, hoş ve uyarıcı olacak. Zaten sadece bir...kilometre; ya da o civarda bir şey işte."

Hal maskını ve gözlüklerini Ozagenli'ninkilerin yanına, arabanın içine attı. Arka koltuğun gerisindeki bölümün zemininde duran çantasını aldı. *Gaptın*kini ise orada bıraktı. Pornsen'in koruması 'olarak, çantasını taşımayı önermesi gerektiğini bildiği için, hafiften suçlu bir ifade takındı ve "Canı C'ye," diye mırıldandı.

Fobo'ya, "Sürücü elbiselerinin çalınmasından korkmuyor musun?" diye sordu.

"Pardon?" dedi Fobo, yeni bir kelime öğrenme hevesiyle. "Çalınmak da ne demek?"

"Başka birine ait olan bir şeyi, izin almadan, hırsızlık yoluyla almak ve alıkoymak. Bu, yasalarca cezalandırılacak bir suçtur."

"Suç mu?"

Hal vazgeçti ve hızla yolu tırmanmaya başladı. Onun ardından reddedildiği ve koruması tarafından çantasını kendi taşımak zorunda bırakılıp karizmasını sarstığı için kızgın olan *gapt* geliyordu..."Çok heveslenmesen iyi edersin, seni...seni *hiar!"* diye bağırarak.

Hal yürümeyi sürdürdü. Dilinin ucuna dek gelen sert yanıtı yutmuştu. O sırada, yeşil yapraklar arasındaki bir beyazlık çarptı gözüne.

Bir anlık bir görüntüydü, geldiği gibi çabucak gitmişti. Bunun bir kuşun çırpılan beyaz kanadı olup olmadığından emin değildi. Aslında, emin olabilirdi. Ozagen'de hiç kuş yoktu.

7

Soo Yarrow. Soo Yarrow Wuhfvayfvoo, soo Yarrow.

Hal uyandı. Bir an için, nerede olduğunu anlamakta güçlük çekti. Sonra, iyice kendine geldiğinde, memeli-insanımsı harabelerinin içindeki mermer odalardan birinde uyumakta olduğunu hatırladı. Dünya'dakinden daha parlak olan ay ışığı kapı aralığından içeri sızıyordu. Kapı önündeki kemer boyunca baş aşağı tutunmuş olan küçük bir şeklin üzerine vuruyordu. O şeklin altından geçen bir sineği bir süre için aydınlattı. Uzun ve ince bir şey aşağı doğru atılarak sineği yakaladı ve onu hemen açılı veren bir ağzın içine çekti.

Harabelerin içinde güvenle gezinen bu kertenkele, baş belalarını uzak tutarak iyi iş görüyordu.

Hal bir ayak yükseklikteki pencereden dışarı bakmak için başını çevirdi. Oradaki sinek kaçıran da, bölgeyi sivrisineklerden temizlemek üzere dilini kullanmakla meşguldü.

Ses, ayın aydınlattığı bu dikdörtgenin ardından geliyor gibiydi. Sessizliği, o sesi tekrar duyurmaya zorlayacakmışçasına, kulaklarını kabarttı. Ama bu sadece daha beter bir sessizlikle karşılaşmasını sağladı Sonra, arkasından gelen bir sürtünme ve takırtıyla yerinden sıçradı ve etrafına bakındı. Rakun büyüklüğünde bir şey kapının ağzında duruyordu. Bu, geceleyin ormanda dolaşan ve adı güya ciğerböceği olan şu yarı böceklerden biriydi. Eklembacaklıların, Dünya üzerinde bulunmayarı bir türünü simgeliyordu. Dünyalı kuzenlerinin aksine nefes borusuna ya da oksijen solumaya yarayan tüplere ihtiyaç duymuyordu. Kurbağanınkiler gibi şişip inen bir çift torbası ağzının gerisinde açılıp kapanıyordu. Sürtünme sesini çıkaran bunlardı.

Cigerböcegi, uğursuz bir peygamberdevesini andırmasına rağmen, Hal endişelenmedi. Fobo, bu böceğin insanlar için tehlikeli olmadığını söylemişti.

Aniden odayı saat alarmı gibi tiz bir ses doldurdu. Pornsen karyolanın üstünde, duvara karşı ayağa kalktı. Böceği görünce, çığlık attı. Böcek çabucak kayboldu. Bunun üzerine, Pornsen'in bileğindeki mekanizmadan gelen ses durdu.

Pornsen tekrar uzandı. "Bununla böceklerin beni uyandırdığı altı oldu," diye homurdandı.

"Bilekkutunu kapat," dedi Hal.

"Sen de böylece odadan dışarı sız ve tohumlarını yere saç, değil mi?" diye cevapladı Pornsen.

"Beni böyle gerçekdışı bir hareketle suçlamaya hakkın yok," dedi Hal. Mekanik olarak, öfkeden uzak konuşmuştu. Aklı hâlâ o sesteydi.

"Kimsenin dokunulmaz olmadığını Öncü kendisi söyledi," diye mırıldandı Pornsen. İçini çekti ve uykuya dalarken, "Söylenti gerçek mi merak ediyorum...belki Öncü'nün kendisi de bu gezegendedir...bizi izliyor...tahmin etmişti belki...ooh..." dedi.

Hal karyolasında oturdu ve horlamaya başlayıncaya dek Pornsen'i izledi. Hal'in gözkapakları da ağırlaşmıştı. Ne Dünya, ne de Ozagen dilinde konuşan o yumuşak alçak ses bir hayal olsa gerekti. O şey insan ürünü olduğu ve iki yüz kilometrekarelik alanda kendisi ve *gapt*tan başka *homo sapiens* bulunmadığı için, rüya görmüş olma ihtimali kuvvetliydi.

Bu bir kadın sesiydi. Yüce Öncü! Yeniden bir kadın sesi duymak! Mary değil tabii. Bir daha ne Mary'nin sesini ne de ondan bahsedildiğini duymak istiyordu. Sahip olduğu tek kadındı o...söylerken bile zorlanıyordu...sahip *olmak.* Pişmanlık uyandıran, iğrenç ve hakaret dolu bir denemeydi bu.

Ama arzular göz ardı edilemezdi...Öncü'nün tohum saçmak dışında hakkında hiçbir şey bilmediği o zevki kendisine tattıracak başka bir kadınla karşılaşma fikrini okumak üzere orada bulunmamasına sevindi...Öncü yardım etsin!...emindi ki, sadece solgunluk ve boşluk kendisini bekleyen şeyle karşılaştırılabilirdi.

"Soo Yarrow. Wuhfvayfvoo. Sa mfa, zh'net tastinak. R'gateh wafnet."

Hal karyolada yavaşça doğruldu. Boynu buz kesmişti. Fısıltı pencereden geliyordu. Oraya baktı. Bir kadın kafasının dış hatları, donuk ay ışığı altında pencereye eğilmişti. Pencere bir şelaleye dönüştü. Ay ışığı beyaz

omuzlar üzerine dökülüyordu. Bir parmağın beyazlığı bir ağzın siyahlığıyla kesişti.

“Poo wamoo tu baw chao. E’ooteh Seelahs. Fvooneh Fvit, seelfvoopleh.”

Uyuşmuş, tümüyle hipnotize olmuş halde, kapıya doğru yürümeye başladı. Yine de, pek fazla afallamadığı Pornsen’in uyuyup uyumadığını kontrol etmemesinden belliydi

Bir anlığına, refleksleri onu *gaptı* uyandırmaya zorladı. Ama Pornsen’e uzattığı elini çekti. Şansını denemeliydi. Kadının sesindeki acele ve korku, çaresizliğini ve ona ihtiyaç duyduğunu gösteriyordu. Pornsen’i uyandırmasını istemediği de açıktı.

Odanın dışında bir kadın olduğunu bilse Pornsen ne derdi acaba?

Kadın mı? Bir kadının burada işi ne?

Kızın sözleri tanıdık bir şeyler çağrıştırıyordu. Bu dili bildiğine dair tuhaf ve ani bir hisse kapıldı. Halbuki bilmiyordu.

Durdu. Ne düşünüyordu böyle? Eğer Pornsen kalkar ve korumasının halen orada yattığından emin olmak için karyolasına bir göz atarsa... Yatağına döndü, çantasını gardiyanının kendisine vermiş olduğu çarşafın altına yerleştirdi. Ceketini katladı ve çantanın yanına koydu. Ceketin bir ucu çarşaftan dışarı, yastığın üstüne taşıyordu. Pornsen çok uykuluysa yastığın üstündeki karanlık topağı ve çarşafın altındaki yığını Hal zannedebilirdi.

Sessizce, yalınayak, tekrar kapıya doğru yürüdü. Kapıya ulaşmadan az önce durdu. Plastik bir konserve kutusu büyüklüğündeki bir silindir, nöbet tutmak üzere buraya yerleştirilmişti Fareden daha iri boyuttaki herhangi bir nesne, silindirden sızan radyasyonun etkisindeki alana iki ayak kadar yaklaşırsa bu silindir, Pornsen’in bileğindeki gümüş bir bileklik üstüne takılmış olan ufak kutuya sinyal iletilmesine neden olurdu. Kutunun ötmesiyle -cigerböceği olayında olduğu gibi- Pornsen en derin uykusundan uyanıverirdi.

Gözetleme kutusunun tek işlevi şüphelileri ele vermek değildi. Hal’in, *gapt*ının izni olmadan odadan ayrılmamasını da temin ediyordu. Bu harabelerde lağım tesisatı olmadığı için, Hal’in dışarı çıkmak istemesine tek neden, tuvalet ihtiyacı olabilirdi. *Gapt* da başka bir iş karıştırmadığından emin olmak için onunla gidecekti.

Hal bir sineklik aldı eline. Esnek tahtadan yapılmış, bir metre uzunluğunda bir sapı vardı. Sineklik, radyasyon alanının dışına ulaşacak

kadar uzun değildi. Elleri titreyerek, silindiri sapın ucuyla kibarca bir tarafa itti. Dikkatli olması gerekiyordu; çünkü en ufak sarsıntı alarmı çalıştırmaya yeterdi. Bereket versin ki, taş zemin yüzyıllar boyunca biriken molozdan temizlenmişti. Alttaki taş düzdü, nesiller boyu üstüne basılarak cilalanmıştı.

Dışarı çıkınca, Hal geriye uzandı ve silindiri eski yerine yerleştirdi. Sonra, kalbi gözetleme kutusuyla uğraşmak ve garip bir kadınla karşılaşmak gibi çift taraflı bir baskı altında gümbürderken binanın köşesini döndü.

Kadın pencereden uzaklaşmış ve kırk metre kadar ötede duran diz çökmüş bir tanrıça heykelinin gölgesine sığınmıştı. Ona doğru yürümeye başladı; sonra neden saklandığını gördü. Fobo Hal’e doğru yaklaşmaktaydı. Hal adımlarını hızlandırdı. Fobo kızı fark etmeden ve sesleri Pornsen’i uyandıracak kadar kendisine yaklaşmadan önce onun yolunu kesmek istiyordu.

“Shalom, aloha. iyi rüyalar, Sigmen sevsin seni,” dedi Fobo. “Sinirli görünüyorsun. Sabahki olay yüzünden mi?”

“Hayır. Uykum yok sadece. Bu harabeleri ay ışığında gezmek istedim.”

“Büyük, güzel, olağandışı ve biraz da hüzünlü,” dedi Fobo. “Bu halkı, nesiller boyu burada yaşamış olan bu kişileri; nasıl doğduklarını; oyunlarını, gülüşlerini, ağlayışlarını, çektikleri acıları, üremelerini ve ölmelerini düşündüm. Hepsi, her biri öldü ve toza dönüştü. Ah Hal, bu durum gözlerimi yaşartıp kendi ölümümü gözümün önüne getiriyor.”

Fobo kemerindeki torbadan bir mendil çıkardı ve burnunu sildi.

Hal Fobo’ya baktı. Bu canavar, bu Ozagenli, -bazı hallerde- ne kadar da insana benziyordu. Ozagen. Hikâyesi olan garip bir isim. Neydi o hikâye? Bu gezegeni keşfeden kışı, gezegen sakinlerini ilk gördüğünde “Oz again! (Yine mi Oz?)” diye haykırmıştı.

Bu doğaldı. Yerliler, Frank Baum’un Profesör Wogglebug’ına benziyordu. Vücutları oldukça yuvarlak ve uzantıları da nispeten uzundu. Ağızları, biri diğerinin içinde yer alan iki geniş ve alçak V şeklindeydi. Dudakları kalın ve çıkıntılıydı. Aslında bir wog böceğinin, iki V’nin her bir ayağı bağlantı yerinde birbirinden ayrılmak üzere, dört dudağı bulunurdu. Bir zamanlar, evrim sürecinin eski aşamalarında, bu dudaklar aslında değişkenlik gösteren kollardı. Simdi ise gelişmemiş, gerçek dudak parçaları şekline bürünmüş ve kaynağını kimsenin tahmin edemeyeceği kadar işlevsel olan uzantılar halini almışlardı. O geniş V-içinde-V ağızlar gülmek

üzere açıldığında, Dünyalıları ürkütüyordu. Dişleri yoktu; onun yerine çene kemiğinde testere şeklinde çıkıntılar vardı. Üst damaktan kıvrık bir deri parçası sarkıyordu. Vaktiyle epifarenks iken, şimdi işlevini yitirmiş olan üst dudaktı bu. Birçok Ozagen sesine o temel titreşimi veren ve insanlara bu sesleri çıkarmada büyük zorluk çıkaran organ da buydu.

Onların derilerinin rengi de en az Hal'in kızıl saçlı görünümü kadar, pigment bozukluğundan kaynaklanıyordu. Ama Hal'in teni pembeyken, onlarınki çok soluk bir yeşildi. Onların kan hücrelerine oksijen taşıyan demir değil, bakırdı.

Fobo, Çekirge klanına mensup olduğunu belirtir iki yapma anteni bulunan kepini çıkardı. Ama, bu durum onun Profesör Wogglebug'a olan benzerliğini azaltmasına rağmen, çıplak alnı ve ensesinden yükselen o sert sarı tribüşon tüy, bu benzerliği tekrar akla getirdi. Yüzünden dümdüz fışkıran kemersiz, komik derecede uzun burnu ise söz konusu benzerliği iyice pekiştirdi. Kıkırdaklı uzun yapılan içinde, koku alma organı olan iki anteni vardı.

Onları ilk gören Dünyalı söylediğinde haklı çıkabilirdi, eğer söylemişse. Ama bunu yaptığı şüpheliydi. Öncelikle, yerli dilde *Ozagen*, Toprak Ana anlamında kullanılıyordu. İkincisi; ilk araştırma seferindeki adam düşünmüş olsa bile, bunu açıktan söyleyemezdi. Oz kitapları Haijac Birliği'nde yasaklanmıştı ve kaçak kitap satan birinden satın alma riskine girmediyse, bu kitaplan okumuş olamazdı. Bunu yapmış olması da imkânsızdı. Yine de, tek mantıklı açıklama buydu. Aksi halde, Hal'e bu öyküyü anlatan uzayadamı nasıl olup-da bu kanıya varabilirdi? Hikâyenin kaynak kişisi, yetkili makamların yasak kitaplar okuduğunu fark etmesine pek aldırmıyordu belki. Zaten uzayadamları, Dünya üzerinde olmadıktan zamanlar, tehlikeye aldırmamaları ve Kilise'nin buyruklarına uyma konusunda gevşek davranmalarıyla tanınırlardı.

Hal, Fobo'nun kendisiyle konuştuğunu fark etti. "...Mösyö Pornsen'in çok sinirli ve kızgınken size atfettiği şu *hiar* sözcüğü. Ne anlama geliyor?"

"Şey," dedi Hal, "hiçbir ilimde uzman olmayan ama her bilim dalı hakkında çok şey bilen kişi anlamına gelir. Aslında, ben çeşitli bilimadamları ve hükümet memurları arasında görev yapan bir irtibat memuruyum. Benim görevim, mevcut raporlan özetlemek ve entegre etmek, ardından da onları hiyerarşiye sunmaktır."

Heykele baktı.

Kadın görünürde yoktu.

“Bilim,” diye sürdürdü, “o denli uzmanlık gerektirir hale geldi ki, aynı dalda çalışan bilimadamları arasında bile akılcı bir iletişim sağlamak çok zorlaştı. Her bir bilimadamı, kendi küçük alanında derin bir dikey bilgiye sahiptir; ancak pek fazla yatay bilgisi yoktur. Kendi alanında ne kadar çok bilgi edinirse, bağlantılı konularda faaliyet gösteren diğerlerinin yaptıklarından o kadar az haberdar olur. Sürekli kabaran yayın yığını içinden bir parçacık okumaya bile vakti yoktur. O kadar kötüdür ki, burundaki fonksiyon bozuklukları konusunda uzmanlaşmış iki doktordan bin sol, diğeri sağ burun deliğiyle ilgilenecektir.”

Fobo korkuyla ellerini kaldırdı.

“Ama bu gidişle bilim duraksar, çalışamaz hale gelir. Abartıyor olmalısın!”

“Doktorlardan bahsederken, evet;” dedi Hal, biraz olsun gülmeye çalışarak. “Ama çok da abartmıyorum. Ayrıca, bilimin eskisi kadar geometrik ilerleme kaydetmediği de bir gerçek. Bilimadamları süre yetmezliği çekiyor ve haberleşme de çok zayıf. Bilimadamı kendi araştırmasını yürütürken başka alandaki bir keşiften yararlanamaz; çünkü zaten bundan haberi bile olmayacaktır.”

Hal, heykelin tabanından bir kafanın belirip sonra kaybolduğunu gördü. Terlemeye başlamıştı.

Fobo Hal’e, Öncü’nün dini hakkında soru sormaya koyuldu. Hal mümkün olduğunca sessiz kaldı ve böyle yapmaktan dolayı utanmasına rağmen bazı soruları cevaplamayı kesinkes reddetti. Wog az da olsa mantıklıydı ve mantık da Hal’ın Urielitlerden öğrendiği şeylere asla çevirmediği bir ışıktı.

Sonunda “Söyleyebileceğim tek şey şu ki,” dedi, “çoğu insanın zaman içinde öznel olarak seyahat edebildiği tamamen doğrudur; ama aynı yolculuğu nesnel olarak yapabilenler sadece Öncü, onun habis müridi Gerici ve Gerici’nin karısıdır. Bunun doğru olduğunu biliyorum, çünkü Öncü gelecekte ne olacağını öngörür ve bütün öngörüleri de gerçekleşmiştir. Ayrıca...”

“Bütün öngörüleri mi?”

“Yani, biri hariç hepsi. Ancak bunun gerçekdışı bir tahmin olduğu anlaşıldı; *Batı Talmudu*na her nasılsa Gerici tarafından sokulmuş olan bir sahte gelecekti o.”

“Henüz gerçekliği kanıtlanmamış olan bütün o öngörülerin yanlış olup olmadığını nereden biliyorsunuz peki?”

“Aslına bakarsan...bilmiyoruz. Bunu söylemenin tek yolu, gerçekleşecekleri tarih gelene dek beklemektir. Ondan sonra...”

Fobo gülümsedi ve “Ondan sonra, yanlış çıkan öngörünün Gerici tarafından yazılıp kitaba sokulduğu kanısına varacaksınız,” dedi.

“Tabii ki. Ama Urielitler birkaç senedir, gelecekteki olayların gerçek veya yanlış olduğunu kanıtlara dayanarak ispatlayacağını sandıkları bir yöntem üzerinde çalışıyorlar. Dünya’yı terk ettiğimizde, her an, böyle yanılmaz bir yöntem keşfedildiğine dair haber almayı bekliyorduk. Şimdi artık, Dünyaya dönmeden bilemeyeceğiz tabii ki.”

“Bu konuşma seni sinirlendiriyor gibime geldi,” dedi Fobo. “Belki de, buna başka zaman devam etmeliyiz. Söylesene, harabeleri nasıl buldun?”

“Çok ilginç. Doğal olarak, bu kayıp halka özel bir ilgi duyuyorum; çünkü onlar da biz Dünyalılar gibi memeliydi. Çözemediğim şey ise, vaktiyle bu dev kıtayı dolduranların nasıl olup da tümden yok olduğu. Eğer bizim gibi olsalardı, sağ kalırlardı. Sizi yenemeseler bile, en azından bu kıtadan uzak tutmayı başarabilirlerdi.”

“Orman içlerinde ya da yağmur ormanlarında birkaç tane kalmıştır belki. Ama bildiğimiz kadarıyla, yapılan savaşlarda hepsi öldü. Biz birlik halinde olduğumuz için kazandık. Bizimle savaşırken bile, bir yandan da kendi aralarında dövüşüyorlardı. Biz çok kereler onları barış yapmaya davet ettik; ama bu tekliflerimiz reddedildi. Bizi, kendilerini silip atmaya zorladılar. Çok yoz, kavgacı, hırslı, habis bir türdüler.”

”Tastamam insan,” diye düşündü Hal Yarrow. Ama Fobo’nun aktardığı savaşın gerçekliğini yargılamayı şimdilik bir kenara bıraktı. Ne de olsa, *tarih kitaplarım galipler yazardı.*

“Başka bir zamanda, sana onların gerileme ve çöküşlerinden bahsedeceğim,” dedi Fobo. “Pek çok yönüyle fantastik bir öykü bu. Şimdi, sanırım yatacağım.”

“Benim uykum yok. Sence bir sakıncası yoksa etrafta biraz gezineceğim. Bu berrak ay ışığı altında harabeler çok güzel görünüyor.”

“Bu bana büyük ozanımız Shamero’nun bir şiirini hatırlattı. Eğer onu hatırlayabilir ve yeterince etkili bir şekilde Amerikancaya çevirebilirsem, sana okurum.”

Fobo’nun çift V dudakları esnedi.

“Sanırım yatmalı ve Morpheus’un kollarını etrafıma sarmalıyım. Ama önce, geceleyin buralarda dolaşan şeylere karşı kendini korumak için hiç savunma gerecin, ateşli silahın var mı?”

“Çizmemde bir bıçak taşımaya iznim var,” dedi Hal.

Fobo cüppesinin altından bir tabanca çıkardı. Silahı Hal’e uzattı ve “Al! Umarım buna ihtiyaç duymazsın; ama belli de olmaz. Ne de olsa, yaşadığımız dünya vahşi ve yırtıcı, dostum. Özellikle, böyle kırın ortasında,” dedi.

Hal Siddo’da gördüklerine benzeyen silaha kuşkulu gözlerle baktı. Cebrail’deki küçük otomatiklere oranla daha kabaydı; ama yabancı bir silahta olması gereken tüm hava ve büyüye sahipti. Dünya’da kullanılmış olan ilk çelik tabancaları andırması da cabasıydı. Altıgen şeklindeki namlusu üç desimetre uzunluğunda bile değildi; kalibresi ise .50 gibi görünüyordu. Toplu haznesi beş adet pirinç fişek alıyordu; bunlar da siyah barut, kurşun mermi ve içinde patlayıcı cıva olduğunu sandığı kartuşlarla doluydu. Gariptir ki, tabancanın tetiği yoktu; parmak horozu bırakınca güçlü bir yay horozu fişeğe doğru çekiyordu.

Hal, horoz çekildiğinde döner fişek bölümünün hangi mekanizmayla döndüğünü görmüş olmayı isterdi. Ama Fobo’nun, gereğinden fazla etrafta durmasını istemiyordu.

Yine de, Siddoluların neden tetik kullanmadığını sormadan edemedi. Fobo bu soruya şaşırmıştı. Hal’in açıklamasını duyduğunda, yuvarlak büyük gözlerini kırparak (kırpma hareketini alt gözkapağı yaptığı için, ilk bakışta insana garip ve sinir bozucu gelen bir görüntüydü) “Bunu hiç düşünmemiştim! Silahı taşıyan açısından daha etkili ve daha az yorucu gibi görünüyor, değil mi?” dedi.

“Bence bu apaçık,” dedi Hal. “Diğer yandan, ben bir Dünyalı’yım ve bir Dünyalı gibi düşünürüm. Siz Ozagenlilerin her zaman bizim gibi düşünmediğinizi fark edeli de çok oldu.”

Silahı Fobo’ya geri verdi ve “Üzgünüm ama alamam. Ateşli silah taşımam yasak,” dedi.

Fobo’nun aklı karışmışa benziyordu; ama bu yasağın nedenini sormanın pek politik bir davranış olmayacağını düşündüğü de belliydi. Ya da belki çok yorgun olduğu için sormamıştı.

“Pekâlâ. Shalom, aloha, iyi rüyalar, Sigmen seninle olsun,” dedi.

“Sana da shalom,” dedi Hal. Wogun geniş sırtının gölgeler içinde kayboluşunu izledi ve bu yaratığa karşı içinde tuhaf bir sıcaklık hissetti. Tamamen yabancı ve insanlık dışı olan görünümüne karşın, Fobo’dan hoşlanıyordu.

Hal döndü ve Büyük Ana’nın heykeline doğru yürüdü. Heykelin tabanındaki gölgelere ulaştığında, kadının karanlıkta üç katlı bina yüksekliğindeki bir moloz yığınına doğru süzüldüğünü gördü. Kadını birkaç taş atımı uzaklıkta, molozun içindeki bir monolite doğru uzanırken görene dek takip etti. Abidenin arkasında, ay ışığında gümüşi ve siyah renklere bürünen göl duruyordu.

Hal kadına doğru yürüdü ve kadın genizden gelen alçak bir sesle konuştuğunda ona beş metre kadar yaklaşmıştı.

“*Baw sfa, soo Yarrow.* “

Hal, bunun kadının dilinde bir selam şekli olduğunu düşünerek *”Baw sfa,*” diye tekrar etti.

“*Baw sfa*,” diye yineledi kadın ve sonra, açıkça Hal’in anlaması amacıyla sözleri Siddo’ya tercüme etti, ‘ *Abhu’umaigeitsi’i’*

Çok kabaca, “iyi geceler,” demekti bu.

Hal yutkundu.

8

Tabii ya! Şimdi sözlerin kulağına neden belli belirsiz tanıdık geldiğini ve kızın konuşmasındaki ritmin, ona neden çok da eskiden yaşanmamış bir olayı şiddetle anımsattığını anlıyordu. Kadının konuşmasındaki bir şey, Hudson Körfezi Koruma Alanı'ndaki Fransızca konuşan insan topluluğunda yapmış olduğu küçük araştırmayla ilgili bir anısını canlandırmıştı.

Baw sfa. Baw sfa, "bon soir" anlamına geliyordu.

Kadının konuşması, dilsel yönden yozlaşmış olsa da, kökenlerini gizleyemiyordu. *Baw sfa.* Bir de pencereden duyduğu diğer sözler vardı. *Wuhfvayfvoo.* Bu da Fransızca "ayağa kalk" demek olan *"levezvous"* olsa gerekti.

Soo Yarrow. Bu da "*monsieur"* Yarrow anlamına mı geliyordu acaba; evet öyle olmalıydı. Kelimenin içindeki *m* harfi düşmüş, Fransızcadaki *eu* ise Amerikan dilindeki u sesini hatırlatan bir şeye mi dönüşmüştü? Öyle olmalıydı. Bu yozlaşmış Fransızcanın uğradığı başka değişiklikler de vardı. Telaffuz yapısı. Burundan konuşmanın bırakılması. Sesli harflerin değişimi. Bir sesliden önce gelen fe'nın nefes borusunun ağzında durdurulması. *D*'nin *t*'ye dönüşmesi, *l*'nin *w*'ye, *f*'nın *v* ile *f* arasında bir sese. *W*'nin *f* haline gelmesi. Başka? Ayrıca, bazı kelimelerin anlamında değişim olsa gerekti; bir de eski kelimelerin yerine geçen yenileri.

Diğer yandan bu dil, pek net şekilde fark edilemese de, ince bir *Gal* izi de taşıyordu.

"*Baw sfa,"* diye tekrarladı Hal.

Düşünüyordu da, bu selamlaşma ne kadar yetersizdi! Dünya'dan kırk ışık yılı uzakta karşılaşan iki insandılar; bir nesnel yıl boyunca hiç kadın görmemiş bir adam; açıkça saklanan, büyük bir korku duyan ve

muhtemelen bu gezegende kalan son kadın. Hal ise sadece “iyi akşamlar,” diyebiliyordu.

Kadına yaklaştı. Sonra, utançla kızardı. Neredeyse geri dönüp kaçacaktı. Kadının beyaz cildi, biri göğüslerinin üstünde, diğeri kalçalarının çevresinde olmak üzere sadece iki tane daracık siyah elbise parçasıyla örtülmüştü. Yasaklanmış bir fotoğraf haricinde, hayatında hiç görmediği bir sahneydi bu.

Kadının ruj sürmüş olduğunu fark edince utancı neredeyse bir anda kayboldu. Yutkundu ve bir dehşet dalgasının kendisini sardığını hissetti. Kadının dudakları, Gerici’nin şeytani karısınınkiler kadar kırmızıydı.

Titrememeye çalıştı. Aklı başında düşünmeliydi. Bu kadın onu baştan çıkarmak, gerçek dine sırt çevirtmek amacıyla uzak geçmişten bu gezegene gelen Anna Changer olamazdı. Eğer Anna Changer olsaydı, böyle rezil bir Fransızca konuşmazdı. Ayrıca kendini Hal’e böyle önemsiz biri gibi de göstermezdi. Şef Urielit’e, Macneff’e gelirdi.

Aklı, ruj sorununu kısaca değerlendirdi ve onu diğer yönüyle ele aldı. Öncü’nün gelmesiyle kozmetikler yok olmuştu. Hiçbir kadın buna cüret edemezdi...aslında, tam öyle değil...kozmetikler sadece Haijac Birliği’nde kullanılmıyordu. İsrail, Malay ve Bantu kadınları yoldan çıkmışlardı. Ama herkes onların ne mal olduğunu bilirdi zaten.

Bir adım daha ve kızıllığın boya değil, doğal olduğunu anlamaya yetecek kadar yaklaşmıştı. Aşırı bir rahatlama hissetti. Bu kadın Gerici’nin karısı olamazdı. Dünya’da doğmuş bile olamazdı. Ozagenli insanımsılardan biri olmalıydı. Harabe duvarlarındaki resimlerde kırmızı dudaklı kadınlar tasvir edilmişti ve Fobo ona, bunların en alevlisinden dudak pigmentiyle doğduklarını söylemişti.

Bir soruya verilen cevap diğer bir soruyu doğuruyordu. Bu kadın neden bir Dünya dili, daha doğrusu bir Dünya dilinin uzantısını konuşuyordu? Hal, Dünya üzerinde böyle bir dil bulunmadığına emindi.

Bir an sonra, sorularını unuttu. Kadın ona sarılıyor ve o da, rahat ettirmeye çalışarak kollarıyla kadını hantalca sarıyordu. Kadın ağlıyor ve bazı sözler sarf ediyordu; bu sözler birbiri ardına o kadar hızlı geliyordu ki, Fransızca kaynaklı sözler olduğunu bilmesine rağmen Hal, bu curcunadan seyrek olarak bir kelime çıkartabiliyordu.

Hal, kadından yavaşlamasını ve söylediği şeyleri tekrarlamasını istedi. Kadın durdu, başını hafifçe sola çevirdi, sonra saçını arkaya savurdu. Bu,

Hal’in de fark edeceği gibi, kadının düşünürken yaptığı karakteristik bir hareketti.

Çok yavaşça tekrarlamaya başladı kadın. Ama devam ettikçe hızlandı, dudakları ondan bağımsız, kendi hayat ve amaçlarına sahip parlak kırmızı iki yaratık gibi çalışıyordu.

Hal, büyülenmişçesine izledi onları.

Sonra utanarak bakışlarını çevirdi, kadının koca koca karanlık gözlerine bakmaya çalıştı, onları yakalayamadı ve kafasının bir yanına baktı.

Kadın öyküsünü ona kesik kesik, tekrarlar ve geri dönüşlerle dolu olarak anlattı. Sözlerinin çoğunu anlayamıyor ve anlamlarını konudan çıkarmak zorunda kalıyordu. Ama adının Jeannette Rastignac olduğunu anlayabilmişti. Bu kıtanın tropik dağlarındaki bir platodan geldiğini, o ve üç kız kardeşinin, bildikleri kadarıyla türlerinin son örneği olduklarını, bir wog keşif kolu tarafından yakalanıp Siddo’ya götürüldüğünü, yakın zaman önce kaçarak bu harabelerde ve çevredeki ormanda gizlendiğini, gece ormanda gezinen korkunç şeylerden korktuğunu, yabani meyve, böğürtlen ya da wog çiftliklerinden çaldığı yemeklerle karnını doyurduğunu, Hal’i araç antiloba çarptığında gördüğünü de anlamıştı. Evet, antiloba ait olduğunu zannettiği gözler, aslında onunkilerdi.

“İsmimi nereden biliyorsun?” dedi Hal.

“Sizi takip ettim ve konuşurken dinledim. Sizi anlayamadım. Ama, bir süre sonra, Hal Yarrow ismine cevap verdiğini duydum. Adını öğrenmiş olmamın bir önemi yoktu. Aklımı kurcalayan şey, senin ve yanındaki babama benzeyen adamın insan olmanız ihtimaliydi. Öyle ki, babamın dilini konuşmadığınız için, bu gezegenden geliyor olamazdınız.

“Sonra, düşündüm... tabii ya! Bir keresinde babam bana halkının *Wuhbopfey’e* başka bir gezegenden geldiğini söylemişti. Bu da, durumu yeterince açıklıyordu. Siz oradan, insanların asıl dünyasından geliyor olmalıydınız.”

“Hiçbir şey anlamadım,” dedi Hal. “Babanın ataları bu gezegene, Ozagen’e gelmiş, öyle mi? Ama...buna dair hiçbir bilgi yok! Fobo dedi ki...”

“Hayır, hayır, anlamıyorsun! Babam, Jean-Jacques Rastignac, başka bir gezegende doğmuş. Buraya oradan gelmiş. Onun ataları da buradan uzaktaki bir yıldızın çevresinde dönen o gezegene, daha da uzak bir yıldızdan gelmişler.”

“Ah, o zaman onlar Dünya’dan gelen koloniciler olmalı. Ama buna ilişkin hiç kayıt yok. En azından, ben böyle bir kayıt görmedim. Fransız olmalılar. Ama eğer bu doğruysa, Dünya’yı terk edip şu diğer sisteme iki yüzyıldan fazla bir süre önce gitmiş olmaları gerekir. Ayrıca Kanadalı Fransızlar da olamazlar; çünkü Kıyamet Savaşı’ndan geriye onlardan çok azı kalmıştı. Avrupalı Fransızlardılar herhalde. Ancak Avrupa’da Fransızca konuşan son kişi de iki buçuk yüzyıl önce ölmüştü. Bu durumda...”

“Akıl karıştırıcı değil mi, *nespfa?* Tüm bildiğim babamın bana söyledikleri. O ve *Wuhbopfey*’den gelen diğerlerinin, Ozagen’i bir keşif gezisi sırasında bulduklarını söylemişti. Bu kıtaya inmişler, arkadaşları öldürülmüş, o ise annemi bulmuş...”

“Annen mi? Bu daha da beter,” dedi Hal, inleyerek.

“Annem bir yerliydi. Onun halkı baştan beri buradaydı. Bu şehri de onlar inşa etti. Onlar...”

“Baban da bir Dünyalı’ydı yani? Sen de onun bir Ozagen insanımsısıyla birleşmesi sonucu doğdun, ha? işte bu imkânsız! Babanın kromozomları ile anneninkiler uyuşmuş olamaz!”

“Kromozomlar umurumda değil!” dedi Jeannette titrek bir sesle. “Beni daha önce de gördün, değil mi? Ben varım, değil mi? Babam annemle yattı ve işte ben buradayım, inkâr edebilirsen et bakalım.”

“Onu demek istemedim...yani...bana öyle geldi ki,” dedi Hal.

Durdu ve ne söyleyeceğini bilmeden baktı kadına.

Aniden, kız ağlamaya başladı. Kollarını Hal’e doladı ve adamın elleri de onun omuzlarını bastırdı. Omuzları yumuşak ve pürüzsüzdü ve göğüsleri de Hal’in kaburgalarına yükleniyordu.

“Kurtar beni,” dedi kız kırgın bir sesle. “Buna daha fazla katlanamam. Beni yanında götürmelisin. Beni kurtarmalısın.”

Yarrow hızla düşündü. Pornsen uyanmadan önce harabelerdeki odaya dönmesi gerekiyordu. Kızı ertesi gün de göremezdi; çünkü sabahleyin gemiden gelecek bir araç, iki Haijaclı’yı alacaktı. Ne yapacağını birkaç dakika içinde kıza açıklaması gerekiyordu.

Aniden aklına bir fikir geldi; bu, beyninde gömülü olarak uzun zamandır taşıdığı başka bir fikirden filizlenmişti. Tohumları, o daha Dünya’dan ayrılmadan önce ekilmişti. Ama bunu uygulayacak cesareti bulamamıştı. Şimdi, bu kız ortaya çıkmıştı ve cesaretini kamçılamak, dönüşü olmayan bir yola adım atmak için ihtiyaç duyduğu şey bu kızdı.

“Jeannette,” dedi şiddetle, “dinle beni! Her gece burada beklemek zorundasın. Gece etrafta dolaşanlar her ne olursa olsun, sen burada olmalısın. Ne zaman bir hava faytonu alıp buraya uçmayı başarabileceğimi şu an söyleyemem. Önümüzdeki üç hafta içinde bir gün sanırım. O zamana dek burada olmazsam beklemeye devam et. *Beklemeye devam et!* Geleceğim! Geldiğimde ise, güvende olacağız. En azından, bir süreliğine. Bunu yapabilir misin? Burada gizlenebilir, bekleyebilir misin?”

Kız başını salladı ve “Fi,” dedi.

9

İki hafta sonra, Yarrow uzaygemisi Cebrail'den harabelere uçtu. İğne şeklindeki hava faytonu, beyaz mermer binanın üzerinden süzülürken dolunayın ışığında parladı ve iniş yaptı. Şehir sessiz ve ağarmış görünüyordu; büyük taş küpler, altıgenler, silindirler, piramitler ve heykeller, sonsuza dek uyumak üzere yatmaya giden dev bir çocuğun dağınık halde bıraktığı oyuncaklar gibiydi.

Hal dışarı çıktı, sağına soluna baktı ve sonra devasa bir kemere doğru uzun adımlarla yürüdü. Fenerinin ışığı karanlığı taradı; sesi en uzak çatı ve duvarlarda yankılandı.

"Jeannette! Sah mfa. Fo tami, Hal Yarrow. Jeannette! Ou eh tu? Benim. Arkadaşın. Neredesin?"

Kralların mezarlarına giden elli metre genişliğindeki merdivenden indi. Işıklar basamaklarda bir aşağı bir yukarı gezindi ve birdenbire kızın siyah beyaz gölgesinde yansıdı.

"Hal!" diye bağırdı kız, ona bakarak. "Yüce Taş Ana ya şükürler olsun! Her gece bekledim! Geleceğini biliyordum!"

Gözyaşları kirpiklerinden akarken, kırmızı ağzı da ağlamamak için elinden geleni yapıyorcasına titriyordu. Hal onu kolları arasına alıp yatıştırmak istedi; ama soyunuk bir kadına bakmak bile yeterince korkunç bir olaydı. Onu kucaklaması düşünülemezdi. Maalesef, düşündüğü de tam buydu. Bir dakika sonra, adamın duraksamasının nedenini sezmişçesine, kız ona doğru yürüdü ve başını Hal'in göğsüne yasladı. Kız ona sokulmaya çalışırken, omuzları Hal'e iyice gömüldü. Hal kollarıyla onu sardı. Kasları sıkıldı ve kan kasıklarına doldu.

Kızı bıraktı ve uzaklara baktı. “Sonra konuşuruz. Kaybedecek vaktimiz yok. Gel.”

Kız, araca ulaşıncaya kadar sessizce takip etti onu. Sonra, kapıya geldiklerinde tereddüde kapıldı. Hal sabırsızca, tırmanmasını ve yarıma oturmasını işaret etti.

“Korkak biri olduğumu düşüneceksin,” dedi kız. “Ama ben daha önce uçan bir makineye hiç binmedim. Ayağını topraktan kesmek...”

Hal şaşırmış şekilde ona bakmakla yetindi.

Hava yolculuğuna hiç alışık olmayan birinin davranışını anlamak ona zor geliyordu.

“Gir içeri!” diye bağırdı.

Kız itaatkâr şekilde girdi içeri ve yardımcı pilot koltuğuna oturdu. Buna rağmen, titremekten ve kocaman kahverengi gözlerle çevresindeki aygıtlara bakmaktan kendini alamıyordu.

Hal zaman kadranına baktı.

“Şehirdeki daireme gitmek için on dakika. Seni oraya bırakmak için bir dakika. Gemiye dönmek için yarım dakika. Woglar arasında yaptığım casusluğu rapor etmek için on beş dakika. Daireme dönmek için otuz saniye. Hepsini toplaşan yarım saat etmez. Fena değil.”

Güldü. “Aslında iki gün önce burada olacaktım; ama otomatik kontrollü bütün hava faytonları kullanıma hazır olana kadar beklemem gerekti. Sonra, acelem varmış, bazı notları unutmuşum ve onları almak için apartman daireme geri dönmek zorundaymışım gibi davrandım. Böylece, şehrin dışındaki araştırmalar için kullanılan el kontrollü faytonlardan birini aldım. Bu işten bunalmış olmasaydı, O.D.’den asla izin alamazdım.”

Hal sol göğsündeki altın renkli büyük bir nişana dokundu. Bu nişanın üstüne bir İbrani L’si işlenmişti.

“Bu benim Seçilmişlerden biri olduğumu belirtiyor. ‘Metre’yi bununla geçtim.”

Korkusunu unutmuş gibi görünen Jeannette, Hal’in, kontrol panelinin ışıkları altında parlayan suratına bakıyordu.

Hafif bir çığlık koyverdi. “Hal Yarrow! Sana ne yaptılar?” Parmaklanyla Hal’in yüzüne dokundu.

Gözlerinin etrafında derin mor halkalar vardı, avurtlan çökmüştü, birisi seğiriyordu, alnına bir döküntü yayılmıştı, soluk bir ten üzerinde yedi kırbaç izi duruyordu.

“Kim olsa, yaptığımın delilik olduğunu söyler,” dedi. “Kafamı aslanın ağzına soktum. O ise kafamı koparmadı. Aksine, ben onun dilini ısırdım.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Dinle. Pornsen’in bu gece yanımda olmayışı, o sofu nefesini enseme solumayışı tuhaf değil mi sence? Efendim? Tabii, sen bizi tanımıyorsun. Gemideki yerimden ayrılıp Siddo’da bir apartman dairesine geçme izni almamın tek bir yolu vardı. O da, benimle beraber yaşayıp her hareketimi izleyen bir *gapttan* yoksun kalmamdı ve bu, seni de ormanın ortasında bırakmak zorunda kalmamam anlamına gelirdi. Bense *bunu* yapamadım.”

Kız parmağını Hal’in burnundan aşağı, dudağının kenarına dek indirdi. Normalde bu dokunuşla irkilirdi; çünkü birisiyle yakın temasa girmekten nefret ederdi. Ama bu sefer geri çekilmemişti.

“Hal,” dedi yumuşak bir sesle. “*Maw sheh.”*

Hal kızardığını hissetti. *Canım.* Neden olmasın?

Kızın dokunuşunun yarattığı sarhoşluktan kurulmak için, “Yapacak tek bir şey vardı. ‘Metre’ için gönüllü olmak,” dedi.

”Wuh Met? ‘Es’ase’asah?”

“Seni bir *gaptın* değişmez gölgesinden kurtaracak tek şey odur. Bir kere bunu atlattın mı, artık temizsindir, şüphe uyandırmazsın...yani en azından teoride.

“Dileğim hiyerarşiyi hazırlıksız yakaladı. Bilimadamlarından hiçbirinin -benim bile- gönüllü olacağını beklemiyorlardı. Bunu yalnız, hiyerarşiye yükselmek isteyen Urielitler ve Uzzitler yapmak zorundadır...”

“Urielitler mi? Uzzitler mi?”

“Eski terminolojiye koyarsak, rahipler ve polisler. Öncü bu terimleri -yani meleklerin adlarını- dini yönetim işlerinde kullanılması için, Talmud’dan uyarlamıştır. Anladın mı?”

“Hayır.”

“İlerde bunu daha iyi kavrayacaksın. Her neyse, yalnızca en hevesli olanlar ‘Metre’yle yüzleşmek ister. Pek çok insanın bunu yaptığı doğrudur; ama onlar bunu mecburiyetten yaparlar. Urielitler bana şans tanıma konusunda sıkıntılıydı; ancak yasalar onları, denememe izin vermeye zorladı. Ayrıca, sıkılmışlardı ve eğlenmek istiyorlardı... kendi gaddar tarzlarında.”

Hatırladıkça kaşları çatıldı. “Ertesi gün, G.S. (Gemi Saati ile) 23:00’de, psikoloji laboratuvarına rapor vermem istendi. Kabinime girdim -Pornsen

dışarıdaydı- dolabımı açtım ve etiketinde ‘Peygamber yemi ’ yazan bir şişe çıkardım. İçinde, temeli peyote olan güçlü bir toz vardı. Bu, bir zamanlar Amerika Kızılderili şamanlarının kullandığı bir ilaçtı.”

“*Kfe?*”

“Sadece dinle. Esas noktaları yakalayacaksın. Arıtma Süreci boyunca Peygamber yemi, herkes tarafından alınır. Bu süreç; oruç tutmak, dua etmek, elektrikli kırbaçlarla dövülmek ve açlık ile Peygamber yeminden kaynaklanan hayaller görmek üzere kendini bir hücreye kapadığın iki gün boyunca sürer. Bir de öznel zaman yolculuğu var.”

“*Kfe*?”

“‘Ne?’ deyip durma. Sana dunoloji anlatacak vaktim yok...Bunu ve bunun matematiksel özelliklerini anlayana kadar, on yıl boyunca sıkı sıkıya çalışmam gerekti. O zaman bile, aklımda birçok soru kalmıştı. Ama onları sormadım. Kuşkulandığımı sanabilirlerdi.

“Neyse, benim şişemde Peygamber yemi yoktu. Onun yerine, gemi Dünya’dan ayrılmadan önce gizlice hazırlamış olduğum alternatif bir karışım bulunuyordu. ‘Metre’yle yüzleşme cüretini göstermemi sağlayan da işte bu tozdu. Gerektiği kadar korkmamamı sağlayan da... yine de, bence yeteri kadar korkmuştum, inan bana.”

“Sana inanıyorum. Cesurca davrandın. Korkunu yendin.”

Hal’in yüzü kızardı. Ömründe ilk kez kendisine iltifat edilmişti.

“Araştırma ekibi Ozagen’e doğru yola çıkmadan bir ay önce, taramak zorunda olduğum pek çok bilimsel yazının birinde, belli bir ilaç sentezi oluşturulduğuna dair bir haber fark ettim. Mars ‘lekesi’ denen bir virüsü yok etmeye yarıyordu. Asıl ilgimi çeken şey bir dipnot oldu. Ufak harflerle ve İbranice yazılmıştı; bu da biyokimyagerin onun önemini kavradığını gösteriyordu.”

”Pookfe?”

“Neden mi? Sanırım yabancıların anlamaması için İbranice yazılmıştı. Böyle bir sır açığa çıkacak olursa...

“Bu not kısaca, ‘leke’ye yakalanmış olan birinin zamanla hipno-lipno etkilerine karsı bağışıklık kazandığına değiniyordu. Tabii, Urielitlerin ‘Metre’ seanslarında kişinin sağlıklı olup olmadığına dikkat etmeleri gerektiğine de.”

“Seni anlamakta güçlük çekiyorum,” dedi kız.

“Daha yavaş anlatayım. Hipno-lipno, en sık kullanılan itiraf ilacıdır. Notta yatan anlamı anında fark ettim. Makalenin girişinde, ‘leke’nin deneysel amaçlarda kullanılmasının narkotik yönden nasıl teşvik edildiği anlatılıyordu. Kullanılan ilacın adı belirtilmemişti; ama başka yazılarda ona ve onun kullanımına rastlamam uzun sürmedi. Gerçek ‘leke’ bir adamı hipno-lipnoya karşı bağışık hale getirebiliyorsa, sahtesi neden getirmesindi ki?

“Söylememle yapmam bir oldu. Bir miktar hazırladım, bir psikotest aletinin içine kişisel hayatımla ilgili bir dizi soru kaydettim, ‘leke’ ilacını buna enjekte ettim, itiraf ilacını da enjekte ettim ve test cihazına yaşamımla ilgili yalanlar söyleyeceğime dair yemin ettim. Tamamen hipno-lipnonun etkisinde olmama rağmen, yalan *söyleyebildim!”*

“Bunu düşünmen çok akıllıca,” diye mırıldandı kız.

Kız, onun kol kaslarını kavradı. Bunun üzerine Hal de kendini iyice kastı. Bu boş bir işti aslında; ama Hal, kızın onun güçlü olduğu kanısına varmasını istiyordu.

“Saçma!” dedi Hal. “Bir kör bile ne yapılacağını bilir. Kaldı ki, Uzzitler kimyageri yakalayıp başka bir itiraf ilacının kullanılması emrini verdilerse hiç şaşırmam. Bunu yaptılarsa bile, artık çok geçti. Bu yönde haberler bize ulaşmadan gemimiz oradan ayrılmıştı zaten.

“Her neyse, ‘Metre’yle geçen ilk gün endişelenecek bir şey olmadı. On iki saatlik bir yazılı ve sözlü neşriyat testine tabi tutuldum. Dunne’nin zamanla ilgili teorileri ve Sigmen’in bunlar üzerine yaptığı ekleri içeriyordu bu test. Aynı teste yıllardır giriyorum. Kolay ama bıkkınlık verici.

“Ertesi gün erken kalktım, banyo yaptım ve Peygamber yemi olduğunu sandığım şeyleri yedim. Kahvaltı yapmaksızın arınma hücresine girdim. Orada, iki gün boyunca bir karyolanın üstünde yapayalnız yattım. Zaman zaman biraz su veya sahte ilaçtan bir parça içtim. Kimi zaman ise, beni kırbaçlayan mekanik kamçıyı çalıştıran düğmeye bastım. Bilirsin; ne kadar çok dayak yersen kredin de o kadar artar.

“Hiç hayal görmedim. Bu arada ‘leke’ye yakalandım. Ama bu durum beni endişelendirmedi. Kuşkulanan biri olursa, Peygamber yemine karşı alerjim olduğunu söyleyerek durumu açıklayabilirdim. Bazıları böyle yapar.”

Aşağı baktı. Ay ışığı altındaki orman ve ara sıra görülen bir meydan ya da bir çiftlikten yükselen altıgen şeklinde bir ışık, ileride, Siddo’yu örten

yüksek tepeler uzanıyordu.

“Böylece,” diye devam etti, tepeler yaklaştıkça ister istemez konuşmasını hızlandırarak, “arınmam bittiğinde kalktım, giyindim ve çekirge ve baldan oluşan törensel akşam yemeğini yedim.”

“lyy!”

“Çocukluğundan beri yiyorsan çekirgeler o kadar da kötü değildir.”

“Çekirgeler nefistir,” dedi kız. “Çok kereler yedim onları. Beni iğrendiren, şu balla yapılan karışım.”

Hal omuz silkti. “Kabin ışıklarını kapatacağım. Yere uzan. Bu pelerinle gecemaskesini de giy. Böylece bir wog zannederler seni.”

Kız, koltuktan aşağı uysalca kaydı. Hal ışıkları söndürmeden önce bir göz attı. Kız pelerini giyerken, bir yandan da yere uzanıyordu ve Hal kızın müthiş göğüslerini dikizlemekten kendini alamadı. Göğüs uçları da dudakları kadar kırmızıydı. Başını çevirmesine rağmen, manzara aklımda kalmıştı, içten içe azdığını hissetti. Sonra utanacağını o an bile biliyordu.

Huzursuzca devam etti: “Sonra hiyerarş içeri geldi Sandalphon Macneff. Onun peşinden de ilahiyat alimleri ve dunoloji uzmanları: psikonöral eşgüdümcüler, müdahaleciler, destekleyiciler, kronentropistler, pseudotemporalistler, kozmoservistler.

“Bir sandalyeye oturtuldum. Vücuduma kablolar bağlandı. Kollarıma ve sırtıma iğneler batırıldı. Hipno-lipno enjekte edildi. Işıklar söndürüldü. Dualar edildi; *Batı Talmudu* ve *Gözden Geçirilmiş Kutsal Kitap*’tan bölümler okundu. Sonra, tavandan Elohimetre üzerine bir ışık tutuldu...”

”Es’ase’asah?”

“Elohim, İbranicede Tanrı demektir. Metre ise, Tanrılar gibi bir şey işte.” Alet panelini işaret etti. “Elohimetre yuvarlak ve çok büyüktür ve kolum kadar uzun olan iğnesi de yukarı ve aşağı doğru oynar, kadran çevresi, testi yapanların anlayabilmesi için İbranice harflerle işaretlenmiştir.”

“Yani cevapları sen de biliyordun, *nespfa?”*

”Fi. Ancak bu bir şey ifade etmez; çünkü hipno- lipno gerçekliği ortaya çıkarır...tabii, doğal ya da sahte bir Mars ‘leke’sinden etkilenmemişsen.”

Hal’in ani gülüşü, coşkulu bir havlamayı andırıyordu.

“İlacın etkisi altındayken, Jeannette, yapmış ve düşünmüş olduğun tüm yanlış ve hatalı şeyler, üstüne karsı beslediğin tüm nefret, Öncü’nün dokterinlerinin gerçekliği hakkında duyduğun şüphelerin tümü...kirli bir

banyo küvetinin dibine salınan sabun gibi, aklının derinliklerinden fışkırır. Sonra pislik katmanlarıyla çevrelenmiş halde çıkar yüzeye.

“Ama ben orada oturdum ve iğneyi izledim -tıpkı- Tarın’nın yüzüne bakar gibiydi Jeannette; bu dayanılmaz bir şey, değil mi? Ve yalan söyledim. Ah, bütünüyle de oynamadım. İnanılmaz derecede saf imanlıymış gibi görünmedim. Küçük gerçekdışıları itiraf ettim. Sonra iğne titredi ve kadrana bir; harf yolladı. Önemli konularda ise, hayatım buna bağlıymış gibi cevap verdim... ki öyleydi de.

“Ardından, onlara rüyalarımdan bahsettim... öznel zaman yolculuğumdan.”

“Öznel?”

”Fi. Herkes zaman içinde öznel olarak seyahat eder. Ama Öncü -ilk çocuğu ve karısı ve kutsal peygamberlerin bazıları sayılmazsa- nesnel olarak seyahat eden tek kişidir.

“Her neyse, rüyalarım güzeldi...yapısal açıdan bakarsak tabii. Tam onların duymak istediği gibi. Sonuncu ve en önemli eserimde -ya da yalanımda- Öncü, Ozagen’de belirip Sandalphon Macneff’le konuşuyordu. Bu olayın bundan bir yıl sonra gerçekleşmesi bekleniyor.”

“Oh, Hal,” dedi kız soluk soluğa. “Bunu onlara neden söyledin?”

“Çünkü *ma sheh,* araştırma ekibi bu yıl dolana kadar Ozagen’den ayrılmayacak. Sigmen zamanın akışı içinde aşağı yukarı gezinirken, O’nu canlı olarak görme şansını zorlamadan gidemezler. Onu yalancı çıkarmadan da. Tabii beni de. Gördüğün gibi, bu büyük yalan en azından bir yıl daha beraber olmamızı sağlayacak...”

“Peki sonra?”

“Sonra, başka bir çare düşüneceğiz.”

Kız gırtlaksı sesiyle, karanlığın içinde, yarı koltuktan mırıldandı, “Sen ise tüm bunları benim için yapacaksın...”

Hal cevap vermedi. Hava faytonunu çatı seviyesine yakın tutmakla meşguldü. Ağaçlar tarafından ayrılmış bina kümeleri, yanlarından geçiyordu. O kadar hızlı gidiyordu ki, neredeyse Fobo’nun kale benzeri evine çarpacaktı. Üç kat yüksekliğinde, mazgallı kuleleri ve pek çok yerinde görülen taştan yapılmış hayvan ve böcek başları ile ortaçağ görünümlü olup, herhangi başka bir binaya yüz metreden daha yakın değildi. Woglar kendileri için ferah mekânlı şehirler inşa etmişti.

Jeannette uzun burunlu gecemaskesini taktı; aracın kapısı açıldı; kaldırımdan koşarak geçip binaya girdiler. Lobi boyunca hızla koşup ikinci kata çıktıktan sonra. Hal anahtarı ayarlamaya çalışırken durmak zorunda kaldılar. Kilidi bir wog-çilingire yaptırmış, bir wog-marangoz da kilidi kapıya yerleştirmişti. Gemideki marangoza güvenmemişti; çünkü anahtarların kopyalanma şansı çok fazlaydı.

Sonunda anahtarı buldu; ancak onu sokmakta sorun yaşadı. Kapıyı açmayı başardığında soluk soluğaydı. Jeannette'i neredeyse içeri itti. Kız maskesini çıkardı.

"Bekle, Hal," dedi, ona yaslanarak. "Bir şey unutmadın mı?"

"Oh, *Öncü* adına! Ne unutmuş olabilirim? Ciddi bir şey mi?"

"Hayır. Sadece aklıma geldi," diyerek gülümsedi ve ardından gözlerini kapattı, "erkeklerin gelinlerini kapı eşiğinden kucaklayarak geçirmesi bir Dünyalı geleneği sanırım. Babam bana böyle söylemişti."

Hal'in ağzı açık kaldı. Gelin ha! Kız bu işi ciddiye alıyor gibiydi!

Tartışacak zamanı yoktu. Tek kelime etmeden, kızı kollarına aldı ve odanın içine taşıdı. Orada kızı indirdi ve "Elimden geldiğince çabuk döneceğim. Birisi kapıyı çalar ya da içeri girmeye kalkarsa, sana bahsettiğim o özel tuvalete saklan. Gelenin ben olduğumdan emin olmadıkça sakın ses çıkarma ya da ortaya çıkma."

Kız kollarını aniden Hal'e doladı ve onu öptü. "Mavv *sheh, maw gwah, maw fooh.* "

Her şey çok hızlı cereyan ediyordu. Hal hiçbir şey demedi, hatta kızın öpücüğüne cevap bile vermedi. Belli belirsiz, kızın kendisine ettiği sözlerin her nasılsa gülünç olduğunu hissetti. Kızın çarpık Fransızcasını düzgün olarak anlayabildiyse eğer; kız ona 'canım', 'büyük güçlü erkeğim' diye hitap etmişti.

Dönerek kapattı kapıyı; ama salon ışığının aydınlattığı, karanlık bir hale içinde parlayan beyaz suratı görmeyecek kadar hızlı değil. Kıpkırmızı dudaklar bu beyazlığı lekeliyordu.

Hal titredi. Jeannette'in, Kilise tarafından -resmi ağızla- fazlasıyla beğenilen o frijit eş gibi olmayacağını hissedebiliyordu.

10

Hal Cebrail'den eve dönüşte bir saat gecikmişti; çünkü Sandalphon, yapmış olduğu Sigmen'le ilgili kehanet hakkında daha ayrıntılı bilgi istemişti. Sonra da, Hal'in o günkü istihbaratına ilişkin raporu sunması gerekmişti. Ardından, bir tayfaya kendisini hava faytonuyla apartmanına bırakmasını emretti. Fırlatma rampasına doğru yürürken, Pornsen'le karşılaştı.

"*Shalom, abba"* dedi Hal.

Gülümsedi ve parmaklarını kalkanın üzerine kakılmış olan lamede sürdü.

Gaptın her daim aşağıda duran sol omzu, teslim olan bir bayrakmışçasına, daha da sarktı. Eğer açılacak kırbaç yarası varsa, bunlar Yarrow'un darbeleriyle olacaktı.

Hal göğsünü kabartıp yürümeye başladı; ama Pornsen "Dur bir dakika, evlat. Şehre geri mi dönüyorsun?" dedi.

"*Shib*."

"Shib. Seninle döneceğim. Aynı binada benim de bir odam var. Üçüncü katta, Fobo'nunkinin hemen bitişiğinde."

Hal itiraz etmek üzere ağzını açtı, sonra kapattı. Bu defa gülme sırası Pornsen'deydi. Döndü ve önden yürüdü. Hal ise, sıkılmış dudaklarla onu izledi. Acaba *gapt* onu takip etmiş ve Jeannette'le buluştuğunu görmüş müydü? Hayır. Eğer görmüş olsaydı, Hal'i hiç vakit kaybetmeden tutuklatırdı.

Gaptın tek ayırt edici özelliği vardı: Pratik bir zekâ. Varlığının Hal'i rahatsız edeceğini ve onunla aynı binada yaşamasının, Hal'in gözetimden uzak olmaktan kaynaklanan neşesinin içine edeceğini biliyordu.

Hal sessizce, eski bir öndeyiş mırıldandı; “Bir *gaptın* dişlerinden asla kaçılmaz.”

Gemici aracın yanında bekliyordu. Bindiler ve geceye sessizce daldılar.

Binaya girdiklerinde Hal Pornsen’in önü sıra kapıya yöneldi. Böyle yaparak görgü kurallarını çiğnemiş ve adama karşı olan küçümsemesini açığa vurmuş olmaktan doğan hafif bir tatmin duygusu hissetti.

Kapısını açmadan önce, durakladı. Gardiyan meleği sessizce arkasından geçti. Hal, şeytani bir fikre kapılarak seslendi, “*Abba.* “

“Ne var?”

“Odalarımı araştırmaya ve içerde bir kadın saklayıp saklamadığımı görmeye ne dersin?”

Küçük adam morardı. Gözlerini kapattı ve müthiş bir öfkeyle allak bullak olmuş halde, olduğu yerde sallandı. Gözlerini açınca, “Yarrow! Eğer ben gerçekdışı bir kişilik görmüşsem, işte o sensin! Hiyerarşiye nasıl karşı koyduğun umurumda değil! Senin... senin, göründüğün kadar *shib* olmadığını düşünüyorum sadece! Sen değiştin. Eskiden çok saygılı, çok itaatkârdın. Şimdi ise, küstahsın.”

Hal, başlangıçta sakince, ama konuştukça sesi yükselerek “Beni, doğduğumdan beri kuraltanımaz olarak nitelemenin üstünden çok geçmedi,” dedi. ‘Aniden, parmakla gösterilen birine dönüştüm gibime geliyor; Kilise’nin gururla göstereceği biri. Her zaman beklendiği gibi hareket ettiğimi söyleyebilirim. Senin de, Kilise’nin kıçındaki önemsiz, art niyetli, çirkin, kuşbeyinli bir sivilce olageldiğini ve hâlâ böyle olduğunu ve patlayana dek sıkılman gerektiğini diyebilirim!”

Hal bağırmayı bıraktı çünkü nefes nefese kalmıştı. Kalbi çarpıyor; kulakları zonkluyor; gözleri kararıyordu.

Pornsen, elleri önünde, geriledi.

“Hal Yarrow! Hal Yarrow! Kendine gel! Ulu Öncü; kim bilir benden ne kadar nefret ediyorsun! Ben ki yıllar yılı beni sevdiğini, senin sevgili *gaptın* olduğumu ve senin de benim sevgili korumam olduğunu sandım. Ama sen benden nefret ettin. Neden?”

Kulaklarındaki zonklama dindi. Hal etrafı daha net görmeye başlamıştı.

“Ciddi misin?” dedi.

“Tabii ki! Aklımdan bile geçmedi! Sana yaptığım her şey senin iyiliğin içindi; seni cezalandırdığımda içim burkuldu. Ama bunun senin hayrına olduğunu kendime hatırlatarak sürdürdüm işimi.”

Hal gülmeye başladı. Pornsen kireç gibi olmuş suratıyla son bir bakış attıktan sonra koridor boyunca koşup odasına girerek kaybolana dek gülmeyi sürdürdü.

Hal güçsüzce, titreyerek yöneldi kapıya. Bu çok beklenmedik bir olaydı. Pornsen'in, kendisini aykırı ve hiç de doğal olmayan bir canavar olarak görüp nefret ettiğinden ve onu cezalandırıp kırbaçlamaktan acı bir zevk duyduğundan öylesine emindi ki.

Hal başını salladı. *Gapt* korkmuştu ve kendini haklı çıkarmak istiyordu muhakkak.

Kapının kilidini açtı ve içeri girdi. Pornsen'e çıkışma cesaretini Jeannette'den aldığı düşüncesi, aklında gezinip duruyordu. Kız olmadan o hiçbir şeydi; gücenik ama korkmuş bir tavşandı sadece. Kızla birlikte geçirdiği birkaç saat, yıllardır süregelen katı disiplini alt etmesini sağlamıştı.

Ön odanın ışıklarını yaktı. Arkadaki yemek odasına baktığında, kapanmış olan mutfak kapısını gördü. Tencerelerin gürültüsü geliyordu oradan. Derin derin kokladı.

Biftek!

Zevk bir anda yerini kızgınlığa bıraktı. Kıza kendisi gelene kadar saklanmasını söylemişti. Eğer o bir wog ya da Uzzit olsaydı ne olacaktı?

Kapı açılırken menteşeler gıcırdadı. Jeannette'in sırtı ona dönüktü. Yağlanmamış demirin ilk gıcırtısıyla beraber kız hızla döndü. Elindeki spatula düştü; diğer eliniyse açılan ağzına götürdü.

Hal, dilinin ucundaki öfkeli sözleri yuttu. Kızı şimdi azarlayacak olursa, utanç gözyaşlarına boğulurdu muhtemelen.

"Maw choo! Beni ürküttün!"

Homurdandı ve tencerelerin kapaklarını kaldırmak üzere kızın yarıma gitti.

"Biliyorsun," dedi kız, sesi adamın öfkesini sezmiş ve kendini korumaya çalışıyormuş gibi titreyerek. "Yakalanma korkusuyla geçti hayatım; o yüzden her ani hareket beni korkutur. Her an kaçmaya hazmındır."

"Bu woglar beni amma da kandırdı!" dedi Hal ekşi ekşi. "Onların çok cana yakın ve kibar olduğunu sanmıştım; ama seni iki yıl boyunca esir tuttuklarını biliyorum artık."

Kız iri gözlerinin ucuyla ona baktı. Rengi yerine gelmişti; kırmızı dudakları gülümsüyordu.

“Canım, o kadar da kötü değiller. Gerçekten cana yakındılar. Bana istediğim her şeyi verdiler, özgürlüğüm dışında. Kız kardeşlerimin yanına geri dönmemden korkmuşlardı.”

“Bu onlar için niye önemli olsun ki?”

“Ah, ormanda benim ırkımdan artakalan bazı erkekler olabileceğini ve onlardan çocuk doğurabileceğimi düşündüler.

“Irkımın nüfusunun tekrar artmasından ve tekrar güçlenip onlarla savaşmasından feci şekilde korkuyorlardı. Savaşı sevmezler.”

“Garip varlıklar,” dedi Hal. “Ama Öncü’nün gerçekliğini bilmeyenleri anlayamayız. Dahası, onlar insandan çok böceğe benziyorlar.”

“İnsan olmanın daha iyi olmak anlamına gelmesi de gerekmiyor,” dedi Jeannette apaçık bir şiddetle.

“Tanrı’nın tüm yaratıkları evrende uygun bir yere sahiptir,” diye yanıtladı Hal. “Ama insanoğlunun yeri her yerde ve her zaman geçerlidir. insan, uzayda istediği her yeri işgal edebilir ve zaman içinde istediği her yönde seyahat edebilir. O yeri veya zamanı elde etmek için bir yaratığı kovması gerekirse de, kendisini bunu yapmakta haklı görür.”

“Bunu Öncü’ye dayanarak mı yapar?”

“Pek tabii.”

“Belki de, Öncü haklı. Ama nedir insanoğlu? İnsan, duyarlı bir varlıktır. Wog da öyle. Bu durumda, wog da bir insandır. *Nespja?”*

”Shib ya da *sib,* bunu tartışmayalım. Hem neden biz yemek yemiyoruz artık?”

“Ben tartışmıyordum.”

Kız gülümsedi ve “Ben masayı hazırlayayım. Yemek pişirip pişiremediğimi göreceksin. Bu konuda tartışma olmayacak,” dedi.

Yemekler masaya konduktan sonra, ikisi de oturdu. Hal ellerini birleştirdi, masaya koydu, başını eğdi ve dua etti.

“Ey Isaac Sigmen, sen ki insanların öncüsüsün, bir zamanlar gerçekdışı bir gelecekten ibaret olan bu kutsal armağanı bize sağladığın için sana şükrediyoruz. Belirsizken gerçeğe dönüştürdüğün bu yemekten dolayı sana şükrediyoruz. Umuyoruz ve biliyoruz ki; Gerici’yi yenecek, onun geçmişi sarsıp bugünü değiştirmeyi hedefleyen günahkâr girişimlerini önleyeceksin. Bu evreni sağlam ve gerçek kıl ve zamanın akışını durdur. Bu masada toplananlar sana şükreder. Bu böyle biline.”

Ellerini çözdü ve Jeannette’e baktı. Kız da onu süzüyordu.

Bir dürtüye uyarak, “İstersen dua edebilirsin,” dedi.
“Benim duam sana gerçekdışı gelmeyecek mi?”
Konuşmadan önce durakladı ve sonra “Evet,” dedi. “Bunu senden niçin istediğimi bilmiyorum. Bir İsrailli veya Bantu’dan dua etmesini asla istemezdim. Onlardan biriyle aynı masada yemek bile yemezdim. Ama sen...sen özelsin...belki de sen sınıflandırılmamış olduğun içindir. Ben...ben bilmiyorum.”
“Teşekkürler,” dedi kız.
Sağ elinin orta parmağıyla havaya bir üçgen çizdi. Yukarı bakarak, “Yüce Ana, sana şükürler olsun,” dedi.
Hal, bir inançsızın duasını dinlemenin kendisine verdiği garip hissi açığa vurmayarak bastırdı. Masanın altındaki çekmeceyi açtı ve içinden iki nesne aldı. Birini Jeannette’e verdi. Diğerini ise kendi kafasına taktı.
Geniş kenarından uzun bir peçe sarkan bir başlıktı bu. Yüzünü tamamen kaplamıştı.
“Tak onu,” dedi Jeannette’e.
“Neden?”
“Böylece birbirimizi yemek yerken görmeyeceğizde ondan tabii ki,” dedi sabırsızca. “Peçeyle yüzün arasında çatal ve kaşığını kullanmana yetecek kadar boşluk var.”
“Ama neden?”
“Dedim ya, böylece birbirimizin yemek yediğini görmeyeceğiz.”
“Beni yemek yerken görmek seni rahatsız mı edecek?” dedi kız, sesi giderek gerilerek.
“Doğal olarak.”
“Doğal olarak mı? Neden doğal olarak?”
“Nedeni, yemek yemek çok... eee... bilmem ki... hayvanca.”
“Senin halkın bunu hep yapar mıydı? Ya da hayvan olduklarını fark ettiklerinde mi bu işe başladılar?”
“Öncü’nün gelmesinden önce, çıplak ve utanmaz halde yemek yerlerdi. Ama o dönemde cehalet içindeydiler.”
“İsrailliler ve Bantular yerken yüzlerini gizler mı?”
“Hayır.”
Jeannette masadan kalktı.
“Yüzümde bu şey varken yemek yiyemem ben. Utanırım.”

“Ama... ben yemek başlığımı giymek zorundayım,” dedi titreyen bir sesle. “Kusarım yoksa.”

Kız, Hal’in bilmediği bir dilde bir şeyler söyledi. Ancak dilin yabancılığı, bu ifadedeki şaşkınlığı ve acıyı gizleyememişti. “Üzgünüm,” dedi Hal. “Ama böyle işte. Böyle olması gerekiyor.”

Kız yavaşça, yeniden oturdu. Başlığı başına geçirdi.

“Pekâlâ, Hal. Ama bir ara bununla ilgili konuşmamız gerekecek sanırım. Bu, senden ayrılmışım gibi hissetmeme neden oluyor. Yakınlık yok, hayatın bize verdiği güzellikleri paylaşmak yok.”

“Lütfen yemek yerken gürültü etme,” dedi Hal. “Eğer konuşman gerekliyse, önce ağzındaki lokmayı bitir. Wogun biri önümde yemek yerken başımı çevirdim ama kulaklarımı tıkayamadım.”

“Seni rahatsız etmemeye çalışacağım,” dedi. “Sadece bir soru. Çocukların yemek yerken onları nasıl susturuyorsun?”

“Onlar asla büyüklerle beraber yemezler. Aksine, onların masasındaki tek yetişkinler *gapt*lardır. Zamanla onlardan uygun davranış şeklini öğrenirler.”

“Ah.”

Yemek, çatal bıçağın tabak üzerinde çıkardığı kaçınılmaz sesler haricinde sessiz geçti. Hal yemeğini bitirince, başlığını çıkardı.

“Oh, Jeannette, sen eşi bulunmaz bir aşçısın. Yemek o kadar güzeldi ki, onu bu denli iştahla yediğim için günaha girdiğimi düşünecektim neredeyse. Çorba, bugüne dek içtiklerimin en iyisiydi. Ekmek nefisti. Salata müthişti. Biftek ise mükemmel.” Jeannette başlığını çoktan çıkarmıştı. Yemeğine neredeyse hiç dokunmamıştı. Yine de, gülümsedi. “Teyzelerim beni iyi yetiştirdi. Benim toplumumda, bir erkeği memnun edecek her şey kıza erken yaşlarda öğretilir. Her şey.”

Hal gergin bir şekilde güldü ve huzursuzluğunu gizlemek için bir sigara yaktı.

Jeannette kendisinin de bir sigara içip içemeyeceğini sordu.

“İçim zaten yandığına göre, tütebilirim de,” dedi ve kıkırdadı.

Hal kızın ne kastettiğinden emin değildi, ama yemek başlıklarından dolayı ona kızgın olmadığını göstermek için güldü.

Jeannette bir sigara yaktı, içine çekti, öksürdü ve bir bardak su içmek üzere koştu. Gözleri yaşarmış halde geri geldi; buna rağmen sigarayı hemen eline alıp bir daha denedi. Kısa süre içinde, tecrübeli biri gibi tüttürmeye başlamıştı.

“Şaşırtıcı bir taklit yeteneğin var,” dedi Hal. “Hareketlerimi taklit etmeni izledim, konuşmamı taklit ettiğini duydum. Amerikan dilini en az benim kadar iyi telaffuz ettiğinden haberin var mı?”

“Bir şeyi bana bir kez gösterdikten veya söyledikten sonra, bir daha tekrarlaman nadiren gerekir,” diye cevapladı Jeannette. “Bununla birlikte, üstün zekâlı olduğumu iddia etmiyorum. Senin de dediğin gibi, taklit etmeye karşı eğilimim var. Yine de bu, kendime has görüşlerim olmadığı anlamına gelmez.”

Babası, kız kardeşleri ve teyzeleriyle beraber geçirdiği günlerden ciddiyetten uzak ve eğlenceli bir 134şekilde bahsetmeye başladı. Neşesi içten gibiydi; yemek sırasında oluşan kasvet havasını gizlemek için konuşmadığı açıktı. Gülerken kaşlarını kaldırmak gibi bir marifeti vardı. Kaşları, neredeyse dirsek şeklinde olup büyüleyiciydi. İnce siyah bir tüy çizgisi halinde burnunun kemerinden yükseliyor, dik açılar çizerek dönüyor, göz çukurları üzerinden geçerken hafifçe kıvrılıyor ve sonra ufak kancalar şeklini alıp sona eriyorlardı.

Kıza, kaşlarının şeklinin, annesinin halkına özgü bir özellik olup olmadığını sordu. Kız güldü ve ona bu özelliği babasından, bir Dünyalı’dan almış olduğu cevabını verdi.

Bir saat sonra Hal, mutfağa gitmek üzere kalktı. Jeannette’in yanından geçerken elini içgüdüsel bir hareketle kızın dalgalı siyah saçlarında gezdirdi.

Kız, adamdan kendisini öpmesini istermişçesine yüzünü kaldırdı ve gözlerini kapadı. Ama, her nasılsa, Hal onu öpemedi. Bunu istiyordu ama ilk hamleyi yapamamıştı bir türlü. “Bulaşıkların yıkanması gerek,” dedi Hal. “Beklenmedik bir misafirin iki kişi için hazırlanmış bir masa görmesi pek hoş olmaz. Dikkat etmemiz gereken bir husus daha var. Sigaraları saklı tutmalı ve odayı sık sık havalandırmalıyız. ‘Metre’ testinden geçmiş olduğuma göre, artık sigara içmek gibi küçük gerçekdışılıklardan vazgeçmiş olmam beklenir.”

Jeannette hayal kırıklığına uğradıysa bile, bunu belli etmedi. Hemen ortalığı temizlemeye koyuldu. Hal bir yandan sigara içerken, bir yandan da tütün bulma imkânlarını düşündü. Kız sigaradan öyle hoşlanmıştı ki Hal onun sigara düşkünü olması fikrine dayanamıyordu. Mürettebattan sigara içmeyen ve tütün hakkını arkadaşlarına satan bir gemiciyle arası iyiydi. Belki bir wog aracılık eder, gemiciden satın alır ve malı Hal’e ulaştırırdı

Fobo bunu yapabilirdi...ama tüm bu alışveriş dikkatlice yürütülmeliydi...belki de bu riske atılmaya değmezdi.

Hal içini çekti. Jeannette'in yanında olması harikaydı; ama kız yaşamını altüst etmeye başlamıştı. İşte, daha şimdiden, dünyanın en doğal işiymiş gibi, kafasında bir suç tasarlamıyor muydu?

Kız, elleri kalçalarında, gözleri parlayarak onun önünde durdu.

"Şimdi, Hal, maw *namoo,* içecek bir şeyimiz olsaydı eğer... asıl o zaman mükemmel bir gece denirdi buna."

Hal ayağa kalktı. "Üzgünüm. Kahve yapmayı bilmediğini unutmuşum."

"Yoo yoo. İçkiden bahsediyorum. Kahve değil, alkol."

"Alkol mü? Yüce Sigmen, bak kızım, biz *içmeyiz!* Bu yapılacak en iğrenç şey..."

Hal durdu. Kız incinmişti. Hal kendine çekidüzen verdi. Sonuçta, kızın elinde değildi. Farklı bir kültürden geliyordu. Açıkçası o tam anlamıyla insan bile sayılmazdı.

"Özür dilerim," dedi Hal. "Bu dini bir mesele. Yasak."

Kızın gözleri doldu. Omuzları titredi. Yüzünü ellerine gömdü ve hıçkırmaya başladı. "Anlamıyorsun. İçmem gerek. Buna mecburum."

"Ama neden?"

Ellerini çekmeden konuştu. "Çünkü hapishanede olduğum dönemde, eğlenmek için pek fazla seçeneğim yoktu. Gardiyanlar bana içki verdi; bu, vakit geçirmeme ve çektiğim hasreti tamamen unutmama yardımcı oluyordu. Daha farkına varmadan, bir...alkolik olmuştum."

Hal yumruklarını sıktı ve "Hay...böcekoğlu böcekler!" diye homurdandı.

"Yani, anlayacağın, içki içmem gerek. Sadece şimdilik olsa bile, bu kendimi daha iyi hissettirecek. Belki daha sonra, bunun üstesinden gelmeye çalışacağım. Bunu yapabileceğime eminim, tabii sen de bana yardım edersen."

Hal çaresizlik içindeymiş gibi duruyordu. "Ama...ama nereden içki bulacağım ben?" Alkol alış-verişine girişme fikri midesini bulandırmıştı. Ancak, eğer kızın buna ihtiyacı varsa, elinden gelenin en iyisini yapacaktı.

Kız çabucak "Belki Fobo sana biraz verir," dedi. "Ama Fobo seni yakalayanlardan biri! Ondan alkol istersem şüphelenmez mi?"

"Kendin için istediğini düşünecektir."

"Tamam," dedi Hal, biraz da somurtarak ve aynı zamanda somurttuğu için kendini suçlayarak. "Yine de birisinin benim içki içtiğimi zannetmesi

hiç hoşuma gitmez. O sadece bir wog olsa bile."

Kız yaklaştı ve ona yaslandı. Dudakları yumuşakça kenetlendi. Kızın vücudu onunkiyle iç içe geçmek ister gibiydi. Hal kızı bir an kolları arasında tuttuktan sonra dudaklarını ayırdı.

"Senden hemen ayrılmak zorunda mıyım? içkiden vazgeçemez misin? Sadece bu gecelik? Yarın, sana biraz getireceğim."

Kız, kırılgan bir sesle "Ah, *maw namoo*, keşke vazgeçebilsem. Bunu o kadar isterdim ki. Ama yapamam. Yapamam işte, inan bana..."

"Sana inanıyorum."

Kızı bıraktı ve ön odaya giderek oradaki dolaptan bir başlık, bir cüppe ve bir gecemaskesi aldı. Başı eğilmiş, omuzları çökmüştü. Her şey mahvolacaktı. Kızın nefesi içki kokarken, ona yaklaşamazdı. Muhtemelen kız onun neden soğuk davrandığını merak edecek, o ise kızı incitmemek için, ona davranışlarının ne denli isyankâr olduğunu söyleme cesaretini bulamayacaktı. Daha da kötüsü, o açıklama yapmasa dahi, kız nasıl olsa incinecekti.

Hal ayrılmadan önce kız onu buz gibi soğumuş olan dudaklarından öptü.

"Acele et! Bekleyeceğim."

"Tamamdır."

11

Hal Yarrow, kapı komşusu olan Fobo'nun oda kapısını hafifçe tıklattı. Kapı hemen açılmadı. Hiç şaşmamalı. İçeride çok gürültü vardı. Hal, Pornsen'in dikkatini çekmekten korktuğu için biraz da isteksizce vurdu kapıya. *Gapt,* holün Fobo'nun odasına bakan kısmında kalıyordu ve ne olup bittiğine bakmak için kapısını her an açabilirdi. O akşam, Pornsen'in onu empatisti ziyaret ederken görmesi için pek uygun bir akşam değildi. Hal, bir *gaptın* refakatinde olmadan istediği wogun odasına girme hakkına sahip olmasına rağmen, Jeannette'den doğan bir huzursuzluk vardı içinde. Kendisi gayrı resmi bir tur atmaya çıktığı vakit, *gapt*ın onun odasına bir ziyarette bulunması ihtimalini düşünmek bile istemiyordu. Ki, Pornsen böyle bir işe kalkışırsa, Hal'i yakalardı. Bu da her şeyi berbat ederdi.

Ama Hal, Pornsen'in o kadar da cesur bir adam olmadığı düşüncesiyle, kendini rahatlattı. Hal'in odasına girmeye yeltendiği takdirde, fark edilmeyi de göze almış olması gerekirdi. Hal de, Pornsen'i utanca boğup rütbesini indirmekle kalmayıp C'ye aday olmasına yol açmaya dek gidecek bir baskı kurabilirdi.

Hal odadan ayrılmadan önce Jeannette'e, bir wog marangoza yaptırdığı dolap-içi-dolaba saklanmasını ne olur ne olmaz diye tembihlemişti. Küçük bölmeye açılan kapı, dolabın arka yüzüne öylesine yakın yapılmıştı ki, bu durum ancak çok yakın bir incelemeyle saptanabilirdi.

Hal kapıya sabırsız ve gürültülü tarzda bir kez daha vurdu. Bu defa, kapı açılmıştı. Gülümseyerek kendisine bakan Fobo'nun karısı Abasa'yı bulmuştu karşısında.

"Hal Yarrow!" dedi Siddo dilinde. "Hoş geldin! Neden kapıyı vurmadan direk içeri girmedin ki?"

Hal şaşırmıştı. “Bunu yapamazdım!”

“O niye?”

“Biz böyle yapmayız.”

Abasa omuzlarını silkti; bu durumu yorumlamak için fazla kibardı. Gülümsemeyi sürdürerek, “Eh, haydi içeri gel. Isırmam korkma!” dedi.

Hal içeri girdi ve Pornsen’in kapısına doğru bir bakış atmayı ihmal etmeyerek kapıyı ardından kapattı. Pornsen’in kapısı kapalıydı.

İçeride, oynamakta olan bir düzine wog çocuğunun çığlıkları, bir basketbol sahası kadar geniş olan odanın duvarlarında çınlıyordu. Abasa, Hal’i halısız zeminden karşı tarafa geçirerek, bir koridorun başına getirdi. Abasa’nın misafirleri oldukları açıkça anlaşılan üç wog kadınının masa başında oturmakta olduğu köşeyi geçtiler. Dikiş dikip, önlerindeki uzunca bardaklardan bir şeyler içerek çene çalmakla meşguldüler. Hal duyabildiği pek az kelimeyi de anlayamamıştı; wog kadınları aralarında konuşurken, kendi cinsleri için sınırlanmış olan bir lügat kullanıyorlardı. Hal’in anlayabildiği kadarıyla bu gelenek, kentleşmenin sürekli artan etkisi altında hızla yok oluyordu. Abasa’nın kız çocuklan, dedikoduyu öğrenmiyorlardı bile.

Abasa Hal’i koridorun sonuna dek geçirdi, bir kapı açtı ve “Fobo, hayatım! Burunsuz Hal Yarrow burada!” dedi.

Hal, kendisinin böyle tarif edildiğini duyunca gülümsedi. Bu kelimeyi ilk duyduğunda, gücenmişti. Ama zamanla, wogların bunu art niyetle söylemediklerini öğrenmişti. Ayrıca, Hal’in yanında böyle bir terim kullanmak Fobo’nun da hiç akkına gelmemişti.

Fobo kapıya geldi. Üzerinde yalnız kırmızı bir örtü vardı. Hal, yüzüncü kez de olsa, Ozagenlilerin gövdesinin; meme ucu olmayan göğüsleri ve karın omurgasına bağlı bulunan garip şekilli kürek kemikleriyle (acaba Dünyalıların sırt omurgasına karşılık buna da göğüs omurgası mı denmeliydi?) ne kadar da tuhaf göründüğünü düşünmeden edemedi.

Fobo “Ne iyi ettin de geldin, Hal,” dedi Siddo dilinde. Sonra Amerikan diline geçti: “Shalom. Hangi iyi rüzgâr attı seni buraya? Otur şöyle. Sana bir içki ikram ederdim ama depomu daha yeni tükettim.”

Hal ümitsizliğinin yüzüne yansıdığını sanmıyordu; ancak Fobo bunu fark etmiş olmalıydı.

“Bir sorun mu var?” dedi.

Hal zaman yitirmemeye karar vermişti. “Evet. Nereden biraz içki bulabilirim?”

“Cidden lazım ha? *Shib.* Seninle geleceğim. En yakın meyhane alt sınıftan bir batakhanedir; orada Siddo toplumunun, şüphesiz hakkında çok az şey bildiğin bir yüzünü yakından görme imkânın olacak.”

Wog dolaba girdi ve bir kucak dolusu elbiseyle geri döndü. Şişman kamına geniş deri bir kemer sardı ve buna da içinde kısa bir kılıç olan bir kılıf astı. Ardından, kemere bir tabanca sıkıştırdı. Omuzlarına ise üzerinde siyah süslemeler olan uzun yeşil bir Kelly pelerini sardı. Başına, iki antenli koyu yeşil bir kep taktı. Bu başlık, Çekirge Klanı’nın sembolüydü. Bir zamanlar, bunu evi dışında sürekli giymek, o klandan Bir wog için büyük önem arz ederdi. Bugün ise, klan sistemi öyle yozlaşmıştı ki, halen büyük bir politik etki taşımasına rağmen bu kep, ufak sosyal işlevi olan bir başlık haline gelmişti.

“Bir içkiye ihtiyacım var, alkollü bir içkiye,” dedi Fobo. “Bilirsiniz, profesyonel bir empatolog olarak, pek çok sinir bozucu işle uğraşıyorum. Birçok nörotik ve psikotiğe terapi uyguluyorum. Kendimi onların yerine koymalı, onların duygularını aynen hissetmeliyim. Sonrasında, kendimi onların yerine koymayı bırakıp sorunlarına nesnel bir gözle bakabilirim. Bununla,” -başına dokundu- “ve bununla,” -burnuna dokundu- “bir onlar olurum, bir kendim ve bu sayede bazen onların kendi kendilerini tedavi etmesini sağlarım.”

Hal, Fobo’nun burnunu işaret ederken aslında, mermi şeklindeki burnunun içinde bulunup, hastalarının duygularının türünü ve akışını saptayabilen aşın hassas iki anteni kastettiğini biliyordu. Bir wogun ter kokusu, yüzündeki ifadeden daha fazlasını açığa vurur.

Fobo koridor boyunca Hal’in önü sıra ilerleyerek, Abasa’ya nereye gittiğini söylediği ve onunla burunlarını sevgiyle birbirine sürttükleri büyük odaya geldi.

Sonra, Hal'e, wog suratı şeklindeki bir maske uzattı ve kendi de maskesini taktı. Hal bunun neye yarayacağını sormadı. Gecemaskesi giymenin tüm Siddolara özgü bir gelenek olduğunu biliyordu. Bu maskelerin, birçok sokucu sineği uzak tutmak gibi bir yararı vardı. Fobo maskelerin sosyal işlevini ona açıklamıştı.

“Biz üst-sınıf Siddolar şeye giderken bunları takarız eee... sizin dilde nasıl söylenir?”

“Sürtmeye mi?” dedi Hal. “Üst-sınıftan birinin, eğlenmek üzere alt-sınıf bir mekâna gitmesi yani?”

“Sürtmek,” dedi Fobo. “Genellikle, aşağı-sınıf bir mekâna gittiğimde maskeyi takmam; çünkü oraya başkalarıyla eğlenmek için giderim, onlara gülmek için değil. Ancak, bu gece, sen bir... söylemeye utanıyorum, bir burunsuz... olduğun için, maskeyi takman daha güvenli bir hareket olur.”

Binadan çıktıklarında Hal, “Silah ve kılıç ne için?” diye sordu.

“Ah, aslında bu... kuytu yer mi desem?., burada pek bir tehlike yok; ama dikkatli olmakta fayda var. Harabelerin orada sana ne söylediğimi hatırlıyor musun? Gezegenimin haşaratı gelişmiş ve anlattığın kadarıyla, senin dünyandakilerden çok daha fazla uzmanlaşmışlardır. Karınca kolonilerine zarar veren parazitlerden ve benzerlerinden haberin var mı? Karıncaya benzeyen ve bu benzerlikten ötürü karıncaların arasına sızan kırıkkanatlı böceklerden? Pigme karıncalardan ve koloni duvarları içinde yaşayıp yumurta ve gençlerle beslenen diğer yaratıklardan?

“Bizim içimizde de onlara benzeyen şeyler var; ama onlar bizi avlıyor. Kanalizasyonlarda veya bodrumlarda veya ağaç kovuklarında veya yerdeki deliklerde saklanan ve geceleyin şehirde gezinen şeyler. Çocuklarımızın hava karardıktan sonra dışarı çıkmasına izin vermeyişimiz bundan. Sokaklarımız iyi aydınlatılıyor ve iyi denetleniyor; ama çoğu yerde ağaçlık alanlarla ayrılıyorlar...”

Yanıcı gazla çalışan lambaların aydınlattığı bir yol boyunca ilerleyerek bir parkın içinden geçtiler. Siddo halen enerji biçimlerinden elektrik enerjisine geçiş sürecindeydi; bir sokağı ampuller, bir diğerini gaz lambalarıyla aydınlatılmış bulmak, pek öyle alışılmadık bir durum değildi. Parktan çıkıp geniş bir sokağa vardıklarında, Hal Ozagen kültürünün, eskisi ve yenisi yan yana olmak üzere, bazı diğer kanıtlarını gördü. Fobo’yla aynı alt filumda bulunan toynaklı hayvanlarca çekilen faytonlar ve buharla çalışan tekerlekli araçlar. Hayvanlar ve arabalar, kendisini söküp atmaya yönelik tüm çabalara direnen, sert ve kısa bir çimle kaplanmış bir yolda gidip geliyorlardı.

Binalar o denli geniş alanlarla ayrılmıştı ki kişinin kendini bir metropoliste sanması zordu. Hal bunun çok kötü bir durum olduğunu düşündü. Wogların şimdi gereğinden çok yaşama alanı vardı. Ama büyüyen nüfusları, bu geniş alanların evler ve binalarla doldurulmasını kaçınılmaz kılıyordu; günün birinde, Ozagen de en az Dünya kadar kalabalık olacaktı.

Sonra, kendi hatasını düzeltti. Evet kalabalık; ama wog böcekleriyle dolu değil. Eğer *Cebrail* önceden planlanmış olan görevini yerine getirirse, Haijac Birliği'nden gelen insanlar, Siddo'nun yerlilerinin yerini alacaktı.

Bu düşüncesinden dolayı da bir ağrı hissetti, gerçekdışı bir ağrı tabii; böylesi bir olay iğrençliğe varacak kadar yanlış olurdu. Başka bir gezegenin canlıları ne hakla buraya gelip tüm gezegen sakinlerini duygusuzca katledebilirdi?

Bu eylem sözüm ona haklıydı; çünkü Öncü böyle komut vermişti.

Fobo "Ah, işte geldik," dedi.

Önlerindeki binayı gösterdi. Üç katlıydı, zi*ggurata* benzer bir şekli vardı ve üst katlarından yere doğru uzanan kemerleri bulunuyordu. Bu kemerlerin üzerinde, üst katlarda oturanların inip çıkarken kullandığı basamaklar vardı. Eski Siddo binalarının pek çoğunda görüldüğü gibi, bu binaların da içinde merdiven olmayıp, bina sakinleri odalarına doğrudan doğruya dışarıdan giriyorlardı

Bununla birlikte, eski olmasına rağmen, ilk kattaki meyhanenin ön kapısının üstünde büyük bir elektrikli tabela parlıyordu.

"Duroku'nun Mutlu Vedası," dedi Fobo, ideogramları tercüme ederek.

Bar bodrum kattaydı. Hal, merdivenlerden yükselen içki kokusunun etkisinden kurtulmak için durakladıktan sonra, wogu takip etti. Girişe gelince durdu.

Ağır bir alkol kokusu, garip bir müziğin yüksek tonlarına ve hatta daha da yüksek tondaki konuşmalara karışıyordu. Altıgen masaların başına toplanmış olan woglar bira bardaklarının üzerinden birbirlerine bağırıyorlardı. Ellerim kontrolsüzce sallayan birisi, bardağını düşürüp kırdı. Bir garson kız, döküntüyü toplamak için elinde havluyla koşup geldi. Eğildiğinde, yeşil yüzlü ve çok şişman bir wog kızın kalçasına bir şaplak attı. Masadakiler, o geniş V-içinde-V dudakları ayrılarak kahkahalara boğuldu. Garson da güldü ve şişko olana bir şey söyledi; söylediği şey nükteli bir laf olsa gerek ki, yan masalardakilerden bir kahkaha daha koptu.

Odanın bir ucundaki sahnede, beş kişilik bir grup, hızlı ve garip bir melodi tutturmuştu. Hal, Dünya'da kullanılanlara benzer üç çalgı gördü; bir arp, bir trompet ve bir davul. Diğer yandan, dördüncü bir müzisyen, kendisi çalmıyor, uzun bir sopayla, kafes içindeki tavşan iriliğinde çekirgemsi bir yaratığı ara sıra dürtüyordu. Bu böcek, çok kışkırtıldığında kanatlarını arka

bacaklarına sürtüyor ve yüksek sesli dört cıvıltının ardından uzun, sinir bozucu bir çığlık koyuveriyordu.

Beşinci çalgıcı ise bir tulum ile üç kısa ve dar boruya bağlı olan bir körüğe bastırıp çekiyordu. Bundan da tiz bir ses çıkıyordu.

Fobo “Müziğimizin hep böyle gürültülü olduğunu sanma. Bu duyduğun, ucuz ve popüler bir örnek. Seni bu aralar bir senfoni konserine götüreyim de gerçekten büyük müzik nasıl olurmuş gör,” diye bağırdı.

Wog, adamı duvar boyunca dizili ve perdesi çekilmiş kabinlerden birine götürdü. Oturdular. Bir garson geldi. Ter alnından ve borumsu burnundan sızıyordu.

“İçkilerimizi alana dek maskeni çıkarma,” dedi Fobo. “Sonra perdeleri kapayabiliriz.”

Garson kız wog dilinde bir şeyler söyledi. Fobo, Hal’in anlayabilmesi için sözleri Amerikan dilinde tekrarladı. “Bira, şarap ya da böceksuyu. Şahsen ben ilk ikisine dokunmam. Onlar kadın ve çocuklar için.”

Hal bozuntuya vermek istemedi. Yapmacık bir kabadayı tavrıyla “Diğeri, tabii ki,” dedi.

Fobo iki parmağını kaldırdı. Garson kısa süre sonra iki büyük bardakla döndü. Wog eğilip, içkiden çıkan buharı derin derin içine çekti. Gözlerini zevkle kapadı, bardağı dikti ve uzunca bir süre içti. Bardağı masaya geri koyunca, sesli bir şekilde geğirdi ve sonra dudaklarını şapırdattı.

“Tadı, çıkarken de inerkenki kadar güzel!” diye bağırdı.

Hal midesinin bulandığını hissetti. Çocukken, yasakları çiğneyip geğirdiği için pek çok kez kırbaçlanmıştı. “Ama Hal,” dedi Fobo, “sen içmiyorsun ki!”

Yarrow dermansızca, Siddo dilinde “Umarım çarpmaz,” anlamına gelen “*Damif’ino,*” dedi ve bardağı kafaya dikti.

İçki boğazından aşağı bir volkanın yamacından akan lav gibi süzüldü. Hal de bir volkan gibi patladı. Öksürdü, boğazından hırıltılı sesler çıktı; içkisi ağzından dışarı fışkırdı; kapanan gözlerinden iri yaşlar döküldü.

“Çok iyi, değil mi?” dedi Fobo sakince.

“Evet, çok iyi,” dedi Yarrow, tamamen kavrulmuş bir boğazdan çıkan kargamsı bir sesle. İçkinin çoğunu dışarı tükürmüş olmasına rağmen, birazı bağırsaklarından doğruca geçip bacaklarına inmiş olmalıydı; çünkü başı etrafında dönüp duran görünmez bir ayın, kafatasının içine vurup orayı

burayı şişiren büyük bir ayın çekimindeymişçesine ilen geri sallanan sıcak bir gelgit hissediyordu bacaklarında.

“Bir tane daha iç.”

İkinci içkiyi daha rahat dikti... en azından öyle görünüyordu; çünkü bu defa ne öksürmüş ne de tükürmüştü. Ama bünyesi aslında pek o kadar etkilenmemiş de değildi. Midesi buruluyordu ve kusacağından emindi. Birkaç derin nefes aldıktan sonra, içkiyi içeride tutabileceğini düşündü. Sonra geğirdi. Lav, o daha durdurmaya fırsat bulamadan, boğazına dek gelmişti.

“Affedersin,” dedi yüzü kızararak.

“Niye ki?” dedi Fobo.

Hal bunun, duyduğu en gülünç yanıtlardan biri olduğunu düşündü. Yüksek sesle kahkaha attı ve bardağından bir yudum daha aldı. Bardağını bir an önce boşaltıp Jeannette için bir çeyrek galonluk içki alabilirse, gece tümüyle harcanmadan önce geri dönebilecekti.

Hal Fobo’nun kendisine, uzun bir tünelin sonundaymış gibi uzaktan ve bulanık gelen bir sesle, alkolün nerede yapıldığını görmek isteyip istemediğini soruşunu duyduğunda, bardağın henüz yarısı boşalmıştı.

”Shib,” dedi Hal.

Ayağa kalktı ama dengesini bulmak için masaya tutunması gerekmişti. Wog ona maskesini tekrar takmasını söyledi.

“Dünyalılar hâlâ ilgi çeken nesneler. Halbuki biz bütün bir geceyi sorulara yanıt bularak harcamak istemeyiz. Ya da bize zorla dayatılan içkileri içerek.”

Gürültülü kalabalığın içinden geçip arka kısımdaki bir odaya girdiler. Orada Fobo ani bir hareketle “İşte bak! *Kesarubu!”* dedi.

Hal baktı. Eğer içki seli, duyularının bir kısmını alıp götürmemiş olsaydı, karşı konulmaz şekilde geriye doğru sıçrardı. Bunun yerine, merakla bakmakla yetindi.

Masanın yanındaki sandalyede oturan şey, ilk bakışta bir wog böceği izlenimi veriyordu. Sarı tüyler, kel kafa, burun, V şekilli ağız; hepsi yerli yerindeydi. Ayrıca, bazı Ozagenlilerde görülen tombalak vücut ve devasa göbeğe de sahipti.

Ama tavandaki ampulün ışığı altında ikinci kez bakıldığında bunun, vücudu sert ve açık yeşil tonlu bir kitin tarafından sarılmış bir yaratık olduğu fark ediliyordu. Uzun bir pelerin giydiği halde, bacakları ve kolları

çıplaktı. Bu uzantılarının derisi düz olmayıp, halkalıydı; zırhlı parçalarının kenarlarıyla dilimlenmişti, aynı bir soba borusu gibi.

Fobo onunla konuştu. Yarrow konuşulanların bir kısmını anladı; kalanını ise kendi kafasından dolduruyordu.

“Ducko, bu Bay Yarrow. Bay Yarrow’a merhaba de, Ducko.”

İri mavi gözler Hal’e baktı. Onları bir wogunkilerden ayıran herhangi bir özellik yoktu; yine de insana ait olmayan, eklembacaklılara özgü bir havaları vardı.

“Merhaba, Bay Yarrow,” dedi Ducko, papağan gibi.

“Bay Yarrow’a bunun ne güzel bir gece olduğunu söyle.”

“Ne güzel bir gece, Bay Yarrow.”

“Ona, Ducko’nun onu görmekten dolayı mutluluk duyduğunu söyle.”

“Ducko sizi görmekten mutluluk duyuyor.”

“Ona hizmet etmekten de.”

“Size hizmet etmekten de.”

“Bay Yarrow’a nasıl böceksuyu yaptığını göster.” Masanın yanında duran bir wog kol saatine baktı. Ozagen dilinde hızlıca bir şeyler söyledi. Fobo bunları tercüme etti.

“Ducko’nun en son yarım saat önce yemek yediğini söylüyor. Artık iş görmeye hazır olmalı. Bu yaratıklar her yarım saatte bir esaslı bir yemek yerler ve sonra... izle!”

Duroko masaya topraktan yapılmış büyük bir kap koydu. Ducko, göğsünden çıkan bir santim uzunluğunda bir tüp kabın kenarının üstüne denk gelene dek eğildi. Hal bu çıkıntının, muhtemelen değişime uğramış bir soluk borusu ağzı olduğunu düşündü. Kap ağzına kadar dolana dek tüpten berrak bir sıvı döküldü. Duroko kabı alıp gitti. Mutfaktan, elinde Hal’in de sonradan anlayacağı gibi, fazlaca şekerlenmiş spagetti dolu bir tabak olduğu halde, bir Ozagenli çıkageldi. Tabağı masaya bıraktı ve Ducko büyük bir kaşık alıp yemeğe koyuldu.

Hal’in beyni o ana dek pek de hızlı çalışmamıştı; ama ne olup bittiğini yavaş yavaş kavramaya başlıyordu. Kusacak bir yer bulmak için çılgınca etrafına bakındı. Fobo burnuna bir içki dayadı. Yapacak daha iyi bir şey olmadığından, bunun birazını yuttu. Hiç yoktan iyiydi. İlginçtir ki, bu ateşli içki midesini sakinleştirmişti. Daha doğrusu, gelgitin yükselmesini kesmişti.

Fobo, Hal'in boğulurcasına sorduğu soruyu "Tastamam," diyerek yanıtladı. "Bu yaratıklar, taklitçiliğe süper bir örnektir. Yarı-böcek olmalarına karşın, bize çok benzerler. Aramızda yaşarlar ve bize ucuz ve basit bir alkollü içecek sunarak geçimlerini sağlarlar. O kocaman göbeğini gördün, *shib* değil mi? Alkolü işte onun içinde çabucak üretir ve kolaylıkla çıkarır. Basit ve doğal, ha? Duroko'nun böyle iki çalışanı daha var; ama bu gece izinliler ve şüphesiz, yakındaki bir meyhanede sarhoş olmakla meşguldürler. Anlayacağın, tam bir denizci tatili..."

"Çeyreklik bir galon alıp gitsek olmaz mı?" diye çıkıştı Hal. "Kendimi kötü hissediyorum. Havadaki ağırlıktan olsa gerek. Ya da başka bir şeyden dolayı."

"Muhtemelen, başka bir şeydendir," diye mırıldandı Fobo.

İki çeyrek galon getirmesi için bir garson yolladı. Onu beklerken, mavi pelerin giymiş kısa boylu ve maskeli bir wogun içeri girdiğini gördüler. Yeni gelen, siyah çizmeli ayaklarını ayırmış, maskesinin onlara doğru dönük duran tüp şeklindeki uzun çıkıntısı bir denizaltı periskobu gibi av arar halde, kapının önünde durmuştu.

Hal yutkundu ve "Pornsen! Pelerininin altından üniformasını görebiliyorum!" dedi.

"*Shib.*" diye yanıtladı Fobo. "Bu yampiri omuz ve siyah çizmeler de onu ele veriyor. Kimi kandırdığını sanıyor ki?"

Hal deli gibi etrafına bakındı. "Buradan çıkmam lazım!"

Garson kız şişelerle dönmüştü. Fobo ona ücreti ödedi ve şişelerden birini, onu derhal pelerininin iç cebine koyan Hal'e verdi.

Gapt onları görmesine görmüştü ama tanımış olamazdı. Yarrow maskesini giymişti, empatist de Pornsen'e herhangi bir wog gibi görünüyor olmalıydı. Sistemli hareket etmeyi asla elden bırakmayan Pornsen, açık seçik bir araştırma yapmaya karar vermişti. Eğik duran omzunu ani bir hareketle kaldırdı ve duvar boyunca dizilmiş olan kabinlerin perdelerini bir bir aralamaya başladı. Maske takmış erkek veya dişi bir wog gördüğünde, bu acayip örtüleri kaldırıp yüzlerine bakıyordu.

Fobo kıkırdadı ve Amerikan dilinde "Bu işi fazla sürdüremez. Biz Siddoları ne zannediyor? Bir alay fare mi?"

Fobo'nun beklediği oldu, iriyarı bir wog, Pornsen maskesine uzanırken aniden ayağa kalktı ve önce davranıp *gapt*ınkini çekti. Wog, bir Ozagenliye ait olmayan bu yüzü görmenin verdiği şaşkınlıkla bir süre bakakaldı. Sonra,

tiz bir ses çıkardı, bağırarak bir şeyler söyledi ve Dünyalı'nın burnuna yumruğu indirdi.

Ortalık bir anda karışmıştı. Pornsen geri geri sendeleyerek bir masaya çarptı, masayı ve üzerindeki bardakları devirirken kendi de yere yıkıldı, iki wog onun üzerine çullandı. Bir başkası ise dördüncü bir woga vurmuştu. Dördüncü wog, bu darbenin etkisiyle geriledi. Bu arada Duroko koşup gelmiş ve elindeki kısa sopayla, dövüşmekte olan müşterilerinin sırtlarına ve bacaklarına vurmaya başlamıştı. Birisi onun yüzüne böceksuyu fırlattı.

O anda, Fobo, meyhaneyi karanlığa gömen düğmeye bastı.

Hal şaşkın şaşkın duruyordu. Bir el onunkini tuttu. "Beni izle!" El onu sürükledi. Hal döndü ve elin onu arka kapı sandığı yere doğru tökezleyerek sürüklemesine izin verdi.

Diğer bazıları da aynı şeyi düşünmüş olmalıydı. Hal'i yere yıkıp üstünden geçtiler. Fobo'nun eli onunkinden koparılmıştı. Yarrow woga seslendi; ama cevap verildiyse bile bu *Vurun! İn sırtımdan, seni salak böcük! Yüce Larva, kapının önüne yığıldık!* şeklindeki bağrışmalar arasında kaybolup gitmişti.

Keskin patlamalar eklendi patırtıya. Sinirlenen wogların torbalarındaki gazı salması sonucu ortaya çıkan pis koku, Hal'i öksürttü. Tıksırarak, kapıya ulaşmaya çalıştı. Birkaç saniye içinde, çevresindekileri yarmış ve özgürlüğüne kavuşmuştu. Sendeleyerek bir ara sokağa girdi. Sokağa girer girmez, olabildiğince hızlı koştu. Nereye gittiğini bilmiyordu. Tek düşüncesi, Pornsen'le arasını mümkün olduğunca açmaktı. Hal koşarken, yanından geçtiği demirden yapılmış ince uzun direklerin tepesindeki ışıklar parlıyordu. Öyle bir koşu tutturmuştu ki, omzu neredeyse binalara sürtünecekdi. Balkon çıkıntılarından düşen gölgelerde kalmaya çalışıyordu. Bir dakika sonra, dar bir ara sokağa geldiğinde yavaşladı. Şöyle bir bakması, bunun bir çıkmaz sokak olmadığını anlamasına yetmişti. Kokusundan, çöplük olarak kullanıldığı anlaşılan kare şeklinde büyük bir kutunun yarıma gelene dek, bu sokakta hızla ilerledi. Kutunun ardına çömelerek, soluklanmaya çalıştı. Şimdi, ciğerleri dengesini yeniden bulduğuna göre, nefes almak için zorlanmasına gerek kalmamıştı. Artık, kendi kalbinin atışlarını duymadan etrafa kulak kabartabilirdi.

Duyduğu kadarıyla gelen yoktu. Bir süre sonra, güven içinde doğrulabileceğine karar verdi. Pelerininin cebindeki şişeyi hissetti. Bir mucize eseri, şişe kırılmamıştı. Demek ki, Jeannette içkisine

kavuşabilecekti. Ona anlatacak müthiş bir öyküsü olmuştu böylece! Ne de olsa, bu işlere Jeannette için girişmişti; adil bir ödül de alırdı herhalde...

Bu düşünce üzerine heyecanla titremiş ve sokak boyunca coşkuyla yürümeye başlamıştı. Nerede olduğu hakkında bir fikri yoktu; ama cebinde şehrin bir haritası vardı nasılsa. Bu harita uzaygemisinde basılmıştı; hem Ozagen dilinde, hem de onun altına çevrilerek eklenen Amerikan ve İzlanda dillerinde yazılmış olan sokak isimlerini içeriyordu. Yapması gereken tek şey, bazı lambaların altındaki sokak tabelalarını okumak, bunlara göre haritadaki yerini saptamak ve eve dönmekti. Pornsen'e gelince, adamın ona karşı ileri sürebileceği hiçbir kanıt yoktu ve kanıtı olmadan onu suçlaması mümkün değildi. Hal'in altın *lamech* nişanı, onu şüpheden uzak tutuyordu. Pornsen ise...

12

Pornsen! Bu ismi söylemesiyle adamın kendisinin ortaya çıkması bir olmuştu. Sert çizme topuklarının tıkırtısını duymuştu ardında. Döndü. Kısa boylu, cüppeli biri sokağın karşısından ona doğru geliyordu. Bir lambanın parıltısı, eğilmiş bir omzun hatlarını belirginleştirmiş ve siyah deri çizmeleri aydınlatmıştı. Pornsen'ın yüzünde maske yoktu.

Tiz bir sesle, "Yarrow!" diye seslendi *gapt*, zafer kazanmış edasıyla. "Kaçman yersiz! Seni o meyhanede gördüm. Bu kez kendini kurtaramayacaksın!" Korumasının dimdik ve uzun gövdesine ulaşıncaya dek çizmelerini şıkırdatarak yürüdü, "İçki içmek ha! içtiğini biliyordum zaten!"

"Eee," diye çığırdı Hal. "Ne olmuş?"

"Daha ne olsun?" diye bağırdı *gapt*. "Odanda bir şey saklıyorsun belki de! Senden beklenir! Belki de orayı şişelerle doldurdun. Haydi! Apartmana dönelim. Odanı arayıp ne var ne yokmuş görelim. O gerçekdışı düşüncelerinin türlü kanıtlarını bulursam hiç şaşırmam."

Hal omuzlarını kamburlaştırıp yumruklarını sıktı; ama bir şey demedi. *Gapt* ondan, Fobo'nun oturduğu binaya gitmek üzere yol göstermesini isteyince, hiçbir direniş emaresinde bulunmadan öne düşüp yürüdü. Bir fatih ve tutsağı edasıyla, ara sokaktan asıl sokağa çıktılar. Bu sırada, hafiften başı dönen ve ayakta durabilmek için duvardan destek almak zorunda kalan Yarrow, haritayı buruşturdu.

Bunu gören Pornsen, küçümsercesine bağırdı. "Seni sarhoş *hiar!* Midemi bulandırıyorsun!"

Hal eliyle ileriyi gösterdi. "Rahatsız olan tek ben değilim. Şu adama bak."

Aslında bu pek de umurunda değildi; ancak, söyleyeceği veya yapacağı herhangi bir şeyin, ne kadar saçma olursa olsun, odasına döndüklerinde yaşanacak o son ve ölümcül anı geciktireceğine dair çılgınca bir ümide kapılmıştı. Sarhoşluğu her halinden belli olup, iğne şeklindeki burnunun üstüne düşmemek için bir lamba direğine dayanmış duran iri bir wog böceğini işaret ediyordu. Bu sahne; şapkası, ceketi ve lamba direğiyle birlikte eksiksiz halde, tam bir ondokuzuncu veya yirminci yüzyıl sarhoşunu yansıtıyordu. O sırada yaratık feci şekilde rahatsız olmuşçasına inledi.

"Belki de durup, bir şeyi var mı yok mu baksak iyi olacak," dedi Hal.

Bir şey söylemeye mecburdu, Pornsen'i geciktirecek herhangi bir şey. Pornsen daha karşı çıkamadan, o, woga doğru yürüdü. Elini wogun serbest duran koluna koydu -diğer kol direği sarmış durumdaydı- ve Siddo dilinde konuştu.

"Yardım edebilir miyiz?"

Bu koca wog da az önce kavga etmişe benziyordu. Pelerininin, sırtı boyunca yırtılmış olması bir yana, üstünde kurumuş yeşil kan lekeleri vardı. Yüzünü Hal'den sakınıyordu; bu yüzden Dünyalı, wogun ne dediğini anlamakta zorluk çekti.

Pornsen Hal'in kolunu çekiştirdi. "Hadisene, Yarrow. O nasıl olsa iyileşir. Böceğin biri sarhoş olmuş ya da olmamış, ne fark eder?"

"Shib." diye onayladı Hal, durgun bir sesle. Elini çekti ve yürümeye koyuldu. Ardından gelen Pornsen bir adım attı...ve Hal durunca ona tosladı.

"Ne diye durdun, Yarrow?" *Gaptın* sesi aniden endişelenmişti.

Sonra, aynı ses, acıyla bağırdı.

Hal hızla arkasını döndü... korkunç bir gerçeklikle zihninde kıvılcımlanan ve durmasına yol açan şeyi görmek için. Elini wogun koluna koyduğunda, sıcak bir ten yerine, serin ve soğuk bir kitin hissetmişti. Birkaç saniye için, bunun ne anlama geldiğini aklında tam olarak açıklığa kavuşturamadı. Sonra birden uyandı ve meyhaneye giderken Fobo'yla yapmış oldukları konuşmayı ve Fobo'nun kılıç taşımasına neyin sebep olduğunu hatırladı. Dönüp de Pornsen'i uyarmakta çok geç kalmıştı.

Gapt iki elini birden gözlerine kapatmış bağırıyordu. Lamba direğine dayanmış olan iri şey ise Hal'e doğru gelmekteydi. Vücudu, attığı her adımda biraz daha irileşiyor gibiydi. Göğsü boyunca uzanan torbamsı bir şey, gri bir balona benzeyene dek şişti ve hırıltılı bir ses eşliğinde söndü.

Ağzın iki yanından sarkan fonksiyonunu kaybetmiş uzuvları ve ağzın altındaki huni şekilli hortumuyla, o iğrenç böcegimsi surat ona yönelmişti. Hal'in yanlışlıkla wog burnu zannettiği şey, bu hortumdu. Gerçekte bu şey, nefes borusu ve kocaman gözlerinin altındaki yarıklar yoluyla soluyor olsa gerekti. Normalde, nefesi bu yarıklardan geçerken gürültü çıkarıyor olmalıydı; ama kurbanlarım tedirgin etmemek için bu sesi bastırıyordu herhalde.

Hal korkuyla bağırdı. Aynı zamanda pelerinini kapıp savurarak yüzünü kapattı. Maskesi onu korurdu aslında; ama Hal işini şansa bırakmamıştı.

Bir şey elinin tersini yaktı. Acı içinde bağırdı; ama yine de öne doğru sıçrayabilmişti. Yaratık torbasını tekrar doldurup hortumundan dışarı asit salmak için içine hava çekmeden önce. Hal başıyla onun midesine tosladı.

Yaratık bir "Oof!" çekti ve sırt üstü düşüp, yattığı yerde dev bir zehirli böcek gibi bacaklarıyla kollarını çırpmaya başladı...ki öyleydi de. Sonra, şoku atlatıp yuvarlanarak ayağa kalkmaya çalışırken, Hal ona sıkı bir tekme attı. Çizmesinin deri ucu, ince kitini bir çatırtı eşliğinde delmişti.

Ayağını çektiğinde, lambanın ışığında simsiyah görünen kan dışarı fışkırdı; Hal de açılan gediğe bir tekme daha savurdu. Yaratık çığlık attı ve dört ayağı üzerinde sürünerek uzaklaşmaya çalıştı. Dünyalı ise iki ayağıyla birden onun üstüne zıplayarak yaratığı yere yapıştırdı. Topuğunu onun ince boynuna bastırıyor ve bunu yaparken de bacağının tüm gücüyle abanıyordu. Boyun kırıldı ve yaratık yere hareketsiz uzandı kaldı. Açılan alt çenesinin içinden, iki sıra küçük iğne-diş görünüyordu. Ağzın işe yaramaz uzuvları bir süre zayıfça çırpındı ve sonra sarkıp düştü.

Hal'in göğsü acıyla inip kalkıyordu. Yeterince nefes alamıyordu. Bağırsakları buruluyor ve ağzından çıkmaya çalışıyorlardı. Beklediği oldu ve Hal yere doğru eğilerek öğürmeye başladı.

Kısa süre içinde kendine geldi. Bu arada Pornsen bağırmayı kesmişti. Kaldırımın kenarındaki su yolunda yanlamasına sıkışmış yatıyordu. Hal onu sırt üstü çevirdi ve gördüğü manzara karşısında tüyleri ürperdi. Pornsen'in gözleri neredeyse kavrulmuş, dudakları ise büyük kabarcıklarla kaplı halde genleşmişti. Ağzından sarkan dili topak topak olup şişmişti. Belli ki Pornsen, zehrin birazını yutmuştu.

Hal doğruldu ve yürüyerek uzaklaştı. Bir wog devriyesi *gapt*ın bedenini bulur ve Dünyalılara iade ederdi nasıl olsa. Artık, ne olup bittiğini hiyerarşi ortaya çıkarandı çıkarabilirse. Pornsen ölmüştü ve o öldüğüne göre, Yarrow

şimdiye dek kendi kendisine itiraf etmekten kaçındığı şeyi artık söyleyebilirdi: Pornsen'den hep nefret etmişti. O öldüğü için de mutluydu. Pornsen korkunç acılar içinde öldüyse ne fark ederdi ki? Onun acıları kısa sürmüş, oysa Hal'e çektirdiği acı ve keder neredeyse otuz yıl devam etmişti.

Arkasından gelen bir ses hızla dönmesine neden oldu.

"Fobo?" diye seslendi.

Acı içinde söylenen sözcüklerle karışık bir iniltiydi duyduğu.

"Pornsen? Ama olamaz...sen...öldün."

Ama o yaşıyordu. Yalpalayarak, ayağa kalkmaya çalışıyordu.

Pornsen ellerini öne doğru uzattı ve etrafı kolaçan edercesine birkaç zayıf adım attı.

Hal öyle paniklemişti ki, bir an için koşup kaçmayı düşündü. Ama kendini, orada kalıp akılcı düşünmeye zorladı.

Eğer woglar Pornsen'i bulursa, onu *Cebrail*'deki doktorlara yollarlardı. Doktorlar da Pornsen'e et bankasından yeni gözler verir ve vücuduna tazeleyici sıvılar enjekte ederlerdi, iki hafta içinde, Pornsen'in dili tekrar büyürdü. Bu sayede, tekrar konuşabilirdi. Öncü korusun, konuşursa Hal'in hali yamandı!

İki hafta mı? Şimdi bile bu mümkündü! Pornsen'in yazmasını engelleyecek bir şey yoktu ki.

Pornsen fiziksel, Hal ise zihinsel acılarla inliyorlardı.

Yapacak tek şey vardı.

Pornsen'in yarıma giderek onun elini tuttu. *Gapt* geri çekildi ve anlaşılmaz bir şeyler söyledi.

"Benim, Hal," dedi Yarrow.

Pornsen boştaki eliyle cebine uzandı ve bir not defteri ile kalem çıkardı. Hal adamın diğer elini de bırakmıştı. Pornsen kağıda bir şeyler yazdı ve defteri Hal'e uzattı. Ay ışığı ortalığı okumaya yetecek derecede aydınlatıyordu. Yazı çarpık çurpuktu; ama Pornsen körken bile okunaklı yazabilirdi.

"Beni hemen Cebrail'e götür. Öncü adına yemin ederim ki, içkiden kimseye tek kelime etmeyeceğim. Sana her zaman minnettar kalacağım. Sakın beni burada, acı içindeyken, canavarların eline bırakma. Seni seviyorum. "

Hal, Pornsen'in omzunu pışpışladı ve "Elimi tut. Seni götüreceğim," dedi.

Tam o anda, sokağın aşağısından gelen bir ses duydu. Bir grup wog, bağıra çağıra bu yana geliyordu.

Sendeleyen adama ağaçlar ve çalılar arasında yol göstererek, Pornsen'i yakındaki parkın içlerine doğru çekti. Yüz metre kadar yürüdükten sonra, oldukça kalın gövdeleri olan bir ağaç kümesine vardılar. Hal durdu. Ağaçlığın ortasından yabancı bir takım sesler geliyordu...tıkırtı ve hırıltılar.

Bir ağacın yanından başını uzatarak gürültünün kaynağını gördü. Ay ışığı, bir wogun cesedinin, daha doğrusu cesetten geriye kalanın üstüne vuruyordu. Vücudun üst kısmındaki etler olduğu gibi soyulmuştu. Cesedin çevresinde ve üstünde gümüş kanatlı pek çok böcek vardı. Karıncaya benzemekle beraber, en azından otuz santim yüksekliğindeydiler. Tıkırtı, cesedi didiklemekte olan çenelerinden geliyordu. Hınkının kaynağı ise, başlarındaki nefes alıp vermelerini sağlayan hava torbalarıydı.

Hal yeterince gizlenmiş olduğunu sanıyordu; ama onu bir şekilde fark etmiştiler. Birden, ağaçlığın karşı kısmındaki gölgelerin içinde kayboldular.

Hal önce tereddüde kapıldı; ama sonradan, bunların leş yiyen canlılar olduğu ve sağlam birine zarar vermeyecekleri kanısına vardı. Muhtemelen bu wog, buradan geçerken karıncalar tarafından öldürülen bir sarhoştu.

Pornsen'i alıp cesedin yarıma gitti ve incelemeye koyuldu. *Cebrail* ile bu gezegene gelmiş olan adamlar, şimdiye kadar bir wogun anatomisini inceleme fırsatı bulamamıştı. Ozagen yetkililerine, kadavra verilmesi için yapılan talepler de cevapsız kalmıştı. Kadavra teslimine ilişkin bir komut verilmesinin imkânsız olduğu dışında, bu red cevaplarına belirli bir neden gösterilmemişti. Yine de, insan biyologlara, woglara ait kan örnekleri vermişlerdi, insanların istediği de zaten bu olduğundan, Haijaclılar wog vücudu çalmak gibi tehlikeli girişimlerde bulunmamıştı.

Hal, yarı iskelet haline gelmiş olan vücuda doğru merakla eğildi; çünkü bir wogun kemik yapısını inceleme şansını ilk kez buluyordu. Wogların belkemiği, gövdenin önünde yer alıyor; garip şekilli kalçalardan, insan omurgasının tam tersi bir eğimle yükseliyordu. Omurganın her iki yanında, kalçaların önüne doğru, birer bağırsak torbası bulunuyordu. Bunlar, ortası boş bir mide meydana getiriyorlardı. Canlı bir wogun midesi, derisi üzerine sıkıca gerili olduğundan, bu boşluğu gizliyordu.

Böyle bir iç yapı, ancak böceklerinkine benzer atalardan gelen bir varlıktan beklenebilirdi. Wogların bundan yüz milyonlarca yıl önceki ataları, gelişmemiş solucanımsı önartropodlardı. Ama evrim, solucandan

duygulu bir varlık türetebilmişti. Zamanı gelince evrim, gerçek artropodların bünyelerinin ne denli kısıtlı olduğunun farkına vararak, wogların dokuzuncu büyük büyükbabalarını Artropoda familyasından ayırmıştı. Crustacea, arachidna ve insecta grupları exoiskeletler ve pek çok bacak geliştirdiği zaman, Dokuzuncu Büyükbaba Wog onlarla aynı yolda gitmedi. O narin epiderm derisini sertleştirip kitin haline getirmeye yanaşmadı. Bunun yerine, etinin içinde bir iskelet oluşturdu. Ancak merkezi sinir sistemi halen içseldi ve sinirleri ile omurgasını önden arkaya geçirebilmek, onun elinde olan bir şey değildi. Bunun sonucunda, omurgasını, olması gereken yerde oluşturdu. İskeletinin geri kalanı da buna uymak zorunda kaldı. Bir wogun iç organları, bir memelininkinden tamamen farklıydı. Ama yapı farklı olsa bile, işlev benzerlik gösteriyordu.

Hal daha derin bir inceleme yapmak isterdi; ama yerine getirilmesi gereken işleri vardı.

Nefret ettiği işler.

Pornsen not defterine bir şey yazdı ve defteri tekrar Hal'e uzattı.

***

”Evlat, çok canım yanıyor. Lütfen beni bir an önce gemiye götür. Sana ihanet etmeyeceğim. Sana verdiğim sözü tutmadığımı gördün mü hiç? Seni seviyorum.”

Hal, “Bana *verdiğin* tek söz, beni kırbaçlayacağındı,” diye düşündü.

Ağaçların arasındaki gölgelere baktı. Karıncaların soluk vücutları, bir mantar ormanını andınyordu. Onun gitmesini bekliyorlardı.

Pornsen bir şeyler mırıldandı ve çimin üstüne oturdu. Başı göğsüne düşmüştü.

“Neden bunu yapmam gereksin?” diye söylendi Hal.

”Buna mecbur değilim,’’ diye geçirdi içinden. “*Jeannette ve ben kendimizi wogların merhametine bırakabiliriz. Fobo bu işi halleder. Woglar bizi saklayabilir. Ama bunu yaparlar mı? Keşke emin olabilseydim. Ama olamam. Bizi Uzzitlere verebilirler de.* “

“Bu işi geciktirmenin lüzumu yok,” diye söylendi.

İnledi ve “Bunu niye yapayım ki? Neden orada ölüp kalmadı sanki?” dedi.

Çizmesindeki kından uzun bir bıçak çıkardı.

O anda, Pornsen başını kaldırdı ve korkulu gözlerle baktı. Hal'i bulmak için elleriyle havayı yokladı. Yanmış dudaklarında iğrenç bir tebessüm

oluşmuştu. Hal, ucu Pornsen'in boğazına on beş santim kadar yaklaşana dek kaldırdı bıçağını.

"Jeannette, bunu senin için yapıyorum!" dedi yüksek sesle.

Ama bıçağın ucu kımıldamadı ve birkaç saniye sonra, düştü.

"Bunu yapamam," dedi Hal. "Yapamam."

Kaldı ki, bir şey yapmalıydı; Pornsen'in onu ihbar etmesini engelleyecek ya da kendisiyle Jeannette'i tehlikeden uzak tutmasını sağlayacak bir şey.

Dahası, Pornsen'in tıbbi tedavi görmesini sağlamak zorundaydı. Adamın acı çekmesi Hal'i rahatsız ediyordu. Eğer Pornsen'i öldürebilseydi, bu acıyı noktalamış olurdu. Ama bunu yapamamıştı.

Pornsen, yanık dudaklarıyla anlaşılmaz bazı sözler geveleyerek, elleri göğüs hizasında uzanmış olarak Hal'i arar halde, öne doğru birkaç adım attı. Hal yana çekildi. Öfkeyle düşünüyordu. Ona göre, yapılacak tek bir iş vardı. Bu da, bir an önce Jeannette'e ulaşmaktı. Pornsen'i bir wog aracılığıyla gemiye ulaştırma fikrini bir kenara bırakmıştı. Pornsen bir süreliğine acı içinde olmalıydı. Hal'in, her geçen saniyeye ihtiyacı vardı ve *gaptın* acısını çabucak dindirmek, Jeannette'e ihanet etmek anlamına gelirdi... tabii Hal'in kendisine de.

Pornsen yavaşça yürüyor, elleriyle havayı yokluyor, bir engele takılmamak için ayaklarını çimin üstünde sürüyordu. O sırada, ayakları böceğin cesedine değdi. Durdu ve ayağına takılan şeyin ne olduğunu anlamak üzere eğildi. Elleri, cesedin kaburgaları ve leğen boşluğuna dokununca, dondu kaldı. Birkaç saniye boyunca, böyle durmayı sürdürdü; sonra, elleriyle iskeletin boyunu ölçmeye başladı. Parmakları; cesedin kafatasına dokundu, kafa kemiklerini ve üzerinde artakalmış olan et parçalarını yokladı.

Birdenbire, muhtemelen wogun etlerini yolan şeyin halen yakınlarda olabileceği ve kendisini bu korumasız haliyle yakalayacağı fikrinden dolayı korkmuş görünerek, doğruldu ve koşmaya başladı. Ağaçlığın ortasındaki boşlukta koşarken boğuk bir çığlık attı. Ancak bu uluma da aniden kesildi. Bir ağaç gövdesine toslamış ve sırt üstü yere düşmüştü.

Daha kalkmaya fırsat bulamadan, hırıldayan ve tıkırdayan bir yığın mantar-beyazı vücudun saldırısına uğradı.

Hal, yaptığının ne kadar aptalca olduğunu düşünmeksizin, bağırarak karıncalara doğru atıldı. Açıklığın henüz yarısına gelmişken, onların

gölgeler içinde kaybolduğunu gördü; ama beyazlıklarını seçemeyeceği kadar uzaklaşmamalardı henüz.

Pornsen'in yarıma gelince, tek dizinin üstüne çöktü ve onu inceledi.

Geride kalan kısacık zaman diliminde, adamın elbiseleri liğme liğme edilmiş, vücudu ise pek çok yerinden ısırılmıştı.

Gözleri dosdoğru yukarı bakıyordu; boyun damarı ise parçalanmıştı.

Hal inleyerek ayağa kalktı ve hızla açıklıktan uzaklaştı. Ardında, ağaçların arasından fırlayan karıncaların çıkardığı hışırtı ve hırıltılar duyuldu. Hal dönüp arkasına bakmadı.

Sonra, sokak lambasının ışığı altında durduğunda, içindeki duygular açığa çıktı. Gözlerinden yaşlar boşaldı. Hıçkırmaktan omuzları sarsıldı. Bir sarhoş gibi sendeliyordu. Bağırsakları çekilip alınıyormuş gibiydi.

En sonunda açığa çıkmış olan bu hissin, keder mi yoksa nefret mi olduğunu bilmiyordu; çünkü nefretinin nedenini teşkil eden şey, artık ona karşı misilleme yapacak durumda değildi. Belki de bu, hem keder hem nefretti. Ne olursa olsun, bir zehir gibi vücudundan taşıyor, vücudu onu def ediyordu. Ama aynı zamanda, onu canlı canlı kaynatıyordu da.

Kaldı ki, zehrini hâlâ dışa vuruyordu. Ölecek gibi olmasına rağmen, evine geldiğinde artık zehirden kurtulmuştu. Yorgunluktan kolları ve bacakları ağırlaşmış, binanın giriş kapısına giden basamakları çıkmasını sağlayacak enerjiyi zar zor bulabilmişti.

Diğer yandan, içi de rahatlamıştı. Kalbi, güçlü ve sanki onu sıkan bir el bırakmışçasına rahatça çarpıyordu.

13

Şafak sökerken, açık mavi renkli bir kefene bürünmüş bir hayalet, Dünyalı'yı bekliyordu. Bu, oturduğu binaya açılan altıgen şekilli kemerin altında dikilmekte olan empatist Fobo'ydu. Başlığını geriye savurunca, bir yanağı çizilmiş ve sağ gözü morarmış olan yüzü açığa çıktı.

Kıkırdadı ve "Böcüksoyunun teki maskemi çıkardı ve beni iyice benzetti," dedi. "Ama yine de eğlenceli bir işti. Can sıkıntısını gidermek için birebir. Hem sen nasıl çıktın oradan? Polisin seni yakalamasından korktum. Normalde bu beni endişelendirmezdi; ancak bu tür durumların, gemideki meslektaşlarını kızdıracağını biliyorum."

Hal gülümsedi. "Kızgınlık az bile kalır." Fobo'nun, hiyararşinin ne gibi bir tepki vereceğini nasıl olup da bildiğini merak etti. Bu woglar, Dünyalıları ne derece tanıyorlardı ki? Haijacların çevirdiği dolapları biliyor ve saldırmaya hazır halde bekliyorlar mıydı acaba? Peki eğer öyleyse, neyle saldıracaklardı? Bilindiği kadarıyla teknolojileri, Dünyalılarınkinin çok gerisindeydi. Doğruya doğru, zihinsel işlevler hakkında Dünyalılardan daha çok bilgileri vardı ama bu şaşılacak bir şey değildi. Kilise, ideal psikolojinin ortaya konduğunu ve bu alanda daha fazla araştırma yapılmasının yersizliğini açıklayalı çok oluyordu. Bu, zihinsel alanlara yönelik bilimsel çalışmaların durmasıyla sonuçlanmıştı. Kafası bulanmışçasına, silkindi. Böyle şeyleri düşünmek için çok yorgundu. Tek istediği yatıp uyumaktı.

"Ne olduğunu sana sonra söyleyeceğim," dedi.

"Tahmin edebiliyorum. Şu eline bak. Yanıkları iyileştirmeme izin versen iyi edersin. Gecegezenin zehri oldukça belalıdır," diye cevap verdi Fobo.

Hal, wogun peşi sıra küçük bir çocuk gibi onun odasına gitti ve yanığının üstüne serinletici bir merhem sürmesine izin verdi.

”Shib gibi oldu,” dedi Fobo. “Şimdi git yat. Yarın bana her şeyi anlatırsın.”

Hal ona teşekkür etti ve kendi katına indi. Eliyle anahtarı denkleştirmekte zorlanıyordu. Sonunda, Sigmen’in adını gururla anarak, anahtarı kilide soktu. Kapıyı kapatıp kilitleyince, Jeannette’e seslendi. Kız, yatak odasında, dolap-içindeki-dolapta saklanmış olmalıydı; çünkü Hal, iki ayrı kapının çarpıldığını duydu. Bir an sonra, kız ona doğru koşuyordu. Kollarını Hal’in boynuna doladı.

“Oh, *maw num, maw num!* Ne oldu? Çok endişelendim. Gece geçip de sen hâlâ dönmeyince, neredeyse çığlık atacaktım.”

“Bir arbede oldu,” dedi Hal. *Gapt* veya gecegezenden kıza bahsetmemeye karar vermişti. Bunları, daha sonra, ortalık yatışınca anlatacaktı.

Kız Hal’in pelerinini çözdü ve maskesini çıkardı. Onları girişteki dolaba asarken Hal de bir sandalyeye çöküp gözlerini yummuştu.

Bir an sonra, sıvının bardağa dökülme sesiyle açıldı gözleri. Jeannette hemen önünde duruyor ve bir bardağa, Hal’in getirmiş olduğu içkiden dolduruyordu. Böceksuyunun kokusu Hal’in midesini bulandırmaya başlamıştı ve güzel bir kızın böyle iğrenç bir şeyi içmek üzere olması, sonunda midesinin içini dışına çıkardı.

Jeannette ona baktı. Kaşlarının o narin kıvrımları kalkmıştı. *”Kyetil?”*

“Bir şeyim yok!” diye inledi Hal. “Ben iyiyim.” Kız bardağı bıraktı, adamın elini tuttu ve onu yatak odasına götürdü. Orada adamı nazikçe yatağa otumu, tamamen uzanması için omuzlarına bastırdı ve sonra ayakkabılarını çıkardı. Hal karşı koymamıştı. Kız adamın gömleğinin düğmelerini açtıktan sonra, saçını okşadı.

“İyi olduğundan emin misin?”

”Shib. Tek elim arkamda bağlıyken bile tüm dünyayı tepeleyebilirim.”

“Güzel.”

Kız ayağa kalkıp odadan çıkarken yatak gıcırdadı. Hal tam uykuya dalıyordu ki; kızın dönüşüyle tekrar uyandı. Bir kez daha açtı gözlerini. Kız, elinde bir bardakla, karşısında dikiliyordu.

“Şimdi bir yudum alır mısın?” dedi.

“Yüce Sigmen, anlamıyor musun kızım?” diye çıkıştı Hal. Sinirlendi ve ayağa kalktı. “Neden hasta oldum sanıyorsun ki? Bu halta dayanamıyorum.

Beni hasta ediyor. Sen de beni hasta ediyorsun. Senin neyin var? Aptal mısın nesin?”

Jeannette’in gözleri doldu. Kan yüzünden çekilmiş ve dudaklarını, beyaz bir göle vuran kızıl bir ay gibi bırakmıştı. Eli öylesine titriyordu ki bardaktaki içki döküldü.

“Ama...ama...” diye hıçkırdı kız, “İyiyim dedin sandım, iyileştiğini sandım. Benimle yatmak istediğini sandım.”

Yarrow inledi. Gözlerini kapayıp sırt üstü uzandı. Kız acı sözlerden çekinmiyor, her şeyi içinden geldiği gibi söylemekte ısrar ediyordu. Sil baştan bir eğitimden geçirilmesi lazımdı. Eğer Hal bu denli tükenmiş olmasaydı, kızın, *Batı Talmudu*’nda Kızıl Kadın’ın Öncüyü baştan çıkarmaya çalışırken yaptığı teklife çok benzeyen bu açık teklifi karşısında şaşkına dönmesi işten değildi.

Ama şaşkına dönmeyi çoktan aşmış durumdaydı. Dahası, içinden bir ses, kızın sözlerinin, kendisinin uzun zamandır içinden geçirdiği şeyin, sadece sert ve dönüşü olmayan sözcüklere dökülmüş hali olduğunu söylüyordu. Ama bunların söyleneceği zaman mıydı şimdi!

Kırılan bir cam sesi düşüncelerini dağıttı. Yattığı yerde sıçradı. Kız, başını eğmiş halde, o tatlı kırmızı dudakları titreyerek ve gözünden yaşlar boşanarak karşısında duruyordu. Eli boştu. Üzerinden hâlâ içki damlar vaziyette duvarın yanında durmakta olan ıslak büyük bir parça, cama ne olduğunun göstergesiydi.

“Beni sevdiğini sanmıştım!” diye bağırdı kız.

Hal, başka hiçbir şey düşünemeden, onu süzdü. Kız hızla dönerek uzaklaştı. Hal onun ön odaya gidip yüksek sesle ağlamaya başladığını duydu. Bu sese katlanamayacağı için yataktan fırladı ve hızla kızın peşinden yürüdü. Bu odalar sesgeçirmez olarak tasarlanmıştı; ama kim bilir? Ya kızın sesi dışarıdan duyulursa?

Ayrıca, kızın bu hali onun içindeki bir şeyi buruyordu ve Hal’in buna bir çözüm bulması gerekiyordu.

Salona girdiğinde, kızın üzgün üzgün durduğunu gördü. Bir süre için, bir şeyler söylemek isteyip de daha önce hiç böyle bir problemi çözmesi gerekmediğinden, öyle sessizce kalakaldı. Haijac kadınları pek sık ağlamazdı; ağlayacak olsalar bile, bir köşede gizlice yaparlardı bunu.

Kızın yarıma oturdu ve elini onun yumuşacık omzuna koydu.

“Jeannette.”

Kız hızla döndü ve simsiyah saçlı başını onun göğsüne dayadı. Bir yandan hıçkırarak, “Belki de beni sevmiyorsundur diye düşündüm. İşte buna dayanamam. Hele bir de yaşadığım onca şeyden sonra asla!” dedi.

“Bak, Jeannette, aslında ben...yani...”

Hal konuşmayı kesti. Kıza onu sevdiğini söylemeye niyeti yoktu. Hiçbir kadına, Mary’e bile, bunu söylememişti. Bunu ona söyleyen bir kadın da hiç olmamıştı. Şimdi ise, çok uzak bir gezegende karşılaştığı, yan-insan sayılabilecek bu kadın, onun maddi ve manevi olarak kendisine ait olduğunu ifade etmesini bekliyordu.

Yumuşak bir sesle konuşmaya başladı Hal. Kelimeler ağzından kolayca dökülüyordu; çünkü Ahlaki Söylev AT-16’yı olduğu gibi aktarıyordu zaten: “...yüreği doğru yerde olan tüm varlıklar kardeştir...Erkek ve kadın birbirinin kardeşidir...Aşk her yerdedir...ama aşk...belli bir seviyede yaşanmalıdır...Erkek ve kadın, Yüce Aklın, Kozmik Gözlemci’nin henüz insanoğlunun evrimsel gelişiminden çıkaramadığı o hayvani fiilden kaçınmalıdır...Çocukların başka yöntemlerle edinileceği günler de gelecek. O gün gelinceye kadar, seksi demode ve yalnızca tek bir amaç için gereken bir şey olarak kabullenmeliyiz: Çocuk...”

Şırrak! Başı çınladı ve gözlerinin önündeki karanlıkta ateşli noktalar uçuştu.

Bu olay Hal’in, Jeannette’in ayağa kalkıp avucunun içiyle ona esaslı bir tokat savurduğunu fark etmesinin hemen öncesinde meydana gelmişti. Kızın, gözleri açılmış ve kırmızı ağzı dişlerini gösterecek biçimde gerilmiş halde, tepesinde dikildiğini gördü.

Ardından, kız hızla dönerek yatak odasına koştu. Hal de ayağa kalkıp onu izledi. Kızı yatağa uzanmış, ağlar halde buldu.

“Jeannette, anlamıyorsun.”

”Fva tuh!”

Bu sözü anlayınca, Hal’in yüzü kızardı. Sonra gazaba geldi. Kızı omzundan kavrayarak, yüzü kendisine bakacak şekilde çevirdi.

Aniden, “Ama ben seni seviyorum, Jeannette. Gerçekten *seviyorum,”* dedi.

Sarf ettiği sözler, kendisinin bile garibine gitmişti. Kızın aşk anlayışı, Hal’e yabancıydı... tabiri caizse köhneydi. Bayağı bir cilalanmaya ihtiyacı vardı. Ama biliyordu ki, eninde sonunda cilalanacaktı da.

Kollarının arasında, doğası, içgüdüleri ve eğitimi aşka yönelmiş olan biri vardı.

Kendisini, kederden o gece için çoktan arındırmış olduğunu sanıyordu; ama şimdi, kıza bir şey anlatmama konusundaki kararını unutup, o uzun ve korkunç gece boyunca yaşadığı tecrübeleri bir bir hatırladıkça, gözlerinden yaşlar boşandı. Geride kalan otuz yıl, oldukça derin bir kuyu kazmıştı, biriken gözyaşlarının tümünü boşaltmak da uzun bir zaman alıyordu.

Jeannette de ağladı ve öfkelendiği için pişmanlık duyduğunu söyledi. Bir daha böyle davranmayacağına dair söz verdi. Hal ise her şeyin yolunda olduğunu söyleyerek kızı yatıştırdı, içine düştükleri hayal kırıklığından kurtulmak için beraberce ağlayan ve sevişen iki bebek gibi tekrar tekrar öpüştüler ve sonra huzur içinde uykuya daldılar.

14

Burnunda çime düşen sabah çiğinin kokusuyla Yarrow, gemi saatiyle saat 09.00'da *Cebrail'e* geldi. Konferansa az bir süre kalmıştı; bu yüzden vakit geçirmeden tarihçi *hiar* Turnboy'u buldu. Turnboy'a, Kıyamet Savaşı'ndan sonra Fransa'dan dışarı hiç uzay göçü yaşanıp yaşanmadığını sordu vakit kaybetmeden. Turnboy, bilgisini gösterme fırsatı bulmuş olmaktan memnundu. Evet, bu Gal milletinden geriye kalanlar Kıyamet Savaşı'ndan sonra Loire bölgesinde toplanmış ve yeni bir Fransa'nın olası çekirdeğini oluşturmuşlardı.

Ama İzlanda'dan Fransa'nın kuzey kesimlerine ve İsrail'den de güneyine akarak hızla büyüyen koloniler, Loire'ı kuşatmıştı. Yeni Fransa, kendini ekonomik ve dini bakımdan kıstırılmış buldu. Sigmen'in müritleri, bu Katolik ülkesine misyoner dalgaları halinde yayılmıştı. Yüksek vergiler bu küçük devletin ticaretini boğuyordu. Sonunda, devletlerinin, dinlerinin ve dillerinin asimilasyonunun kaçınılmaz olduğunu gören bir grup Fransız, uzak bir yıldızın etrafında dönen başka bir Galya bulmak amacıyla, altı ayrı uzaygemisine binerek Dünya'dan ayrılmıştı. Nereye gittiklerini kimse bilmiyordu.

Hal Turnboy'a teşekkür etti ve konferans odasına yürüdü. Orada pek çok meslektaşıyla konuştu. Bunların yarısı, onun gibi, yüzünde Moğol izleri taşıyordu. Fransa'nın büyük kısmını imha etmiş olan o aynı savaştan artakalan Hawaiili ve Avustralyalıların İngilizce konuşan torunlarıydı bunlar. Çok eski kuşaklardan büyük büyükbabaları; Avustralya, Amerika kıtaları, Japonya ve Çin'i tekrardan yaşam alanı haline getirmişti.

Mürettebatın neredeyse yarısı İzlanda dili konuşuyordu. Ataları Kuzey Avrupa, Sibirya ve Mançurya'ya yayılmak üzere, o asık suratlı adadan

deniz yoluyla ayrılmışlardı.

Mürettebatın on altıda biri kadarının anadili ise Gürcüceydi. Bunların babalan da Kafkas Dağları'ndan inerek Rusya, Bulgaristan, Kuzey İran ve Afganistan'ın ıssız düzlüklerine yerleşmişti.

Hatırlanmaya değer bir konferans olmuştu. İlk olarak, Hal Arşurielit'in solundaki yirminci sırada bulunan yerinden, sağındaki altıncı sıraya geçirildi. Göğsündeki *lamech,* farkı ortaya koyuyordu. İkincisi; Pornsen'in ölümü hususunda pek zorluk yaşanmamış olmasıydı. *Gapt* bir savaş kaybı olarak kabul edildi. Bazı günler güneş battıktan sonra Siddo'da dolaşan gecegezenlere ve diğer yaratıklara karşı, herkes uyarıldı. Ancak, Haijacların geceleyin yaptığı casusluk faaliyetlerine son verilmesini önermek kimsenin aklına gelmemişti.

Macneff, ölen *gaptın* manevi oğlu olmasından dolayı Hal'e, ertesi gün cenaze işlemlerini ayarlamasını emretti. Sonra da, duvardaki uzun bir silindirden kocaman bir harita indirdi. Bu haritada, Dünya'nın woglara verilecek olan kısmı gösterilmişti. Bu, Haijacların inceliğine ve Çinlilerinkine benzeyen kutu-içinde-kutu düşünce yapılarına iyi bir örnekti. Haritada, Dünya'nın her iki yarıküresi, ayrı ayrı renklendirilmiş politik sınırlarla gösterilmişti. Bu harita, Bantu ve Malay devletlerini gösterecek kadar gerçeğe uygun hazırlanmıştı. Ancak İsrail ve Haijac uluslarının konumu, olduğunun tam tersi şekilde gösterilmişti. Haritanın altındaki yazıda Öncü devletlerinin yeşil, İbranilerin ise sarı renkle gösterildiği ifade edilmişti. Yeşil bölge Akdeniz çevresindeki bir daire ile Arabistan'ı, Anadolu'nun güney yarısını ve İran'ın kuzeyini kaplayan geniş bir şeritten ibaretti.

Diğer bir deyişle, eğer Ozagenliler, büyük bir şans eseri *Cebrail'i* ele geçirip onu örnek alarak benzer gemiler inşa etseler ve Güneş'i bulmak için gemideki seyir verilerini kullansalar bile, yanlış ülkeye saldırmış olacaklardı. Hiç kuşkusuz, onları gafil avlamak isteyeceklerinden, Dünya'daki insanlarla doğrudan bağlantı kurma gereği duymayacaklardı. Böylece İsraillilerin, bombalar yağmadan önce durumu izah etme şansı da kalmayacaktı. Diğer yandan, önceden uyarılmış olan Haijac Birliği, uzay filosunu işgalcilerin üstüne salacaktı.

"Ancak," dedi Macneff, "az önce tarif etmiş olduğum sahte geleceğin gerçekleşeceğini zannetmiyorum. Şayet Gerici düşündüğümden güçlü çıkmazsa. Tabii siz, bunun en iyi yol olduğuna yönelik bir tutum

takınabilirsiniz. İsrailli düşmanlarımızı, bu insanlıkdışı yaratıkları kullanarak yok etmekten daha iyi bir gelecek hayal edilebilir mi?

“Ama, hepinizin bildiği gibi, gemimiz açıktan veya gizlice yapılacak saldırılara karşı son derece iyi korunuyor. Radarımız ve kızılötesi dürbünlerimiz sürekli işler halde. Silahlarımız da hazır. Woglar teknolojik açıdan bizden daha geri; kolaylıkla ezemeyeceğimiz hiçbir şey çıkaramazlar karşımıza.

“Yine de, Gerici onlara üstüninsan zekâsıyla ilham verir de bu sayede gemiye binmeyi başarabilirlerse bile, kaybetmekten kurtulamazlar. Woglar geminin belli bir noktasına ulaştığında, köprü üstünde sürekli nöbet tutan iki subaydan biri, bir düğmeye basacak. Bu, gemi kullanımıyla ilgili tüm verileri bellek bankasından silecek; woglar da Güneş’in yerini asla saptayamayacaklar.

“Ki eğer woglar... Sigmen göstermesin...köprüye ulaşabilirse, o zaman da, orada görev başında bulunan subay başka bir düğmeye basacak.”

Macneff durup konferans masasının çevresindekilere baktı. Onun ne söyleyeceğini bildiklerinden, çoğunun rengi atmıştı.

“Bir H bombası bu gemiyi tamamen yok edecek. Aynı zamanda Siddo şehrini de ortadan kaldıracak. Daha da önemlisi, beraberinde on adet kobalt bombasını da tetikleyecek. Bunlardan sızacak olan radyasyon, Ozagen’deki yaşamı büyük ölçüde öldürecektir; en azından, akıllı varlıkların tümü yok olacaktır. Dolayısıyla, bizden sonraki araştırma seferi buraya ulaştığında, en ufak direnişle karşılaşmayacak. Biz de Öncü’nün ve Kilise’nin gözünde sonsuza kadar onurlu bir yer edinmiş olacağız.

“Doğal olarak, hiçbirimiz bunu tercih etmeyiz. Sadece kişisel nedenlerden değil; aynı zamanda, bitkilerin Ozagen’i tekrar kaplaması ve bizim tekrar koloni kurabilmemiz için yüzyıllar ve belki de bin yıl geçmesi gerekeceğinden.

“Yine de size bu olasılığı hatırlatmak isterim. Siddo’yu da uyarmak isterdim; böylece saldırmayı göze alamazlardı. Ama bu, halihazırda aramızda kurulu bulunan iyi ilişkileri bozar ve Operasyon Ozajenosid’i daha tam olarak hazır hale gelmediği halde başlatmamıza yol açabilir.”

Konferanstan sonra, Hal cenaze hazırlıklarına ilişkin talimatlarını verdi. Diğer işleri de onu hava kararana kadar eve dönmekten alıkoydu.

Hal kapıyı ardından kilitlediğinde, duşun çalışmakta olduğunu duydu. Paltosunu dolaba astığı sırada suyun akışı kesildi. O, yatak odasının

kapısına doğru yürürken, Jeannette banyodan çıktı. Kız, büyük bir havluyla saçını kuruluyordu ve çıplaktı.

"*Baw yoo,* Hal," dedi ve kendi halini umursamadan yatak odasına girdi. Hal hafif bir inilti çıkardı ve gerisingeri giriş odasına gitti. Ürkekliğinden dolayı kendisini aptal ve aynı zamanda kalbinin güm güm atışından, nefes nefese kalışından, kasıklarını yarı acı yarı tatlı bir biçimde kavrayan sıcak ve terli parmaklardan dolayı da belli belirsiz günahkâr ve gerçekdışı hissetti.

Hal'in onun için almış olduğu -ki bunu kesip biçip tam vücuduna uyacak hale getirmişti- uçuk yeşil bir kıyafetle kız çıkageldi. Koyu siyah saçları bir Psyche düğümüyle bağlanmıştı. Adamı öptü ve ona, kendisi yemeği pişirirken mutfağa gelmek isteyip istemeyeceğini sordu. Hal bunun iyi bir fikir olduğunu söyledi.

Kız bir tür spagetti yapmaya başladı. Hal ise kızdan kendisine hayatından bahsetmesini istedi. Bir kez başlayınca, devamını getirmekte zorlanmadı kız.

"...böylece babamın halkı Dünya'ya benzeyen bir gezegen bulup oraya yerleşti. Güzel bir gezegendi; buraya '*Wuhbowpfey,* yani 'Güzel Diyar' adını vermeleri de bundan.

"Babamın dediğine göre, bulundukları kıtada otuz milyon civarında kişi yaşıyormuş. Babam dedemlerin sürdürdüğü hayat tarzından hoşnut değilmiş... toprağı ekmek veya dükkân işletmek ve çocuk büyütmek gibi. O ve diğer bazı gençler onları buraya getiren ilk altı gemiden geriye kalan tek uzaygemisini almış ve yıldızlara doğru yola çıkmışlar. Ozagen'e geldiklerinde düşmüşler. Hiç şaşmamalı! Gemi çok eskiymiş."

"Modası geçmiş iyon sürümü. Enkaz hâlâ yakınlarda mı?"

"Fi. Kız kardeşlerimin, teyzelerimin ve kuzenlerimin yaşadığı yerin yakınında."

"Annen ölmüş müydü?"

Kız tereddüt etti ve sonra başını sallayıp "Evet," dedi. "Beni doğururken ölmüş. Kız kardeşlerimi de. Babam ise daha sonra öldü. Ya da, biz öyle olduğunu düşünüyoruz. Bir av partisine gitti ve bir daha da dönmedi."

"Benim babam, Jean Rastignac. Annemin ve üç teyzemin kocasıydı. Hepsi onun çok tecrübeli ve çok erkeksi mükemmel bir âşık olduğunu söylerdi.."

"Ah," dedi Hal.

Kız spagetti ve salatayı hazırlayana kadar Hal onu sessizce seyretti. Bu sırada zihnini biraz toparlayabilmişti. Fransızlar da kendisinden çok daha kötü sayılmazdı nihayet. Hatta belki onun kadar kötü bile değildi. Kıkırdadı. İnsanın kendisi de aynı duruma düşünceye dek, birini baştan çıkarıcılıkla suçlamak ne de kolaydı. Jeannette onunla iletişim kurmuş olsa Pornsen'in neler yapacağını merak etti.

"...woglardan kaçmak kolay oldu," diyordu kız. "Beni çok sıkı göz hapsinde tutmuyorlardı; daha çok incelemekle meşguldüler. *Maw tyuh,* testler. Sorular, sorular! Şu Fobo bana her şey hakkında sorular sordu. Benim zekâ düzeyimi, kişiliğimi, benimle ilgili her şeyi öğrenmek istiyordu. Beni her tür alete tabi tuttular. O ve dostları içimi dışıma çıkardılar... sözün gelişi tabii, tatlım. Bana kendi iskeletimi, organlarımı ve kısaca söylemek gerekirse her şeyimi gösterdiler. Bunun çok ilginç olduğunu söylediler. Bir düşünsene! Hiçbir kadının karşı karşıya kalmadığı şeylerle karşılaştım ve onlara göre en ilginci de bendim. Cidden!"

"Eh," diye güldü Hal. "Onlardan erkek bir memelinin dişi memeliye olan yaklaşımını benimsemelerini bekleyemezdin...bu..."

Kız çapkınca baktı ona. "Ben bir memeli miyim?"

"Açıkça...hem de en kuşkusuz ve tartışmasız biçimde."

"O halde, bir öpücüğü hak ettin."

Kız ona doğru eğilerek ağzını onunkine dayadı. Adam ise aynen eski karısı onu öpmeye kalktığında yaptığı gibi kasıldı. Fakat kız bunu önceden hissetmiş olmalıydı ki, "Sen bir erkeksin, taş yığını değil. Bense seni seven bir kadınım. Öpüşüme karşılık ver; almakla yetinme," dedi.

"Oh, çok sert değil," diye mırıldandı kız. "Öp beni. Dudaklarını benimkilere gömmeye çalışma. Yumuşakça, dudaklarım benimkilerin içinde erit, birleştir. İşte böyle."

Dilinin ucunu adamınkine doğru titretti. Derken geri çekildi; gözleri yarı kapalı, kırmızı dudakları ıslak halde gülümsüyordu. Adam ise titriyor ve zorlukla nefes alıyordu.

"Senin insanların dilin yalnız konuşmaya mı yaradığını sanıyor? Yaptığımı günahkâr, gerçekdışı mı buluyorlar?"

"Bilmiyorum. Bu hiç tartışılmadı."

"Bundan hoşlandın, biliyorum. Gel gör ki bu, yemek yerken kullandığım ve masada senin karşında otururken bir tülün ardına gizlemek zorunda kaldığım ağız."

Adam “O başlığı takma,” diye kaçırdı ağzından. “Bunun hakkında düşünüyordum. Yemek yerken peçe takmamızın akılcı hiçbir sebebi yok. Bunun tek sebebi, bana öbür türlüsünün iğrenç olduğunu öğretmiş olmaları. Zil sesi duyunca Pavlov’un köpeğinin ağzı sulanıyordu; bense yemeğin çıplak bir ağza girişini görünce rahatsız oluyorum.”

“Haydi yiyelim. Sonra da içer ve ilişkimizden bahsederiz. Sonrasında ise ne istersek onu yaparız.” Hal çabuk öğreniyordu. Yüzü kızarmamıştı bile.

15

Yemekten sonra kız bir sürahi dolusu böceksuyunu sulandırdı; içine, kokusunun üzüm kokusuna benzemesini sağlayan mor bir sıvı döktü ve yüzeyine bir portakal bitkisinin dallarından attı. İçkiyi buz küpleriyle dolu bir bardağa boşalttı; içki artık soğuktu ve hatta portakal tadındaydı. İçerken Hal'i hiç rahatsız etmedi.

"Neden Pornsen'i değil de beni seçtin?" diye sordu.

Kız, bir kolu adamın boynuna sarılı, diğeri elinde içki bardağıyla masanın üzerinde olduğu halde adamın kucağında oturuyordu. "Ah, sen çok yakışıklıydın, o ise çok çirkin. Ayrıca, senin güvenilir olduğunu *hissedebiliyordum.* Dikkatli olmam gerektiğini biliyordum. Babam bana Dünyalılardan söz etmişti. Onların güvenilmez olduğunu söylerdi."

"Doğru vallahi. Ama, doğru şeyi yapmanı sağlayan bir sezgi yeteneğin olmalı, Jeannette. Antenlerin olsaydı eğer, senin sinirsel oynamaları tespit ettiğini söyleyebilirdim. Mesela, bir deneyelim!" Parmaklarını kızın saçlarına götürdü; ama o başını kaçırıp gülmüştü.

Adam da kızla beraber güldü ve elini onun omzuna koyup pürüzsüz tenini okşadı. "Muhtemelen ben, o gemide seni ele vermeyecek tek kişiydim. Ama şimdi tereddüt içindeyim. Anlarsın ya, burada bulunman Gerici'yi yüceltiyor. Bu durum beni tehlikeye atıyor... ama hayatta hiçbir şeye değişmeyeceğim bir tehlikeye.

"Diğer yandan, şu X-ışını makineleri hakkında anlattıkların beni endişelendiriyor. Şu ana dek bu makinelerden hiç görmedik. Woglar onları saklıyor mu? Eğer öyleyse, neden? Elektriğe sahip olduklarını ve X-ışını makinesi yapmalarının teorik açıdan mümkün olduğunu biliyoruz. Belki de bunları, daha da ileri bir teknolojinin belirtisi oldukları için saklıyorlar.

“Ama bu pek mantıklı görünmüyor. Sonuçta, Siddo kültürüne ilişkin fazla bir şey bilmiyoruz henüz. Buraya geleli çok olmadı ve geniş kapsamlı inceleme yürütmeye yetecek kadar adamımız da yok.

“Belki de gereğinden fazla şüpheciyim. Olması gerekenden fazla. Yine de, Macneff’e bilgi verilmeli. Fakat bunu nasıl fark ettiğimi ona söyleyemem; bilgi kaynağım hakkında yalan söylemeye ise cüret bile edemem.

“Bir ikilemin boynuzları üstünde kaldım.”

“İkilem mi? Daha önce hiç duymadığım bir hayvan bu.”

Kıza sarıldı ve “Umarım bundan sonra da duymazsın,” dedi.

Kız güzel kahverengi gözleriyle adama bakarak heyecanla “Dinle,” dedi. “Macneff’e neden söyleyesin ki? Eğer Siddolar Haijaclara -veya düşmanlarının deyimiyle Highjackerlara[3]- saldırır ve onları esir ederse, fena mı olur? Benim doğduğum yere ulaşıp orada yaşayamaz mıyız?”

Hal oldukça şaşırmıştı. “Onlar benim halkım, hemşerilerim! Onlar...biz...Sigmenitleriz. Onlara ihanet edemem!” .

“Şu an beni burada tutmakla ihanet etmiş oluyorsun zaten,” dedi kız sertçe.

Hal yavaşça karşılık verdi: “Bunun farkındayım. Ama bu büyük bir ihanet değil; gerçek bir ihanet bile sayılmaz. Seninle olmam onları nasıl incitebilir ki?”

“Onlara ne yaptığın beni hiç mi hiç ilgilendirmiyor,” dedi kız. “Kendine ne yapacağın ilgilendiriyor beni.”

“Kendime mi? Şimdiye dek yapmış olduğum en iyi şeyi yapıyorum!”

Kız sevinçle güldü ve Hal’in dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu.

Ama adam hiddetlenmişti bir kere. “Bak Jeannette, bu ciddi. Er ya da geç, ki muhtemelen yakında olacak bu, kesin bir şey yapmak zorunda kalacağız. Yeraltında derinlerde bir yerde gizlenecek bir yer bulmamız gerekeceğini kastediyorum. Sonra, her şey bitince, dışarı çıkabiliriz. O zaman, kendimize ayıracağımız seksen yılımız olacak; ki bu yeter de artar bile. Çünkü *Cebrail’in* Dünya’ya dönmesi ve koloni gemilerinin buraya gelmesi seksen yıl sürer. Adem ve Havva gibi olacağız; sadece biz ikimiz ve hayvancıklar.”

Kız gözleri açılarak “Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

“Bunu. Uzmanlarımız gece gündüz wog böceklerinin kan örnekleri üzerinde çalışıyor. Kendisini wogların yeşil kan hücrelerindeki bakıra bağlayacak ve hücrenin elektroforetik özelliklerini değiştirecek yapay bir yan-virüs yapmayı umuyorlar.”

‘“Ama?’ “

“Amerikan, Fransız ve Siddo dillerinin bir karışımını kullanmam gerekse de bunu açıklamaya çalışacağım.”

“Kıyamet Savaşı sırasında Dünya’daki insanların çoğunu öldüren, bu yapay yan-virüsün bir çeşidiydi. Nasıl başladığının ayrıntılarına girmeyeceğim; virüsün Mars kolonicilerinin gemileri tarafından ve Dünya atmosferinin dışından gizlice yayıldığını söylemek yeterli olur sanırım. Dünyalıların kendilerini gerçek Marslılar olarak kabul eden torunları, yaşamış en şeytani adam olan Sigfried Russ tarafından yönetiliyordu. En azından tarih kitaplan böyle söylüyor.”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum,” dedi kız. Yüzünde ciddi bir ifade vardı; gözleri ise Hal in yüzüne sabitlenmişti.

“Özünü anlasan yeter, “ dedi adam. “Kendilerine, giriş yapmadan önce yörüngeye oturmuş tüccar gemileri süsü veren dört Mars gemisi, bu virüslerden milyarlarcasını saldı. Atmosfere süzülen, tüm Dünya’ya yayılıp gezegeni ince bir sis tabakasıyla kaplayan görünmez protein molekülü kümeleriydi bunlar. Bu moleküller insan derisine girince, alyuvarlardaki hemoglobine kilitleniyor ve onlara pozitif yük veriyordu. Bu yükleme, globin molekülünün bir ucunun diğeriyle birleşmesine neden oluyordu. Bunun sonucunda da molekül bir çeşit kristalleşme sürecine giriyordu. Bu ise, hücrenin delikli olan şeklini pala benzeri bir şekle çevirip böylelikle orak hücreli yapay bir anemiye yol açıyordu.

“Laboratuvar ürünü olan bu anemi, doğalından çok daha hızlı ve kesindi; çünkü vücuttaki kan hücrelerinin küçük bir kısmı değil, tümü etkileniyordu. Kısa süre içinde tüm hücreler işlevini yitiriyordu. İnsan vücuduna hiç oksijen taşınamıyor, vücut da ölüyordu.

“Vücut öldü, Jeannette...insanlığın vücudu. Neredeyse tüm bir gezegen dolusu insan oksijen eksikliğinden ötürü öldü.”

“Sanırım söylediklerinin çoğunu anladım,” dedi Jeannette. “Ama herkes ölmedi, değil mi?”

“Hayır. Başlangıçta, Dünya hükümetleri olup bitenin farkına varmıştı. Mars’a füze yolladılar; deprem yaratmak üzere tasarlanmış olan bu füzeler,

Mars yeraltı kolonilerinin çoğunu yok etti.

“Dünya’da ise, her bir kıtada muhtemelen bir milyon kişi hayatta kalmıştı. Nüfusu hemen hemen hiç etkilenmemiş olan bazı bölgeler dışında. Peki niye? Doğrusunu istersen bunu biz de bilmiyoruz. Ama bir şey, belki de elverişli bazı rüzgâr akımları virüs yere çökmeden önce düşüş istikametini değiştirdi. İnsan vücudunun dışında geçen belli bir süre sonunda virüs ölür.

“Her neyse, Hawaii Adaları ve İzlanda, organize hükümetlere sahip ve nüfusları hiç azalmamış şekilde çıktılar savaştan. İsrail de zarar görmemişti; sanki Tanrı’nın eli onları virüsün ölümcül serpintisinden korumuştu. Avustralya’nın güneyi ve Kafkas Dağları da kurtulmuştu.

“Sonraki dönemde bu gruplar yayıldılar ve ele geçirdikleri bölgelerde kalanları da içlerine alarak dünyada yeni bir yerleşim kurdular. Afrika ve Malay Yarımadası’ndaki yağmur ormanlarında, tekrardan bir deneme yapmaya yetecek kadar insan sağ kalmıştı. Adalardaki ve Avustralya’daki koloniler gelene dek bunlar düzenlerini yeniden kurmaya vakit buldular.

“Yani; Dünya’da meydana gelenler bu gezegende de yaşanmaya mecbur. Emir verildiğinde füzeler, aynı kargoyla yüklenmiş füzeler, *Cebrail’den* ayrılacak. Tek fark, buradaki füzelerin Ozagenlilerin kan hücrelerine etki edecek şekilde ayarlanmış olması. Bu füzeler daire üstüne daire çizecek ve o görünmez ölüm yağmurunu yağdıracaklar. Böylece...her yerde... kafatasları...”

“Sus artık!” Jeannette parmağını titreyen dudaklarına götürmüştü. “Su proteinler ve moleküller ve şu... şu elektrofrenetik yükleyicilerle ne kastettiğini bilmiyorum! Ama biliyorum ki konuştukça daha korkunç oluyorsun. Sesin yükseliyor ve gözlerin gitgide büyüyor.

“Geçmişte birisi korkutmuş seni! Yoo! Sözümü kesme! Seni korkutmuşlar ve sen de korkunun çoğunu içine atacak kadar erkeksin. Ama öylesine feci etkili bir iş görmüşler ki, korkunu tümden yenmeyi başaramıyorsun.”

Yumuşacık dudaklarını adamın kulağına dayayıp “Tamam...” diye fısıldadı kız. “Bu korkuyu sileceğim. Bu korku vadisinden çıkmanı sağlayacağım. Yoo! İtiraz istemem! Bir kadının senin korktuğunu bilmesi fikri benliğini sarsıyor, farkındayım. Ama ben seni hafife almıyorum ki. Korkunun çoğunu yenmiş olduğun için seni daha da çok takdir ediyorum. ‘Metre’yle yüzleşmenin ne gibi bir cesaret gerektirdiğini bilirim. Buna

benim yüzümden katlandığını da biliyorum. Bunu benim uğruma yapmış olman beni gururlandırıyor. Bundan dolayı seviyorum seni. En ufak bir hatanın her an seni gözden düşürüp ölüme götürebileceği böyle bir zamanda, beni burada tutmanın gerektirdiği cesaretin de farkındayım. Bütün bunların ne anlama geldiğini biliyorum. Tabiatım, içgüdülerim, işim ve aşkım gereği biliyorum bunu.

“Şimdi! İçerken bana eşlik et. Bu duvarların arkasında değiliz ki bu tür şeylerden endişelenip korkalım. İçerideyiz. Kendimiz dışındaki her şeyden uzakta. İç ve sev beni. Ben de seni seveceğim, Hal, böylece dış dünyayı görmeyeceğiz ve görmemiz de gerekmeyecek. Şimdilik. Kollarımdayken her şeyi unut.”

Öpüştüler ve ellerini birbirlerinin vücutlarında gezdirdiler ve âşıkların her daim birbirine söylediği şeyleri söylediler.

Jeannette bir yandan öpüşürken, bir yandan da mor renkli likörden biraz daha doldurdu ve içmeyi sürdürdüler. Hal zorluk çekmeden yutuyordu içkiyi. İçki içme fikrinin, içkinin kokusu kadar mide bulandırıcı olmadığı kanısına varmıştı. Burnu yanılınca, midesi de yanılıyordu. Her bardak içki de bir sonrakini kolaylaştırıyordu.

Üç koca bardağı devirdikten sonra kalktı ve Jeannette’i kollarına alarak yatak odasına taşıdı. Kız onun boynunu öpüyor, bu da Hal’e, kızın dudaklarından kendi derisine, beynine, kalbinin heyecanla attığı göğsüne, ısınmakta olan midesine, şişen cinsel organına, tuhaf şekilde buz gibi kesilen ayak tabanlarına bir elektrik akımı geçiyormuş gibi geliyordu. Şurası kesindi ki; kıza sarılmak, Hal’in Mary ve Kilise’ye karşı olan görevlerini yerine getirirkenki gibi bu işten de vazgeçmesine neden olmayacaktı.

Kaldı ki, duyduğu hazza rağmen, içinde güçlü bir geri çekilme isteği halen vardı. Ufaktı, ama oradaydı, ateşin ortasındaki karanlık gibi. Kendini tam olarak unutamazdı; bir yandan da şüphe içindeydi; karanlıkta yatağın içine girip Mary’e uzandığı bazı kerelerde olduğu gibi yine başarısız olup olmayacağını merak ediyordu. Ayrıca şüpheden kaynaklanan kara bir panik tohumu vardı içinde. Eğer başarısız olursa, kendisini öldürecekti. Böylece işi sonsuza dek bitmiş olacaktı.

Diğer yandan; bunun olamayacağını söylüyordu kendi kendine, olmamalıydı. Kollarıyla kızı sarmışken ve kızın dudakları onunkilerin üstündeyken asla.

Kızı yatağa bıraktı ve sonra tavandaki ışığı söndürdü. Ancak kız, bu sefer de yatağın başındaki lambayı yakmıştı.

“Bunu neden yapıyorsun?” diye sordu Hal; yatağın ucunda dikiliyor, içindeki paniğin yükselip tutkunun azaldığını hissediyordu. Aynı zamanda, kızın nasıl olup da kendisi görmeden bu kadar hızlı soyunabildiğini merak etti.

Kız gülümsedi ve “Önceki gün bana söylediğin o güzel sözü hatırla,” dedi. *”Tanrı dedi ki: Işık olsun!”*

“Işığa ihtiyacımız yok,” diye cevapladı Hal.

“Benim var. Seni her an görmem lazım. Karanlık zevkin yarısını alır götürür. Aşk yaparken seni görmek istiyorum.”

Kız uzanıp yatak lambasının açısını ayarladı; bu hareketi yaparken kalkan göğüsleri adamın içine dayanılmaz bir ağrı yolluyordu.

“İşte. Şimdi yüzünü görebilirim. Özellikle de, beni en çok sevdiğini anlayacağım anda.”

Bir ayağını kaldırarak başparmağıyla adamın dizine dokundu. Tenin tene sürtünmesi...onu nazikçe kaderine yönelten bir meleğin parmağıymışçasına adamı ileri itti. Hal yatağa diz üstü oturdu ve kız, parmağı sanki etin içine kök salmış da koparılamazmış gibi hâlâ adamın dizinde olduğu halde, bacağını geri çekti.

“Hal, Hal,” diye mırıldanıyordu kız. “Sana ne yaptılar böyle? Senin halkının erkeklerine ne yaptılar? Bana söylediğin kadarıyla biliyorum ki bütün erkekleriniz senin gibi. Ne yaptılar size? Nefreti aşk diye nitelemelerine rağmen, âşık olmak yerine nefret etmenizi sağlamışlar. Sizi yarım-erkek haline getirmişler; bu sayede hıncınızı önce kendi içinize çevirecek, sonra da dışarı çevirip düşmanlarınızdan çıkaracaksınız. Böylece; böyle çekingen âşıklar olacağınızdan, aynı zamanda vahşi birer savaşçı haline geleceksiniz.”

“Bu doğru değil,” dedi Hal. “Doğru değil.”

“Sende bunu görebiliyorum. Bu doğru.”

Kız ayağını çekip adamın dizinin yarıma koydu ve “Yaklaş,” dedi. Adam, halen dizleri üzerindeyken yaklaşınca da, uzanıp onu göğüslerine yaslanacak şekilde kendisine doğru çekti.

“Ağzını buraya koy. Tekrardan bebek ol. Ben de seni emzirip yetiştireyim ki, nefreti unutup sadece aşkı tanı...ve yeniden erkek ol.”

“Jeannette, Jeannette,” dedi adam boğuk bir sesle. Yatak lambasının kordonunu çekmek üzere elini uzattı ve “Işıkta olmaz,” dedi.

Ancak kız elini onunkinin üstüne koydu ve “Evet, ışık olacak,” dedi. Sonra kız elini çekti ve “Pekâlâ, Hal,” dedi. “Kapat ışığı. Kısa bir süre için. Eğer karanlığa dalman gerekliyse, iyice derine dal. İyice derine. Ki sonra tekrar doğabilesin...kısa süreliğine. Ardından, ışığı tekrar yakacağız.”

“Hayır! Bırak yanık kalsın!” diye homurdandı Hal. “Ben annemin rahminde değilim. Oraya dönmek istemiyorum; buna ihtiyacım yok. Bir ordunun şehri ele geçirdiği gibi alacağım seni.”

“Asker olma, Hal. Âşık ol. Beni sevmen gerek, tecavüz etmen değil. Beni ele geçiremezsin; çünkü ben seni kuşatacağım.”

Kız, elleriyle onu nazikçe sardı ve kendi sırtını hafifçe büktü; adam aniden kuşatılıvermişti. Kızın boynunu öpüşündekiyle karşılaştırılabilecek bir titreşim sardı Hal’i; ama yalnızca türü bakımından karşılaştırılabilecek bir titreşim, şiddeti bakımından değil.

Hal yüzünü kızın omzuna gömmeye çalıştı; ama kız her iki elini onun göğsüne dayayıp beklenmedik bir kuvvetle iterek yarı kaldırdı adamı.

“Hayır. Yüzünü görmeliyim. Özellikle de buna mecbur olduğum anda; çünkü seni, kendini bende kaybederken görmek istiyorum.”

Sonrasında kız, ilişki boyunca, sanki âşığının yüzünü vücudunun her bir hücresine sonsuza dek kopyalamak ister gibi, gözlerini ardına kadar açık tuttu.

Hal, bu durum karşısında istifini hiç bozmamıştı; çünkü Arşurielit bizzat gelip kapıyı tıklatsa dahi o, ilgilenemeyecek durumdaydı. Yine de, üzerinde durmamış olsa da, kızın gözbebeklerinin bir kalem ucu kadar daraldığını fark etmekten geri kalmadı.

16

Haijac Birligi’ndeki alkolikler tedavi edilmeden direk C’ye gönderilirdi. Böylelikle, tiryakilere ne psikolojik ne de narkotik terapi uygulanmış oluyordu. Jeannette’i zaafından kurtarmak isteyip de bu gerçek karşısında düş kırıklığına uğrayan Hal, ilaç elde etmek için kıza bu hastalığı bulaştıranların ta kendisine gitti. Ama ilaç kendisine gerekiyormuş gibi davrandı.

Fobo “İçki, Ozagen’de çok yaygındır; ama hafiftir de,” dedi. “Az sayıdaki alkoliğimiz de empatize yöntemlerle normal duyularını tekrar kazanmıştır, tıbbın da yardımıyla tabii. Seni empatize etmeme neden izin vermiyorsun?”

“Üzgünüm. Hükümetim bunu yasaklıyor.”

Böyle diyerek Fobo’ya, onu apartman dairesine davet etmeyişindekiyle aynı bahaneyi göstermiş oluyordu.

Fobo, “Sizin hükümet de amma yasakçı,” diyerek o uzun, ulumayı andıran kahkahalarından birini koyverdi. Kahkahası kesilince “içkiye dokunman da yasak; ama bu seni durdurmuyor. Aykırılığın hesabı yok tabii. Şaka bir yana, tam sana göre bir şey var bende. Adı Kolay-parlar. Bunu, her gün dozunu biraz daha artırıp alkolü azaltmak suretiyle günlük içkimize katarız. İki veya üç hafta içinde, hasta yüzde 96’sı Kolay-parlar olan bir içki içmektedir artık. Tadı büyük ölçüde aynı kaldığından, içen kişi nadiren şüphelenir. Devamlı kullanımı, hastanın alkole olan bağımlılığını azaltır. Tek bir sakıncası vardır.”

Durdu ve “İçen kişi artık bir Kolay-parlar müptelasıdır!” dedi.

Bağırarak uyluklarını dövdü; o uzun, kıkırdaklı burnunu titretene kadar başını salladı ve gözlerinden yaş gelene dek güldü.

Gülmeyi kesebilip de denizyıldızı şeklindeki mendiliyle gözlerinin yaşını sildikten sonra “Gerçekten de, Kolay-parların kendine özgü etkisi, hastayı içkiye iten krizlerden kurtulmayı sağlamasıdır. Ondan sonra hasta duyularına tekrar kavuşabilecek ve aynı zamanda da kendisini alkole iten faktörden kurtulacaktır. Bu malı sana gizlice aktarma şansım bulunmadığından, kendini cidden tedavi etmek istediğini farz ediyorum. Terapiye hazır olunca bana haber ver.”

Hal şişeyi odasına götürdü. Şişenin içindeki sıvı gün be gün, fark edilmeksizin ve dikkatlice, Jeannette’e getirmiş olduğu böceksuyuna katıldı. Kolay-parlar etkisini gösterdiğinde, kızı tedavi edebilecek kadar iyi psikiyatristlik yapacağını umuyordu.

Belki Hal farkında değildi ama; Fobo da onu “tedavi” etmişti. Empatistle hemen hemen her gün yaptığı sohbetler, Haijacların -ya da düşmanlarının deyimiyle Highjackerlar- dini ve bilimine karşı Hal’de kuşku uyandırıyordu. Fobo Isaac Sigmen’in biyografilerini ve *Çalışmalarını* okumuştu: *Torah Öncesi*, *Batı Talmudu*, *Gözden Geçirilmiş Kutsal Kitaplar*, *Sürekliliğin Kaynakları*, *Zaman ve ilahiyat*, *Birey ve Dünya*. Wog elinde bir bardak böceksuyuyla sakince masada otururken, dunologların matematik kuramlarını sorguluyordu. Hal ortaya kanıtlar koyuyor; Fobo ise bunları çürütüyordu. Matematiksel hesapların temelde yanlıştan-doğruya varsayımlara dayandığına; Dunne ve Sigmen’in gerekçelerinin birçok yanlış analoji, metafor ve hatalı yorumlarca desteklendiğine işaret ediyordu. Bu destekler çekildiğinde, yapı yıkılırdı.

“Eğer bir suç işlemişsen, bunu isteyerek yapmışsındır. Eğer yakalandıysan, bu, suç işleme yöntemindeki bir ahmaklık yüzünden veya Uzzitler senden daha zeki olduğundan veya koşullar seni onların -onları nasıl adlandırıyorsun eline düşürdüğünden değildir. Hayır; çünkü sen kendin yakayı ele vermek istemişsindir; sen kendin, bir şekilde, koşulları yönlendirmişsindir.

“Eğer ölürsen, bu, ölmek istediğin içindir; birisi sana silah çektiği ve tetiği çektiği için değil. Ölmüşsündür çünkü merminin yoluna çıkmayı kendin istemişsindir; öldürülmen hususunda katille anlaşmışsındır.

“Bu felsefe, bu inanış, Kilise için tabii ki çok *shib*dir; çünkü bu, seni cezalandırmak veya idam etmek veya haksız şekilde vergilendirmek veya sana herhangi bir şekilde kaba davranmak zorunda kalmaları halinde, onları bütün suçlamalardan muaf tutacaktır. Senin cezalandırılmak veya idam

edilmek veya vergilendirilmek veya haksız bir davranışa maruz kalmak istemediğin takdirde buna izin vermeyeceğin açıktır.

“Tabii, Kilise’yle görüş ayrılığına düşer ya da ona karşı gelirsen; bunu, Kilise tarafından reddedilmiş olan bir sahte geleceği gerçekleştirmeye çalıştığın için yapmışsındır. Senin, tek başına bir birey olarak, kazanman mümkün değil.

“Daha bitmedi, söyleyeceklerimi duy ve dinle: Sen, geleceği yapılandıracak özgür bir iradeye de sahip olduğunu sanıyorsun Ayrıca. Ama gelecek çoktan yapılandırıldı; çünkü Sigmen zamanın önüne geçip onu önceden ayarlamıştı. Sigmen’in kardeşi, Jude Changer, geleceğin ve geçmişin ayarını geçici bir süre için de olsa bozabilir; ancak Sigmen, arzulanan dengeyi sonunda tekrar kuracaktır.

“Seni sorgulamama izin ver; gelecek Sigmen tarafından zaten belirlenmiş ve öngörülmüşken, nasıl olur da sen geleceği belirleyebilirsin? Bu iki durumun yalnız biri doğru olabilir; ikisi birden değil.”

“Eee,” dedi Hal -yüzü kızarmıştı, göğsünün üzerine ağır bir yük binmişti sanki, elleri titriyordu- “Bu soruyu ben de kendime sormuştum daha önce.”

“Peki başka birine sordun mu hiç?”

“Hayır,” dedi Hal tuzağa düşmüşçesine. “Tabii ki öğretmenlerimize soru sorma iznimiz var. Ama bu soru listede yoktu.”

“Yani soracağınız soruların önceden yazılıp size verildiğini ve bunların dışına çıkamadığınızı mı söylemek istiyorsun bana?”

“Evet, neden olmasın!” dedi Hal öfkeyle. “O sorular bizim iyiliğimiz içindi. Kilise, engin bir tecrübeyle, öğrencilerin hangi soruları soracağını biliyor ve bundan dolayı da, daha az zeki olanların sorabilmesi için soruları listeliyor.”

“Daha az zeki lafı çok doğru,” dedi Fobo. “Ayrıca eminim ki, listede bulunmayan her sorunun çok tehlikeli olduğu, bunların gerçekdışı düşünmeye sebep olduğu kabul ediliyordur!”

Hal başını üzüntüyle salladı.

Fobo merhametsiz saldırısını sürdürdü. Söylemiş olduğu her şeyden daha beter, çok daha beter olanlar, bundan sonraki sözleriydi; çünkü bunlar, doğrudan Sigmen’in kutsal kişiliğine yapılan bir saldırıydı.

Öncü’nün biyografileri ve dini yazılarının, objektif bir okurun gözünde onu cinsel açıdan soğuk, kadınlardan nefret eden, Mesih kompleksine ve mistik nöbetler ve faztazyalar şeklini almış, zaman zaman donmuş

kabuğunu patlatarak dışarı vuran paranoid ve şizofrenik eğilimlere sahip bir adam olarak canlandırdığını söyledi.

“Diğer erkekler,” dedi Fobo, “kişilikleri ve fikirleriyle bulundukları çağlara damgalarını basmış olabilir. Ama Sigmen’in, kendinden önceki o büyük liderlerin önüne geçmesini sağlayan bir avantajı vardı. Dünya’daki gençleşme serumları sayesinde, sadece kendi toplumunu meydana getirmesine değil, aynı zamanda bu toplumu birleştirmesine ve zaaflarını ortadan kaldırmasına yetecek kadar uzun yaşadı. Oluşturduğu sosyal yapının çimentosu sertleşene kadar da ölmedi.”

“Ama Öncü ölmedi ki,” diye itiraz etti Yarrow. “Bulunduğumuz zamandan ayrıldı sadece. O hâlâ bizimle seyahat ediyor, sıçrıyor; bazen geçmişe, bazen geleceğe doğru. Her zaman, sahte zamanı gerçeğine çevirmesi her nerede gerekirse gereksin, orada beliriveriyor.”

“Oh, evet,” diye gülümsedi Fobo. “Harabeleri ziyaret etmenin nedeni buydu, değil mi? Ozagenli insanların bir zamanlar başka bir yıldızdan gelen biri tarafından ziyaret edildiğini gösteren bir duvar resmini kontrol etmek. Onun Öncü olabileceğini düşündün, değil mi?”

“Hâlâ da öyle düşünüyorum,” dedi Hal. “Fakat raporum gösterdi ki, resimdeki adam Öncü’yü andırmasına rağmen, eldeki kanıt ikna edici olmaktan çok uzak. Öncü bundan bin yıl önce bu gezegeni ziyaret etmiş olabilir de, olmayabilir de.”

“Böyle bir ihtimal olsa dahi, tezlerinizin anlamsız olduğu fikrindeyim ben. Öncünün kehanetlerinin gerçekleştiğini iddia ediyorsunuz. Benim bu konuda ilk olarak söyleyeceğim şey ise bunların belirsiz kehanetler olduğudur. İkincisi; eğer bunlar gerçekleştiyse, bu, sizin şu güçlü devlet-kilisenizin bu kehanetlerin gerçekleşmesini sağlamak için muazzam gayret sarf etmesindendir.

“Dahası; hayatlarının en özel ve önemsiz ayrıntılarını düzenlemek üzere her yirmi beş aileye bir *gapt*ın düştüğü, bu her yirmi beş aile-*gapt*ının üstünde bir blok-*gapt*ının bulunduğu, her elli blok-*gapt*ının da bir müfettiş-*gapt* tarafından denetlendiği, böyle böyle devam edip giden sizin şu piramit biçimli toplumunuz -şu gardiyan melek yönetiminiz- var ya; bu toplum korku, cehalet ve baskı üzerine kurulmuş.”

Sarsılmış, sinirlenmiş ve oldukça şaşırmış olan Hal, oradan ayrılmak üzere ayağa kalkardı. Fobo onu geri çağırır ve söylemiş olduklarının zıddını ispatlamasını isterdi. Bunun üzerine Hal sinirlerini boşaltmak için bir süre

bağırır çağırırdı. Bazen, hıncını alıp bağırmayı kestiğinde, Fobo ondan oturmasını ve tartışmaya devam etmelerini isterdi. Bazen de Fobo sinirlerine hâkim olamaz, birbirlerine bağırır ve hakaret ederlerdi; iki keresinde, yumruk yumruğa kapıştılar, Hal'in burnu kanadı ve Fobo'nun gözü morardı. Sonra wog, ağlayarak, Hal'i kucaklar ve ondan af dilerdi; bunun ardından da oturur ve sinirleri yatışıncaya dek kafayı çekerlerdi.

Hal Fobo'yu dinlememesi, hatta böylesi bir gerçekdışılığı dinleyebileceği bir konumda bile bulunmaması gerektiğini biliyordu. Ama uzaklaşamıyordu da. Söylediklerinden ötürü Fobo'ya nefret duymasına rağmen, bu ilişki onu tuhaf bir şekilde tatmin ediyor ve âdeta büyütüyordu. Diliyle kendisini, Pornsen'in kırbacının hiçbir zaman başaramadığı kadar feci şekilde doğrayan ve derisini yüzen bu varlıktan kopamıyordu.

Jeannette'e bu olaylardan bahsetti. Kız, adam keder, nefret ve kuşkudan kurtulana kadar, olup bitenleri tekrar tekrar anlatması için Hal'i yüreklendiriyordu. Sonrasında ise, eskiden olsa tahmin bile edemeyeceği şekilde aşk yaşıyorlardı her seferinde Hayatında ilk kez, erkek ve kadının tek vücut olabileceğini öğrenmişti. Karısı ve o, birbirlerinin etrafındaki çemberin hep dışında kalmıştı; ama Jeannette onu içeri almanın geometrisini ve onun maddesini kendininkiyle karıştırmanın kimyasını biliyordu.

Ayrıca, ışık ve içki de her zaman vardı. Ama bunlar Hal'i rahatsız etmiyordu. Kız artık tümüyle Kolay-parlardan oluşan bir içki içtiğinden habersizdi. Adam ise yatağın tepesindeki ışığa alışmıştı. Bunu, kızın tuhaflıklarından biri olarak görüyordu. Bu davranışın ardında karanlık korkusu yatmıyordu; çünkü kız lambanın açık kalmasını sadece aşk yaparken istiyordu. Adamsa buna bir anlam veremiyordu. Belki de kız, adamı kaybettiği takdirde sürekli hatırlayabilmek, için, onun görüntüsünü hafızasına kaydetmek istiyordu. Eğer sebep buysa, ışığın yanık kalmasında bir sakınca yoktu.

Lambanın ışığı altında, kızın vücudunu yarı cinsel, yarı antropolojik bir ilgiyle inceledi. Bu kızla Dünyalı kadınlar arasındaki pek çok küçük farklılığı görmek onu hem keyiflendiriyor hem de şaşırtıyordu. Kızın ağzının üstünde, işlevi uzun zaman önce evrim tarafından bir yana atılmış bir organın kökü olabilecek ek bir deri parçası bulunuyordu. Yalnızca yirmi sekiz dişi olup, yirmi yaş dişleri yoktu. Bu, annesinin halkının karakteristik bir özelliği olabilirdi de olmayabilirdi de.

Kızın fazladan bir dizi göğüs kası veya kaslarının anormal derecede iyi gelişmiş olduğundan kuşkulanıyordu. Kızın iri, koni şekilli göğüsleri sarkmıyordu. Dimdik, sımsıkı ve hafifçe yukarı bakan göğüslerdi bunlar: Çağlar boyunca erkek heykeltraşlar ve ressamlar tarafından oldukça sık betimlenen ve bununla beraber gerçek hayatta nadiren rastlanan, ideal dişi güzelliğinin bir ifadesi.

Kız sadece seyir zevki vermekle de kalmıyordu. İnsan onunla beraberken de hoşça vakit geçiriyordu. Haftada en az bir kere, adama yeni bir elbise hediye ediyordu. Dikiş dikmeye bayılıyor; adamın verdiği malzemeyle bluzlar, etekler ve hatta cüppeler dikiyordu. Elbiseler değiştikçe, saç şekli de değişiyordu. Kız kendini sürekli yeniliyor ve sürekli güzel kalabiliyordu; böyle yaparak Hal'in ilk defa olmak üzere, güzelliğin sonsuza dek olmasa da en azından sürdüğü süre zarfında bir eğlence kaynağı olduğunu fark etmesini sağlamıştı.

Kızın, Hal'in hoşuna giden bir diğer özelliği de, taklitçiliğiydi. Neredeyse bir gecede Fransızcadan Amerikan diline geçivermişti. Bir hafta sonra ise, bu dili adamdan daha hızlı ve daha etkili şekilde konuşmaya başlamıştı bile. Siddo dilini de mükemmel düzeyde bildiği için, Hal bu dili öğrenmenin en iyi yolunun kıza kendisine wog dilinde kitaplar okutmak olduğuna karar verdi. Kız bir koltuğa oturup okurken o da bir divana uzanıyordu. Kızın aksanı ve telaffuzu o kadar düzgündü ki, adamın kulaklarını bu dile alıştırıyordu. Hem böylelikle kız onu her yeni kelimeye sözlükten bakma zahmetinden de kurtarmış oluyordu... kız, adamın anlayabilmesi için okuduğunu aynı zamanda tercüme de ediyordu.

Jeannette Hal'e kitap okumayı seviyor, ancak adamın verdiği tatsız, teknik kitaplardan sıkılıyordu. Dahası, halkın kullandığı Siddocayı anlayabilmesine rağmen, bilimsel terimlerin çoğunu bilmiyordu. Hal ise, kızın okurken takıldığını veya tereddüt geçirdiğini görünce yumuşar ve okumayı bırakmasına izin verirdi. Örneğin, We'enai'nin *Ozagen'de İnsanoğlunun Yükselişi ve Çöküşü* adlı anıtlaşmış eserini bitirememişti hiç.

O akşam, Jeannette her zaman olduğu gibi, yeterince cesurca okumaya başladı. Genizden gelen o alçak sesi, gözleriyle gördüğü şeyleri taklit etmeye çalışıyordu. Gezegenin oluşumunu ve hayatın başlangıcını anlatan ilk bölümü okudu. Kitabın ikinci bölümünde ise bütün bütün esnemiş ve Hal'e bakmıştı; ancak adam gözlerini kapamış halde uzanmaya devam ederek, kızın durumunu fark etmemiş görünüyordu. Bunun üzerine kız

wogların, pre-artropod bir varlıkken nasıl fikir değiştirip de chordate olmaya karar verdiklerini okudu. We'enai, o tarihi günden beri wog böceklerinin içinde bulunduğu çelişkilerle ağır bir dille alay ediyor; ardından, üçüncü bölümde ise, Ozagen'in diğer büyük kıtasında, insan oğlunun ortaya çıkışıyla zirve noktasına ulaşan memeli evrimini ele alıyordu.

Kız aynen okudu; "Ama insanoğlunun da, bizde olduğu gibi, kendisini taklit eden asalakları vardı. Bunlardan biri, meyhane böceği denilen şeyin farklı bir türüydü. Woga benzemek yerine, insanı andırıyordu. Kopyaları gibi o da, akıllı birini kandıramazdı; ancak alkol üretme yeteneği insanların onu benimsemesini sağladı. Bu yaratık da, kendisini besleyen insanlara eski dönemlerden beri eşlik ederek, insan uygarlığının ayrılmaz bir parçası ve sonuçta, insanlığın yıkılışının ana sebeplerinden biri haline gelmişti.

"İnsanlığın Ozagen üzerinden silinmesinin tek sebebi meyhane böceği değildi. Bu yaratık kontrol edilebilirdi. Diğer pek çok şey gibi, o da kötüye kullanılabilir veya amacından saptırılıp bir tehdit unsuruna dönüştürülebilirdi.

"İşte insanların ona yaptığı da tam buydu.

"Burada dikkat edilmesi gereken bir nokta var; o da, böceğin kötü amaçlarla kullanılması sırasında insanlara birinin yardımcı olduğu. Bu da biraz değişik bir türden gelen, bir diğer parazitti; doğrusu, bir anlamda kuzenimiz olduğu bile söylenebilir.

"Fakat onu bizden, insanlardan ve çok ilkel bazı türleri saymazsak bu gezegende yaşayan tüm hayvanlardan ayıran bir şey var. Bu faktör, hakkında edindiğimiz ilk fosil kalıntılarından da anlaşıldığı gibi, tümüyle..."

Jeannette kitabı bıraktı. "Sonraki kelimeyi bilmiyorum. Hal, bunu okumak zorunda mıyım? Çok sıkıcı bu."

"Hayır. Boşver gitsin. Senin ve *Cebrail*'deki gemicilerin çok sevdiğiniz şu komik kitaplardan birini oku bana."

Kız gülümsedi -güzel bir manzaraydı bu- ve *Öncü 'nün Sadık Kulu Leif Magnus'un Arcturus'tan Gelen Dehşetle Karşılaştığındaki Maceraları,* Cilt 1037, Kitap 56'yı okumaya başladı.

Hal, komedinin banalliğinden sıkılıp da kızı kendine doğru çekene kadar, onun Amerikan dilini wog diline çevirmeye çabalamasını dinledi.

Tepelerindeki ışık, her zaman olduğu gibi yine yanık kalmıştı.

Diğer yandan; aralarında anlaşmazlık, uyuşmazlık ve tartışmalar da olmuyor değildi.

Jeannette ne kuklaydı ne de köle. Hal, onun hoşlanmadığı bir şey yaptığı ya da söylediğinde, kız bunu belirtmekte geç kalmazdı. Adam kıza alaycı veya sert bir karşılık verdiği takdirde ise, sözlü bir saldırıya uğraması işten değildi.

Jeannette'i *puka*sında saklamaya başlamasının üzerinden çok geçmeden, gemide geçen uzun bir günün ardından, uzamış bir sakalla eve döndü.

Jeannette onu öptükten sonra yüzünü buruşturdu ve “Sakalın acıtıyor; aynı bir törpü gibi. Tıraş kremini getirip sakallarım kendi ellerimle alacağım,” dedi.

“Yoo, bunu yapma,” dedi Hal.

Kız tuvalete yürürken “Neden?” diye sordu. “Sana hizmet etmeyi seviyorum. Özellikle de güzel görünmeni sağlamayı.”

Elinde ağda kutusuyla geri döndü. “Şimdi otur bakalım; gerisini ben hallederim. Ben yüzündeki şu kaşıntı verici kılları alırken sen de seni ne kadar çok sevdiğimi düşünebilirsin.”

“Anlamıyorsun, Jeannette. Tıraş olamam. Ben artık bir *lamechian*ım ve *lamechian*lar sakal bırakmaya mecburdur.”

Kız olduğu yerde durdu ve ”*Mecbur* musun?” dedi. “Yani bunun bir yasa olduğunu ve buna uymazsan suçlu durumuna düşeceğini mi söylemek istiyorsun?”

“Hayır, tam olarak değil,” dedi adam. “Öncü'nün kendisi bunun hakkında bir şey söylemiş değil, bunu zorunlu kılan bir yasa da geçirilmemiş. Ama...bu bir gelenek. Aynı zamanda da bir onur göstergesi; çünkü *lamech* rütbesi takmaya hak kazanmış biri sakal bırakabilir ancak.”

“Peki *lamechian* olmayan biri bırakırsa ne olur?”

“Bilmiyorum,” dedi Hal; sesinde açık bir sıkıntı seziliyordu. “Böyle bir durum hiç yaşanmadı. Zaten kimsenin aklına gelmez; ta ki buna hak kazanıncaya dek. Bu... kişiye bağışlanan şeylerden biridir sadece. Yalnızca bir yabancının düşünmeye cüret edeceği bir şey.”

“Ama sakal çirkin bir şey,” dedi kız. “Ayrıca yüzüme de batıyor. Bir yatak yayı çıkınını öpmeyi tercih ederim.”

“Madem öyle,” dedi adam kızgınca, “ya yatak yaylarını öpmen gerekecek ya da öpüşmeden yaşamayı öğrenmen. Çünkü ben sakal bırakmak *zorundayım!”*

“Dinle beni,” dedi kız, Hal’e yaklaşarak. “Buna *mecbur* değilsin! Bu sana öncekinden daha çok özgürlük getirmeyecekse, senden bekleneni yapmak zorunda kalacaksan bir *lamechian* olmak neye yarar? Neden bu geleneği reddedivermiyorsun ki?”

Hal hem öfkelendiğini hem de paniğe kapıldığını hissetmeye başladı. Paniğe kapılmıştı; çünkü kızı, ona evi terk ettirecek kadar kendisinden soğutmuş olabilirdi; kızın dediğini yapması halinde ise, *Cebrail’deki* diğer *lamechian*ların kuşkusunu üzerine çekeceğinin farkındaydı.

Sonuç olarak, kızı ahmaklıkla suçladı. O da aynı derecede bir hararet ve sertlikle karşılık verdi. Tartıştılar; kız uzlaşma yolunda ilk adımı attığında gece yansı geçmişti bile. Sonra, birbirlerine olan sevgilerini kanıtlayana dek şafağı buldular.

Sabahleyin, Hal tıraş oldu. Üç gün boyunca *Cebrail’de* hiçbir şey olmadı, kimse ona tek söz etmedi ve o da gördüğü -veya gördüğünü sandığı- garip bakışları suça ve hayal gücüne yordu. En sonunda, sakalını kestiğini kimsenin fark etmediği veya kendi işleriyle, bu konu üzerinde yorum yapamayacak kadar meşgul oldukları kanısına vardı. *Lamechian* olmaktan kaynaklanıp da ortadan kaldırılması gereken başka sıkıntıların olup olmadığını merak etmeye bile başlamıştı.

Sonra, dördüncü günün sabahı, Macneff’in ofisine çağrıldı.

Sandalphon’u masasının başında oturmuş sakalını çekiştirirken buldu. Macneff, Hal’in selamına, onu soluk mavi gözleriyle bir süre süzdükten sonra karşılık verdi.

“Belki de, Yarrow,” dedi, “Woglar arasındaki araştırmalarınla o kadar yoğun ilgileniyorsun ki diğer şeyleri düşünmeye vaktin kalmıyor. Burada anormal bir çevrede yaşadığımız doğru; projeye başlayacağımız güne yoğunlaşmış durumdayız hepimiz.”

Ayağa kalktı ve Hal’in önünde ileri geri dolanmaya başladı.

“Bir *lamechian* olarak, sadece önceliklerin değil, sorumlulukların da olduğunu biliyor olmalısın.”

“*Shib, abba*. ’

Macneff aniden Hal’e doğru döndü ve uzun kemikli parmağını kaldırarak: “Öyleyse neden sakal bırakmıyorsun?” diye bağırdı. Gözleri çakmak çakmak olmuştu.

Hal, çocukluğunda *gaptı* Pornsen aynı hareketi yapınca sık sık olduğu gibi, vücudunun buz kestiğini hissetti. Aklı da, eskiden olduğu gibi

karışmıştı yine.

“Ama ben...ben...”

“Sadece *lamech* nişanını elde etmek için değil, ona layık olmayı sürdürmek için de uğraşmalıyız. Sadece ve sadece saflık bizi başarıya ulaştırabilir; saflığa ulaşmak için durmadan çalışmalıyız!”

“Affedersin, *abba,”* dedi Hal, sesi titreyerek. “Ama ben arınmak için hiç durmadan çalışıyorum zaten.”

Bunu söylerken, Sandalphon’un gözlerinin içine bakma cüretini göstermişti; ama bu cesareti nereden aldığını bilmiyordu bile. Böylesine rezilce yalan söylemek, gerçekdışılık içinde yaşamakta olan kendisinin, büyük ve saf Sandalphon’un huzurunda yalan söylemesi!

“Fakat” diye devam etti Hal, “tıraş olmanın saflığımı etkileyeceğini bilmiyordum. *Batı Talmudu*’nda veya Öncü’nün kitaplarının herhangi birinde sakalın gerçekliği ya da gerçekdışılığına ilişkin bir şey yok.”

“Kutsal kitaplarda ne yazdığını bana sen mi öğretiyorsun?” diye bağırdı Macneff.

“Hayır, tabii ki hayır. Ama bu doğru, değil mi?”

Macneff odayı arşınlamayı sürdürerek “Arınmış olmalıyız, saf olmalıyız,” dedi. “En ufak bir sahte gelecek bile, gerçeklikten en ufak şekilde sapmak bile bizi kirletebilir. Doğru, Sigmen bu konuda asla bir şey söylemedi. Ama, sadece arınmış kişilerin sakal bırakmak suretiyle Öncü’yü izlemeye layık oldukları, uzun zaman önce kabul edilmiştir. Senin anlayacağın; saf olmak için, saf görünmeliyiz.”

“Size candan katılıyorum,” dedi Hal. İçinde bir cesaret, bir direnç uyanmaya başlamıştı. Aniden, Macneff’e de Pornsen’e karşı yaptığı gibi tepki gösterdiği için son derece sarsılmış olduğu hissine kapıldı. Ama Pornsen ölmüş, yenilmişti; külleri rüzgârla birlikte savrulup gitmişti. Cenaze töreni sırasında külleri dağıtan da Hal’in kendisi olmuştu.

“Normal koşullarda, sakalımın uzamasına izin verirdim,” dedi. “Ancak şimdi wogların arasında yaşıyorum ve bu sayede hem daha etkili casusluk yapabilir hem de araştırmalarımın sonucunu iletebilirim. Ayrıca wogların sakalı iğrenç bir şey olarak algıladığını fark ettim; biliyorsunuz, onların sakalı yok. Sakalımızı kesebileceğimiz halde neden uzatmakta ısrar ettiğimizi anlamıyorlar. Sakallı birinin yanında bulunmaktan da rahatsız oluyor ve tiksiniyorlar. Eğer sakal bırakırsam onların güvenini kazanamam.

“Ancak, proje başlayınca sakalımı uzatmayı planlıyorum.”

“Hımm!” dedi Macneff, parmaklarını sakallarının arasında gezdirerek. “Belki de haklısın. Ne de olsa, bunlar olağanüstü koşullar. Ama, bana niye bundan söz etmedin?”

“Siz çok meşguldünüz, sabahtan akşama kadar çalışıyordunuz; bu yüzden sizi rahatsız etmek istemedim,” dedi Hal. Macneff, söylediklerinde gerçeklik payı olup olmadığını araştırmak için zahmete girer miydi, merak ediyordu doğrusu. Woglar Hal’e, sakal konusunda tek kelime etmiş değildi çünkü. Amerikan Kızılderililerinin beyaz adamın yüzünde kıl uzatmasına karşı verdiği ilk tepkiyi hatırlaması, onun mazeretine ilham kaynağı olmuştu.

Macneff saf kalmanın önemi üzerine birkaç söz daha ettikten sonra Hal’i bıraktı.

Hal de, konuşmanın etkisiyle titreyerek eve yollandı. Dairesine varınca sakinleşmek için bir miktar içki içti; sonra kendisini Jeannette’le yiyeceği akşam yemeğine hazırlamak için biraz daha. Yeterince içtiği takdirde, kızı çıplak ağzıyla yemek yerken görmenin verdiği tiksintinin üstesinden gelebildiğini keşfetmişti.

Aslında bu, talihsiz bir çareydi bir bakıma; çünkü dilbilim yönünden hiçbir yapıcı sonucu yoktu; raporlarını aksatmaya başlamıştı. Ama diğer yandan da, Jeannette ile hep hoşça vakit geçiriyorlardı.

17

Bir gün Yarrow, bakkaldan büyük bir kutuyla döndüğünde “Yiyecekleri ciddi ciddi tüketmeye başladın son zamanlarda,” dedi. “Sence de iki kişilik yemek yemiyor musun? Hatta belki de üç?”

Kız sararmıştı. “*Maw Choo!* Ne dediğinin farkında mısın?”

Hal kutuyu masaya bıraktı ve kızın omuzlarını kavradı.

“*Shib*. Farkındayım. Jeannette, uzun zamandır bunu düşünüyordum; ama bir şey söylemedim. Seni endişelendirmek istemedim. Söyle bana, hamile misin?”

Kız dosdoğru adamın gözlerinin içine baktı; ama vücudu titriyordu. “Oh, hayır. Bu imkânsız!”

“Neden imkânsız olsun? Koruyucu kullanmadık ki.”

“Fi. Ama biliyorum işte...nereden bildiğimi sorma...bu imkânsız. Ama sen bu tür şeyler söylememelisin. Şaka yoluyla olsa bile. Buna dayanamam.”

Kızı kendine doğru çekti ve omzunun üstünden “Hamile kalamıyorsun da ondan mı?” dedi. “Benden asla çocuk doğuramayacağını bildiğin için mi?”

Kız gür, hafifçe kokan saçlarını salladı. “Biliyorum işte. Nereden bildiğimi sorma.”

Kızı tekrar bir kol uzaklığında tuttu. “Dinle, Jeannette. Seni neyin huzursuz ettiğini söyleyeyim. Sen ve ben farklı türdeniz. Annenle baban da öyleydi. Ama yine de çocukları oldu. Belki bilirsin; erkek eşek ile kısrağın da yavruları olur, ama katır kısırdır Aslan ve kaplan da çiftleşebilir, ama yavruları çiftleşemez. Öyle değil mi? Senin korkun katır olmak!” Kız başını adamın göğsüne yasladı; gözyaşları Hal’in gömleğine damlıyordu.

Hal “Gerçekçi olalım, tatlım,” dedi. “Belki de kısırsın. Ne fark eder ki? Hayatımızın, onu karıştıracak bir çocuk olmadan bile yeterince kötü olduğunu Öncü biliyor. Şanslıyız ki sen...uh...sonuçta beraberiz, değil mi? Tek istediğim bu. Yani sen.”

Kızın gözyaşlarını silip onu öperken ve yemeği buzdolabına koymasına yardım ederken, endişeli olduğunu ister istemez belli etmişti.

Kızın tükettiği yiyeceklerin ve sütün miktarı normalin üstündeydi, özellikle de süt. O müthiş fiziğinde gözle görülür bir değişiklik olmamıştı. Yediği bunca şeyin onda hiçbir etki yaratmaması akıl alır gibi değildi. Bir ay geçti. Hal onu dikkatle izledi. Kız aşırı yemek yiyordu. Yine de hiçbir şey olmadı.

Yarrow bunu, kızın farklı nitelikteki metabolizmasına bağladı.

Bir ay daha geçti. Tarihçi *hiar* Turnboy onu durdurduğunda, Hal tam geminin kütüphanesinden *ayrılmak* üzereydi.

“Söylentiye göre teknisyenler globin-kilitleyici molekülü en sonunda bulmuş,” dedi tarihçi. “Saat 15.00’de bir konferans toplanacak.”

“*Shib*.” Hal ümitsizliğini sesine yansıtmamaya özen göstermişti.

Toplantı saat 16.50’de sona erdiğinde. Hal içeriden omuzları sarkmış halde çıktı. Virüs çoktan üretilmeye başlamıştı bile. Bir hafta içinde, malum altı sinsi torpidonun başlıklarını doldurmaya fazlasıyla yetecek kadarı elde edilmiş olacaktı. Plan, Siddo şehrini ortadan kaldırmak için onları salmaktan ibaretti. Füzeler, menzilleri geniş bir alanı kaplayana dek yayılacak olan helezonlar şeklinde uçacaktı. Sonuç olarak, füzeler tekrar doldurulmak üzere geri dönüp sonra yeniden fırlatıldıkça, gezegendeki tüm woglar da katledilmiş olacaktı.

Hal eve döndüğünde Jeannette’i, saçları yastığın üzerinde siyah bir çelenk gibi kümelenmiş halde, yatakta uzanırken buldu. Kız onu görünce takatsizce gülümsedi.

Adam, müthiş bir meraka kapılarak, içinde bulunduğu karamsar havayı silkip atıvermişti.

“Jeannette, sorun nedir?”

Elini kızın alnına koydu. Kızın teni kuru, sıcak ve pürüzlüydü.

“Bilmiyorum, iki haftadır kendimi pek iyi hissetmiyordum; ama bundan yakınmamıştım. Bunu atlatabileceğimi sanmıştım. Bugünse, kendimi o kadar kötü hissettim ki, kahvaltıdan sonra hemen yatağa dönmem gerekti.”

“Seni iyileştireceğiz.”

Adam bunu kendinden emin bir sesle söylemişti. Halbuki için için yıkıldığını hissediyordu. Eğer kız ciddi bir hastalığa yakalandıysa, ona ne doktor bulabilirdi ne de ilaç.

İzleyen birkaç gün boyunca kız yatakta yatmaya devam etti. Ateşi sabah 90.5 iken akşam 100.2 seviyesine çıkıyordu. Hal ona elinden geldiğince yardım etti. Kızın başına ıslak havlular ve buz torbaları koydu, ona aspirin verdi. Bu arada kız, çok yemek yemeyi bırakmıştı, tek istediği içecekti. Sürekli süt içmek istiyordu. Böceksuyu ve sigarayı bile bırakmıştı.

Kızın hastalığı yeterince kötüydü zaten; ama Yarrow'u asıl çıldırtan onun sessizliğiydi. Onu tanıdığı günden beri kız ciddiyetten uzak, neşeli, eğlenceli bir şekilde konuşup durmuştu. Tabii bazen sessiz kaldığı da olmuştu; ama bu, dikkatini bir şeye yöneltmiş olmaktan kaynaklanan bir sessizlikti. Şimdi ise Hal'i konuşturuyor, o sözünü bitirdiğindeyse sessizliği bozacak hiçbir soru sormuyor veya yorumda bulunmuyordu.

Bunun kızı canlandıracağını umarak onu ormana geri götürme planından bahsetti. Kızın donuk gözlerinde bir ışık belirmiş, gözlerinin kahverengisi ilk kez olarak parlamıştı. Hatta kız doğrulup yatakta oturmuş, Hal de onun kucağına kıtanın bir haritasını koymuştu. Eskiden yaşamış olduğu alanın genel hatlarını çizdi; sonra da tropik bölgelerden yükselen sıradağları ve bunların zirvesindeki, teyzeleri ve kız kardeşlerinin yaşadığı eski çağlardan kalma metropolis kalıntılarının da bulunduğu düzlüğü tarif etti. Hal, yatağın yanındaki altıgen şekilli ufak masanın başına geçti ve haritalara bakarak koordinatları belirledi. Ara sıra başını kaldırıp bakıyordu. Kız yanlamasına yatmıştı; o narin beyaz omzu geceliğinin altında kalkıp iniyor, gözleri ise, onları çevreleyen gölgelerin içinde daha da büyük görünüyordu.

"Yapmam gereken tek şey küçük bir anahtar çalmak," dedi Hal. "Bilirsin, hava faytonundaki metre ölçeği her kalkıştan önce sıfırlanır. Araç, elli kilometre boyunca sürücü tarafından sürülebilir. Ama ölçek elliyi geçti mi, hava faytonu otomatikman duracak ve bir konum sinyali verecektir. Bu, kaçışı önlemek içindir. Ancak, otomatik kontrolün kullanım dışı bırakılması ve sinyalin kapatılması da mümkün. Küçük bir anahtar bu işi görür. Onu ele geçirebilirim. Sen merak etme."

"Beni çok seviyor olmalısın."

"Bundan *shib* olabilirsin!"

Hal kalkıp onu öptü. Kızın bir zamanlar çok yumuşak ve ıslak olan ağzı şimdi kuru ve sertti. Deri nasıra dönüşüyor gibiydi neredeyse.

Hal tekrar hesaplarının başına döndü. Bir saat sonra, kızın iç çekişi üzerine başını kaldırıp baktı. Kızın gözleri kapalı, dudakları aralıktı. Yüzünden ter akıyordu.

Hal ateşinin düştüğünü umdu. Ama hayır. Cıva 100.3'e fırlamıştı.

Kız bir şey söyledi.

Adam eğildi. "Ne dedin?"

Kız anlaşılmaz bir dilde, annesinin halkının dilinde mırıldanıyordu. Sayıklıyordu.

Hal kendi kendine küfretti. Artık harekete geçmesi lazımdı. Koşullar ne olursa olsun. Banyoya koştu, şişenin birini döküp on gramlık bir ninni tableti kaptı, geri döndü ve Jeannette'in yatakta oturmasına yardım etti. Bir bardak su eşliğinde kıza hapı yutturmayı zorlukla başardı.

Yatak odasının kapısını kilitledikten sonra, bir başlık ve pelerin giyip hızla en yakın wog eczanesine yürüdü. Eczaneden üç adet yirmi gramlık iğne, üç şırınga ve bir miktar anti-koagülan aldı. Dairesine dönünce, iğneyi kızın kolundaki damara saplamaya çalıştı. İğnenin ucu, ancak dördüncü denemede girmişti ki bu da, Hal'in âdeta bir öfke nöbeti içinde sertçe ittirmesi sonucu gerçekleşmişti. Bu itiş kakış süresince kız ne gözlerini açmış ne de kolunu çekmişti.

İlk sıvı, cam tüpe dolduğunda Hal rahat bir nefes aldı. Farkında olmadan dudağını ısırmış ve nefesini tutmuştu. Aniden, son bir ay boyunca korkunç bir şüpheyi zihninin arka köşelerine atmış olduğu geldi aklına. Şimdi ise, kaçındığı bu gerçeğin aslında son derece gülünç olduğunu fark etmişti.

Kızın kanı kırmızıydı.

İdrar örneği almak için kızı uyandırmaya çalıştı. Kızın ağzından garip bir takım heceler döküldü; ardından tekrar uykuya ya da koma haline döndü... Hal hangisi olduğunu çıkaramamıştı. Ümitsizliğin verdiği acıyla kızın yüzünü tekrar tekrar tokatladı; bu sayede kızı kendine getireceğini umuyordu. Bir kez daha sövdü; çünkü idrar örneğini kıza ninni hapını vermeden önce alması gerektiği daha yeni aklına gelmişti. Amma da aptallaşıyordu bazen! Sağlıklı düşünemiyordu; kızın durumu ve gemide yapması gerekenler onu çok heyecanlandırmıştı.

Çok güçlü bir kahve yaptı ve bunun bir kısmını kızın boğazından aşağı yollamayı başardı. Geri kalanı kızın çenesinden damlayarak elbisesini ıslatmıştı.

Ya kafein ya da adamın sesindeki çaresizlik kızı uyandırmış olsa gerekti; çünkü gözlerini, yapmasını istediği şeyleri ve sonrasında nereye gideceğini ona anlatırken adama bakmasına yetecek kadar uzun süre açık tutmuştu. Hal idrarı önceden kaynatılmış bir kavanoza aldıktan sonra şırıngaları ve kavanozu bir mendile sarıp pelerininin cebine koydu.

Bileğindeki cihazla *Cebrail'i* arayarak bir fayton yollamalarını istedi. Kısa süre sonra dışarıda bir korna öttü. Jeannette'e son bir bakış attı, yatak odasının kapısını kilitledi ve merdivenlerden aşağı indi. Fayton kaldırımın üstünde, havada bekliyordu. Araca bindi, oturdu ve Git düğmesine bastı. Araç bin metre kadar yükseldi ve sonra, geminin yerleşmiş olduğu parka doğru 11 derecelik bir açı çizerek atıldı.

Geminin tıbbi bölmesi, bir görevli dışında boştu. Hal'i gören nöbetçi, okumakta olduğu çizgi romanı bırakarak ayağa fırladı.

"Rahat," dedi Hal. "Labtek'i kullanmak istiyordum sadece. Bildik formları doldurmakla uğraşmak niyetinde de değilim. Bu kişisel bir mesele, anlarsın ya."

Hal pelerinini çıkarmış; bu sayede görevli de onun altın renkli parlak *lamech* nişanını görmüştü.

"Shib," diye homurdandı görevli.

Hal ona iki sigara verdi.

"Vay, teşekkürler." Görevli bir sigara yaktı, koltuğuna oturdu ve *"Öncü* ve *Delilah Günahkâr Gazze Şehrinde"* adlı kitaba göz gezdirmeye başladı.

Yarrow, görevlinin kendisini göremeyeceği şekilde, Labtek'in diğer yanıma dolandı ve uygun kodları tuşladı. Yanında getirmiş olduğu örnekleri aygıta yerleştirdikten sonra oturdu. Birkaç saniye içinde, ayağa fırlamış ve odayı arşınlamaya başlamıştı bile. Bu sırada Labtek'in devasa kübü de tuhaf yemeğini yerken, halinden memnun bir kedi gibi mırlıyordu. Yarım saat sonra, Labtek'ten bir gürültü çıktı ve ardından yeşil bir ışık yandı: ANALİZ TAMAM.

Hal bir düğmeye bastı. Metal bir ağızdan fışkıran dil gibi, aygıtın içinden uzun bir bant çıktı. Hal raporu okudu. İdrar normaldi. Orada herhangi bir enfeksiyona rastlanmamıştı. pH ve kan sayımı da normaldi.

"Göz"ün, kızın kanındaki hücreleri tanıyacağından emin değildi. Yine de, kırmızı kan hücrelerinin Dünyalılarınkine benzeme olasılığı güçlüydü. Neden olmasın? Uzun ışıkyıllarıyla ayrılmış olan gezegenlerde bile evrim,

benzer bir yol izler; ortası basık diskler, maksimum derecede oksijen taşımanın en etkin aracıdır.

Makine konuştu. Daha fazla bant. Tanımsız hormon! Moleküler yapısı itibariyle, öncelikli amacı kalsiyum metabolizmasını kontrol etmek olan parathyroid hormonuna benziyordu.

Bu ne anlama geliyordu? Kızın sorununun kaynağı, kan dolaşımına karışan bu esrarengiz madde olabilir miydi acaba?

Bir dizi tıkırtı daha. Kandaki kalsiyum oranı %40 miligramdı.

Tuhaf. Böylesine anormal bir yüzde; böbrek eşiğinin geçilmesi ve aşın dozda kalsiyumun idrara karışması anlamına gelirdi. Ama ondan sonra nereye gidiyordu?

Labtek'in üstünde kırmızı bir ışık yandı: İŞLEM TAMAM.

Raftan bir hematoloji kitabı indirdi ve Ca başlıklı kısmı açtı. Okumayı bitirince, omuzlarını dikleştirdi. Yeni bir umut mu? Belki de. Kızın durumu, hiperkalsemi gibi görünüyordu; bu da, raşitizm ve steomalaciayla başlayıp hipertropik artritise dek uzanan pek çok hastalıkla açıklanabilirdi. Ne olursa olsun, kızın hastalığının parathyroid bezlerinin işlev bozukluğundan kaynaklandığı kesindi.

Sırada, Pharm makinesi vardı. Üç düğmeye bastı, bir numara çevirdi, iki dakika kadar bekledi ve sonra bel hizasındaki ufak bir kapıyı kaldırdı. Dışa doğru bir tepsi açıldı. Tepsinin üstünde, içinde hipodermik bir iğne bulunan selofan bir kılıf ile 30 c.c.'lik açık mavi bir sıvı içeren bir tüp vardı. Bu Jesper'in serumuydu, tek dozluk bir parathyroid ayarlayıcısı.

Hal cüppesini giydi, paketi iç cebine sıkıştırdı ve uzun adımlarla dışarı çıktı. Hastabakıcı dönüp de bakmamıştı bile.

Sıradaki hedef, silah odasıydı. Oraya varınca görevliye, 1 mm'lik bir otomatik ve yüz adet patlayıcı fişeklik bir şarjör vermesini emretti... üç nüshalık bir emirdi bu. Görevli kâğıdın başındaki imzalara bakmakla yetindi -o da *lamech* yazısından korkmuş olsa gerekti- ve kapının kilidini açtı. Hal, avucunun içinde kolaylıkla saklayabileceği boyuttaki silahı aldı ve pantolonunun cebine tıktı.

İki koridor ötedeki anahtar odasında, aynı suçu tekrarladı. Daha doğrusu, tekrarlamayı denedi.

O an için görev başında bulunan subay Moto, kâğıtlara baktı, bir anlık tereddütten sonra "Üzgünüm," dedi. "Şef Uzzite'ye sunulan tüm talepleri

kontrol etmek üzere emir aldım. Maalesef bu, yaklaşık bir saat boyunca mümkün olmayacak. Kendisi şu an Arşurielit'le konferansta."

Hal kâğıtları topladı. "Önemli değil. Benim işim bekleyebilir. Sabah tekrar gelirim."

Eve dönerken, yapacaklarını planladı. Jesper'in serumunu Jeannette'e enjekte ettikten sonra, kızı faytonuna taşıyacaktı. Faytonun kontrol panelinin altındaki zeminin sökülmesi, oradaki iki kablonun koparılması ve bir diğerinin de başka bir girişe bağlanması gerekecekti. Bu işlemler sayesinde, elli mil sınırı ortadan kalkacaktı. Maalesef bunlar, *Cebrail'deki* bir alarmı da harekete geçirecekti. Düz bir kalkış yapıp, istediği seviyeyi tutturduktan sonra, Siddo'nun batısındaki tepelerin ardına dalabileceğini umuyordu. Tepeler, radarın menzilini saptıracaktı. Otomatik pilot, onun, *Cebrail'dekilerin* onları izlemesine neden olacak olan kutuyu bozmasına yetecek kadar uzun süre faytonu idare edebilirdi.

Ondan sonra, faytonun hızı sayesinde, şafak sökene dek serbest kalacaklarını umabilirdi. O zaman ise, yeterince derin olan en yakın göl ya da nehre dalıp hava kararana kadar bekleyecekti. Gecenin karanlığından faydalanarak yükselebilir ve tropik araziye doğru hızla ilerleyebilirdi. Radar izlendiklerini haber verecek olursa, tekrar bir su birikintisine dalabilirdi. Neyse ki *Cebrail'de* sonar teçhizat yoktu.

İğne şekilli uzun aracını kaldırımın kenarına park etti. Basamaklan ezercesine çıktı, ilk iki denemede anahtar deliğini tutturamadı. Kapıyı tekrar kilitlemeye gerek duymadan çarptı.

"Jeannette!" diye bağırdı. Aniden, kızın yarı baygın halde kalkarak, kapılan bir şekilde açıp dışarı çıkmış olabileceği korkusuna kapıldı.

Hafif bir inilti ona cevap verdi. Yatak odasının kilidini açtı ve kapıyı itti. Kız, gözleri kocaman açılmış halde yatıyordu.

"Jeannette. Biraz iyileşebildin mi?"

"Hayır. Daha kötüyüm. Çok daha kötü."

"Merak etme, bebeğim. Tam da sana hayat verecek olan ilacı aldım. Birkaç saat içinde ayaklanıp, 'biftek isterim' diye bağırır hale geleceksin. O süte dokunmak bile istemeyeceksin. Şu çok sevdiğin Kolay-parlardan galonlar dolusu içebileceksin. Sonra da..."

Kızın yüzünü görünce durakladı. Tam bir keder maskesini andırıyordu; Yunan tragedya oyuncularının o acayip, bükülmüş maskeleri gibi.

“Oh, hayır...hayır!” diye inledi kız. “Ne dedin? Kolay-parlar mı?” Sesi yükseliyordu. “Bana verdiğin şey bu muydu?”

“*Shib*, Jeannette. Sakin ol. Bu içkiyi sevdin. Hem ne fark eder ki? Asıl önemli olan şeye gidiyor olmamız...”

“Ah, Hal, Hal! Sen ne yaptın?”

Acınacak haldeki suratını Hal’e çevirip ağlamaya başladı. Gözyaşları dökülüyordu; bir fırtına ağlayacak olsa, aynen böyle ağlardı herhalde.

Hal döndü ve mutfağa koştu. Orada; paketi açıp içindekileri boşalttı ve tüpteki sıvının birazını iğneyle çekti. Yatak odasına geri döndü. O, iğneyi toplardamarına saplarken kız ses çıkarmamıştı. Bir an için, iğnenin kırılmasından korktu. Kızın derisi, neredeyse gevrekleşmişti.

“Bu ilaç bir Dünyalı’yı bir anda iyileştiriverir,” dedi, hasta başucunda söylenmeye uygun neşeli bir tavırla.

“Oh, Hal, buraya gel. Artık...artık çok geç.” iğneyi çekti, batırmış olduğu yeri alkolle ovdu ve buranın üstüne bir ped koydu. Sonra yatağın yanında diz çöktü ve kızı öptü. Kızın dudakları kayış gibi sertti.

“Hal, beni seviyor musun?”

“Ne zaman inanacaksın bana? Daha kaç kez söylemem gerekiyor?”

“Hakkımda her şeyi öğrenmesen bile mi?”

“Senin hakkında her şeyi biliyorum.”

“Hayır, bilmiyorsun. Bilemezsin de. Ah, Yüce Ana; keşke sana söyleyebilseydim! Belki de her şeye rağmen beni yine şu an sevdiğin kadar severdin. Belki...”

“Jeannette! Sorun nedir?”

Kızın gözleri kapandı. Vücudu spazma girmiş, titriyordu. Bu şiddetli titreme bittiğinde, katılaşmış dudaklarının arasından fısıldadı. Hal onu duyabilmek için eğilmişti.

“Ne dedin? Jeannette! Konuşsana!”

Kızı sarstı. Ateşi düşmüş olmalıydı; çünkü omzu soğuktu. Aynı zamanda da sert.

Kız, hafif ve zor duyulur bir sesle konuştu.

“Beni teyzelerime ve kız kardeşlerime götür. Onlar ne yapılacağını bilir. Benim için değil... ama şey için...”

“Ne demek istiyorsun?”

“Hal, beni her zaman sevecek mis...”

“Evet, evet. Bunu sen de biliyorsun! Şimdi bunları konuşmaktan daha önemli işlerimiz var yapacak.”

Kız onu duyduysa bile, tepki vermedi. Başı, geriye doğru öyle eğilmişti ki, o harika burnu tavana bakıyordu. Gözleri ve ağzı kapanmış, ellerini, avuçları yukarı dönük şekilde, yanına uzatmıştı. Göğüsleri hareketsizdi. Alabiliyorsa bile, nefesi, onları kımıldatmaya yetmiyordu.

18

Hal, Fobo'nun kapısını açılana dek yumrukladı.

Empatistin karısı kapıyı açınca, "Hal, beni korkuttun!" dedi.

"Fobo nerede?"

"Okul yönetim kurulu toplantısında."

"Onu bir an önce görmem gerek."

Abasa, Hal'in ardından bağırdı, "Bu kadar önemliyse, durma git! O toplantılardan sıkılıyordu zaten." Bu arada, Hal basamaktan üçer üçer inmiş ve ciğerlerini yakmak pahasına kestirme bir yol izleyerek yakındaki kampüse varmıştı bile. Hızını kesmedi; danışma binasının basamaklarını bir çırpıda tırmandı ve toplantı odasına daldı.

Konuşmayı denediğinde, durup derin derin nefes alması gerekmişti.

Fobo koltuğundan fırladı.

"Ne oldu?"

"Gel...gelmen...lazım. Ölüm...kalım...meselesi!"

"Müsaadenizle, beyler," dedi Fobo.

Salondaki diğer on wog başlarını sallayıp, konuşmalarına bıraktıkları yerden devam ettiler. Empatist peleriniyle antenli kepini giydi ve Hal'in önü sıra dışarı çıktı.

"Şimdi söyle bakalım, ne oldu?"

"Dinle. Sana güvenmeye mecburum. Bana bir söz veremeyeceğini biliyorum. Yine de, kendi insanlarıma beni ele vermezsin sanırım. Sen dürüst bir adamsın, Fobo."

"Sadede gel, dostum."

"Dinle. Siz woglar endokrinolojide en az bizim kadar ilerisiniz. Hatta sizin bir avantajınız da var. Jeannette'in içini dışını biliyorsunuz. Onu

incelemiştiniz.”

“Jeannette? Ha, Jeannette Rastignac! Şu *lalitha”*

“Evet. Onu bir süredir odamda saklıyordum.”

“Biliyorum.”

“Sen...biliyorsun! Ama nasıl?”

“Boşveer.” Wog elini Hal’in omzuna koydu. “Kötü bir şey oldu değil mi; yoksa gelip de bana ondan bahsetmezdin.”

Hal olup biteni ona anlatana kadar, apartmana gelmişlerdi bile. Fobo kapının önünde onu durdurdu.

“Sana söylesem iyi olacak. Seninkiler, bir işler çevirdiğinin farkında. İki haftadır, adamın biri sokağın aşağısındaki şu binada yaşıyor ve seni gözlüyor Adı Art Flunah Pukui.”

“Bir Uzzit!”

“Evet. Giriş kattaki ön odada oturuyor. Pencereleri karanlık; ama muhtemelen şu an bile seni izliyordur.”

“Boşver şimdi onu!” diye homurdandı Yarrow.

Birlikte Hal’in odasına gittiler. Wog elini Jeannette’in alnına koydu ve gözüne bakmak için gözkapağını kaldırmaya çalıştı. Ama gözkapağını oynatamadı.

”Hımmm! Dış deri tabakasının sertleşmesi hayli ilerlemiş.”

Bir eliyle kızın üzerindeki örtüyü sıyırırken, diğeriyle de kızın elbisesini boyun kısmından tutup beline kadar yırttı. Kız şimdi, bir heykeltraşın elinden çıkmış şahane bir sanat eseri gibi çıplak, sessiz, solgun ve güzel uzanıyordu.

Sevgilisi, tecavüzü andıran bu hareket üzerine hafif bir çığlık koyverdi. Ama bir şey demedi; çünkü Fobo’nun bu davranışının tıbbi amaçlı olduğunu biliyordu. Zaten wogun, cinsel yönden ilgisinin uyanması söz konusu olamazdı.

Aklı karışmış halde, seyretti. Fobo parmak uçlarını kızın dümdüz belinde tıplatmış ve sonra kulağını beline dayamıştı. Tekrar doğrulunca, başını salladı.

“Seni kandırmayacağım, Hal. Elimizden gelenin en iyisini yapacağız; ama bu yetmeyebilir. Onun bir cerraha götürülmesi gerek. Yumurtaları çatlamadan önce onları çıkarabilirsek ve bir de ona verdiğin serum sayesinde yırtabilir.”

“Yumurtalar mı?”

“Sana sonra açıklarım. Şimdi onu iyice sarmala. Ben üst kata çıkıp Dr. Kuto’yu arayacağım.”

Yarrow kızı bir battaniyeye sardı. Kız, bir gölge oyunu kuklası kadar sert haldeydi. Kızın yüzünü de örttü. Yüzündeki donuk ifade, Hal için çok fazlaydı.

Bileğindeki aygıt öttü. Eli otomatikman cevap vermek üzere harekete geçmiş, ama o tam zamanında geri çekmişti. Aygıt, yüksek sesle, inatla ötüyordu. Endişe içinde geçen birkaç saniyeden sonra, çağrıya cevap vermediği takdirde, kuşkulan üzerine daha da çok çekeceğine karar verdi.

“Yarrow!”

“*Shib*?”

“Arşurielit’e rapor ver. Bunun için on beş dakikan olacak.”

“*Shib*.”

Bu sırada geri dönmüş olan Fobo, “Ne yapacaksın?” diye sordu.

Hal, “Sen omuzlarından tut, ben ayaklarını tutacağım. Zaten o kadar sert ki, sedyeye gerek olmayacak,” dedi.

Kızı basamaklardan aşağı taşırlarken, “Bizi operasyondan sonra saklayabilir misin, Fobo?” dedi Hal. “Şimdilik faytonu kullanamayız.”

Wog, omzunun üstünden, belli belirsiz “Merak etme,” dedi. “Dünyalılar seni kovalayamayacak kadar meşgul olacak.”

Kızı faytona taşımaları, hastaneye uçmaları ve onu tekrar dışarı çıkartmaları altmış saniye sürmüştü.

Hal “Onu bir dakikalığına yere koyalım,” dedi. “Faytonu otomatik pilota alıp *Cebrail’e* geri göndermem lazım. Bu sayede, nerede olduğumu bilmeyecekler en azından.”

“Yoo. Bırak burada kalsın. Şeyden sonra onu kullanabilirsin.”

“Neyden sonra?”

“Sonra söylerim. Ah, işte Kuto geliyor.”

Bekleme odasında. Hal ileri geri volta atıyor ve Müşfik Seraphim’inden bol bol duman üfürüyordu. Fobo ise bir koltuğa oturmuş kel kafasını ve başının arkasındaki altın renkli, burgulu kaim tüyünü kaşıyordu.

“Tüm bunlara engel olunabilirdi,” dedi mutsuzca. “Eğer *lalithanın* seninle kaldığını bilseydim, Kolay-parları niye istediğini tahmin edebilirdim. Aslında tek neden bu da değil. Kızın senin odanda kaldığını iki gün öncesine dek fark etmemiştim. O sırada ‘Operasyon Dünyalı’ üzerinde kafa patlatmakla öyle meşguldüm ki, kızla ilgilenmem mümkün değildi.”

“Operasyon Dünyalı mı? O da nedir?”

Fobo’nun çift V dudakları, testere şekilli kemik dizilerini ortaya çıkaracak bir tebessümle ayrıldı.

“Bunu sana şimdi söyleyemem; çünkü *Cebrail’deki* meslektaşların, bir ihtimal, daha hayata geçirilmeden önce, bu operasyonu senden öğrenebilirler. Yine de, o ölümcül damlayan-kitlenen molekülü atmosferimize salmayı planladığınızı bildiğimizi sana söylememde sakınca yok sanırım.”

“Eskiden olsa, bunu öğrenince korkardım,” dedi Hal. “Ama şimdi artık umurumda değil.”

“Planınızı nasıl öğrendiğimizi bilmek istemiyor musun?”

“Sanırım istiyorum,” dedi Hal canı sıkılarak. “Öncelikle, siz Dünyalılar tarih kitaplarınızı okumamıza izin vermekle hata ettiniz. Sonra, bizden kan örneği istediğinizde, bizi şüphelendirdiniz.” Gülünç derecede uzun olan burnunun ucunu tıplattı.

“Pek tabii ki, düşüncelerinizi okuyamayız. Ancak, bu etin içinde gizlenmiş iki anten var. Bunlar çok duyarlıdır; evrim, siz Dünyalılara yaptığının aksine, bizim koku duyumuzu köreltmedi. Bu antenler, koku yoluyla, başkalarının metabolizmasında meydana gelen en ufak değişimi fark edebilmemizi sağlıyor. Sizin elçilerinizden biri bizden, bilimsel araştırmalarda kullanılmak üzere kan sağlamamızı istediğinde, şey...sinsi mi desem artık...işte öyle bir koku algıladık. Size kanı verdik; ama kuşkulanmıştık bir kere. O kan, hücrelerinde bakır bulunan bir ambar yaratığına aitti. Biz woglar, kan hücrelerimizde oksijen taşıyıcı element olarak magnezyum kullanırız.”

“Desene virüsümüz kullanışsız!”

“Doğal olarak. Zaman içinde, yazımızı okumayı öğrenip gerekli ders kitaplarını edindikçe, gerçeğin farkına varacaktınız elbet. Ama inanıyorum, diliyorum ve umuyorum ki, bunun için çok geç kaldınız.

“Diğer yandan, biz sizin dilinizi ve yazınızı, sizin bizimkileri öğrendiğinizden çok daha çabuk öğrendik. Böylelikle, tarih kitaplarınızı okuyunca, bütün unsurları yerli yerine koyduk ve kanımızı isteme nedeninizi anladık.”

“Jeannette’i nasıl keşfettin?” dedi Hal. “Bu arada, onu görebilir miyim?”

“Üzgünüm; ikinci sorunun cevabı olumsuz,” dedi Fobo. “İlkine gelince; odalarınıza yerleştirildiğinde işe yarayacak kadar duyarlı bir dinleme

cihazını, ancak iki gün önce geliştirebildik. Bildiğin gibi, bazı alanlarda sizden çok geriyiz.”

“Uzunca bir süre, *pukay* her gün taradım,” dedi Hal. “Sonra, elektronik alandaki gelişmişlik düzeyinizi öğrenince, aramayı kesmiştim.”

“Bu süre zarfında, bilımadamlarımız sürekli çalıştı,” dedi Fobo. “Sizin buraya gelişiniz, bizi pek çok alanda araştırma yapmaya teşvik etmişti.”

İçeri bir hemşire girdi ve “Telefonunuz var, Doktor,” dedi.

Fobo odayı terk etti.

Yarrow bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı ve bir sigara daha yaktı. Bir dakika dolmadan, Fobo geri dönmüştü.

“Ziyaretçilerimiz var,” dedi. “Gemiyi gözlemekte olan meslektaşlarımdan biri, Macneff ile iki Uzzit’in bir hava faytonuna binerek gemiden ayrıldığım söyledi. Hastaneye gelmeleri an meselesi.”

Yarrow, yürümeyi bir anda kesti. Ağzı açık kalmıştı. “Buraya mı? Nasıl öğrenmiş olabilirler?”

“Bence sana söylemedikleri bazı istihbarat kaynakları var. Ama korkma.”

Hal olduğu yere kalakaldı. Sigarasını ancak, parmaklarını yakınca hatırlayabildi. Onu yere attı ve ayakkabısının altında ezdi. Koridorda çizme ökçelerinin şıkırtısı duyuldu.

Üç adam girdi içeri. İçlerinden biri, uzun boylu ve zayıf bir ruha benziyordu... Arşurielit, Macneff. Diğerleri ise kısa boylu ve geniş omuzlu olup, siyahlara bürünmüştü. Dolgun elleri, boş olmasına rağmen, her an için ceplerine dalmaya hazırdı. Kısık gözlerle, önce Fobo’yu sonra da Hal’i kestiler.

Macneff *hiar*a doğru hınçla yürüdü. Soluk mavi gözleri öfkeyle kamaşıyor, ince dudaklı ağzı, bir kurukafa sımışını andırır vaziyette geriliyordu.

“Seni yoz herif!” diye bağırdı.

Seri bir kol hareketiyle kemerinden kamçısını çıkarttı ve şaklattı. Yarrow’un beyaz yüzünde ince kırmızı izler belirmiş ve kan sızmaya başlamıştı.

“Zincire vurulup Dünya’ya geri gönderileceksin ve orada ibret olsun diye sergileneceksin; tam bir sapkınlık örneği olarak, bir ihanet örneği ve...ve...!”

Söyleyecek söz bulamadığından, ağzından salyalar akıtarak durakladı.

“Sen...Elohimetre testini geçmiş olan sen, tertemiz olması gereken sen...sonradan şehvete kapıldın ve bir böcekle yattın!”

“Ne!”

“Evet. Yabani bir hayvandan bile daha beter olan bir şeyle! Musa’nın bile insanla hayvanın birleşmesini yasaklarken aklından geçirmediği; Öncü’nün, bu yasayı gözden geçirirken ve bu suça en ağır cezayı uygun görürken tahmin bile etmediği şeyi...yaptın sen! Sen, Hal Yarrow, saflık timsali olan, *lamech* nişanı takan sen!”

Fobo kalktı ve ağır ağır “Zoolojik sınıflandırmanızda haklı olmadığınızı söylememe ve vurgulamama izin verin,” dedi. “Sözü geçen şey insecta sınıfından değil, *chordata pseudarthropoda* sınıfından; ya da o anlama gelen bir sınıftandır.”

Hal “Ne?” dedi. Aklı o kadar karışmıştı ki, artık sağlıklı düşünemiyordu.

Wog homurdandı; “Kapa çeneni. Bırak konuşayım.”

Macneff’in karşısına geçti. *”Kızdan haberin var mı?”*

“Haberim olduğunu sen de *shib*sin. Yarrow bu işi kıvırabileceğim sanıyordu. Ama, bu gerçekdışılar ne kadar akıllı olursa olsun, yakayı her zaman ele verirler. Bu sefer de; Turnboy’a Dünya’yı terk eden o Fransızlar hakkında soru sorması onu yakalamamızı sağladı. Kilise’yle olan ilişkilerini her daim sağlıklı yürütmeye gayret eden Turnboy, aralarında geçen konuşmayı rapor etti. Bu rapor, bir süreliğine elimdeki evrakların arasında bekledi. Onu ilk okumamdan sonra, psikologlara sundum. *Hiarın* bu sorusunu, kendisinden beklenen modelden bir sapma olarak nitelediler; onun hakkında önceden bilmediğimiz bir şeyle ilişkilendirilmediğinde tamamen alakasız bir soru olarak göze çarpıyordu.

“Dahası, sakal bırakmayı reddetmesi bizi kuşkulandırmaya yetmişti. Peşine bir adam takıldı. Yarrow’u, şu an odasında bulunması gereken erzaktan satın alırken iki kez görmüş. Ayrıca, siz woglar tütün alışkanlığını bizden öğrenip kendi sigaranızı imal etmeye başladığınızda, sizden sigara satın aldı. Sonuç apaçıktı. Dairesinde bir dişi barındırıyordu.

“Bunun bir wog kadını olduğunu düşünmedik; çünkü onun gizlenmesi gerekmezdi. Bu durumda, bu bir insan olmalıydı. Ancak buraya, Ozagen’e nasıl gelebildiğini çözemedik. *Cebrail’le* buraya gelirken, Yarrow’un kadını kaçak yolcu olarak beraberinde getirmiş olması imkânsızdı. Kadın ya başka bir gemiyle buraya gelmişti; ya da bu şekilde gelmiş olanların soyundandı.

“Bize ipucunu veren, Yarrow’un Turnboy’la yaptığı konuşma oldu. Fransızların vaktiyle bu gezegene indiği ve kadının da onların soyundan

geldiği açıktı. *Hiar*ın onu nasıl bulduğunu bilmiyorduk. Aslında bunun pek de önemi yoktu. Bunu nasıl olsa ortaya çıkaracaktık.”

“Bazı diğer şeyleri de ortaya çıkarmanız gerek,” dedi Fobo sakince. “Kadının insan olmadığını nasıl keşfettiniz?”

Yarrow “Oturmam gerek,” diye mırıldandı.

19

Duvara doğru sallana sallana yürüyüp bir koltuğa çöktü. Uzzitlerden biri onun yarıma gelmek üzere hareketlenmişti. Macneff elini sallayarak adamı geri çağırdı ve “Turnboy bir süredir, Ozagen üzerindeki insanların tarihini okuyormuş. *Lalitha*yı ima eden pek çok yazıya rastladı ve bunun sonucunda bizde, bu kızın onlardan biri olabileceğine dair şüphe uyandı,” dedi.

“Geçen hafta, wog fizikçilerden biri Turnboy’la konuşurken, bir zamanlar bir *lalithayı* incelemiş olduğunu söylemiş. Dediğine göre kız, daha sonra ellerinden kaçmış. Nerede saklandığını tahmin etmek bizim için zor olmadı!”

“Oğlum,” dedi Fobo Hal’e dönerek, “We’enai’nin kitabını okumadın mı?”

Hal başını salladı. “Okumaya başlamıştık; ama Jeannette yerini değiştirmiş.”

“Seni meşgul edecek başka şeyler türetmiştir şüphesiz...bir erkeğin aklını başka yönlere kaydırmakta ustadırlar. Buna şaşmamalı! Yaşama amaçları bu zaten.

“Dur sana açıklayayım, Hal. *Lalitha*, asalak taklitçiliğin bilinen en ileri örneğidir. Ayrıca, duygu sahibi canlılar arasında tektirler. O canlıların tüm dişileri içinde tek.

“We’enai’yi okumuş olsaydın; Ozagen erkeğinin henüz böcekle beslenen maymunumsu bir yaratık olduğu dönemde, ailesinde yalnız kendi dişilerini değil, başka bir türün dişilerini de bulundurduğunun, fosiller yoluyla ispatlandığını görürdün. Bu hayvanlar, insansı maymunlarla beraber yaşayıp onlarla çiftleşebildiklerine göre onların dişilerine yeterince benziyor ve

muhtemelen onlar gibi kokuyorlardı. Memeliye benziyorlardı; ama pseudoarthropodal atalarından kesin çizgilerle ayrılıyor olsalar gerek.

“Bu ilk *lalithaların*, maymunumsu dönem öncesindeki erkeklere asalaklık etmiş olması kuvvetle muhtemel. Erkeğin denizden sürünerek ilk çıkışında onunla karşılaşmış olabilirler. Aslen çift cinsiyetli olup, sonradan dişi haline gelmişler. Meçhul bir evrimsel süreçten geçerek, görünüşlerini solungaçlı balığınkine benzeyecek şekilde adapte etmişler. Sonra da amfibiyanınkine. Sürüngeninkine ve ilk memelilerinkine. Bu süreç böyle devam etmiş.

“Biliyoruz ki, *lalitha*, tabiatın asalaklık ve paralel evrim alanlarında geçirdiği en şaşırtıcı deneydi, insan oğlunun erkeği daha üst başkalaşım düzeylerine erişirken, *lalitha* da ona ayak uydurdu. Türünün devamını sağlamak için başka bir türün erkeğini kullanan tüm dişiler gibi.

“Pithecanthropoid ve neanderthaloid aşamalarını yaşayan insanöncesi toplumlarla entegre olma şekilleri hayret verici. Bu asalakların sorunları, homo sapienslerin gelişimiyle başlıyor ancak. Bazı aile ve kabileler onları kabul ediyor; diğerleriyse öldürüyor. Bu yüzden hileye başvurup, insan dişisi kılığına giriyorlar. Bu pek zor bir şey değil... hamile kalmadıkça tabii.

“Ama öyle ya da böyle, sonunda ölüyorlar.”

Hal inledi ve ellerini yüzüne kapadı.

“Acı ama gerçek; dostumuz Macneff’in de diyeceği gibi,” dedi Fobo. “Haliyle... böyle bir durum gizli bir fikir birliği gerektirir. *Lalitha*, kamuflaja girmek zorunda bırakıldığı topluluklarda bir kere hamile kaldı mı, oradan ayrılması kaçınılmazdır. Kendi cinsinin yaşadığı gizli bir yere gidip mahvolması da öyle. Bu durumda hemcinsleri, bu fettan perilerle ilgilenecektir... -bu sözler Hal’in titremesine neden olmuştu-... onlar tekrardan insanların arasına sızabilecek konuma gelene dek. Aksi takdirde, terk edilmiş veya değişime uğramış kişiler olarak tanınacaklardır.

“Onların kabilesine ilişkin oldukça fazla bilgi bulabilirsin... masallarda ve efsanelerde sık sık baş kahraman veya yardımcı şahıs olarak geçerler. Cadı, iblis veya daha kötü karakterler olarak kabul edilirler.

“İlkel çağlarda alkolün bulunmasıyla, *lalitha*ların hayatı iyi yönde değişti. Alkol onları kısır yaptı. Aynı zamanda; herhangi bir kaza geçirmedikleri, hastalığa yakalanmadıkları veya cinayete kurban gitmedikleri sürece, *ölümsüz* de kıldı.”

Hal ellerini yüzünden çekti. “Yani Jeannette’in sonsuza dek... yaşayacağını mı kastediyorsun? Şeyine...benim sebep olduğumu mu?”

“Binlerce yıl yaşayabilir. Bazılarının bunu yaptığını biliyoruz. Bu kadar da değil; fiziksel yönden yaşlanmıyor ve psikolojik olarak hep yirmi beş yaşında kalıyorlar. Tüm bunları açıklamama izin ver. Sırasıyla. Söyleyeceklerimin bir kısmı seni üzebilir. Ama bunların söylenmesi gerek.

“*Lalitha*ların uzun yaşamı, tanrıça olarak benimsenip tapınılmalarına yol açtı. Yaşam süreleri bazen o kadar uzuyordu ki, onlar daha gruplarına yeni katıldıklarında küçük birer kabileden ibaret olup sonradan görkemli uluslar haline gelmiş olan toplulukların yıkılışına tanıklık ettiler. Doğal olarak *lalitha*, bir bilgelik, bolluk ve kudret kaynağı haline geldi. *Lalitha*nın ölümsüz tanrıça, geçici kral ve rahiplerin ise onun âşığı olarak benimsendiği dinler oluştu.

“Bazı kültürler *lalithayı* dışladı. Ancak *lalitha*lar hükmettikleri ulusları kendilerini reddedenlere karşı yöneterek ya da bir devletin içine sızıp tahtın ardındaki gerçek güç olarak hüküm sürerek bu durumun üstesinden geldiler. Her zaman çok güzel olduklarından, en etkili erkeklerin eşi veya metresi oldular. İnsan kadınlarla rekabete girip onları, onların kendi oyunlarıyla yendiler. Doğa, eksiksiz dişiyi *lalitha*da vücuda getirmişti.

“Böylece, âşıklarının efendisi oldular. Ama kendilerinin değil. Başlangıçta gizli bir topluluğa mensup oldukları halde, çabucak bölündüler. Kendilerini yönettikleri milletlerle özdeşleştirip ülkelerini başka ülkelere karşı kullanmaya başladılar. Bununla birlikte, uzun yaşamları, genç *lalitha*ların sabırsızlanmasına yol açtı. Sonuç: Suikastler, iktidar mücadelesi vs. vs.

“Ayrıca, etkileri teknolojik açıdan son derece dengeleyiciydi. Statüyü kültürün her alanında korumaya çalıştılar ve bunun sonucunda da, insan topluluklarının kültürü, yeni ve ilerici olan tüm fikirleri ve bu fikirleri benimseyen herkesi ortadan kaldırma eğilimine girdi.

“Biz woglar, kıtamızı onlarınkinden ayıran büyük okyanusu en sonunda aşmayı başarıp buraya geldiğimizde, şehirlerinin yarısını harabe halinde bulduk. Yine de, zayıf olmalarına rağmen, insanlar bizimle savaştı, hem de çetince. *Lalithalar* onları kışkırttı; çünkü bizde, kendi sonlarını görmüşlerdi. Bizi, insan erkeklere yaptıkları gibi etkileri altına alamayacaklarını anlamışlardı. Bunda da haklıydılar. Erkekleriyle beraber öldüler. Ama,

gayet tabii ki, geriye kalan az sayıdaki insana karşı kinimiz yok. Onlar bize zarar veremez.”

Bir wog hemşiresi ameliyat odasından çıktı ve empatiste alçak sesle bir şeyler söyledi.

Macneff ise hemşirenin yarıma yürüyerek ne konuşulduğunu anlamaya çalıştı. Ama hemşire, Macneff’in anlamadığı Ozagen dilinde konuştuğundan, Sandalphon tekrar dolanmaya başlamıştı. Hal kendisinin neden hemen alınıp götürülmediğini, rahibin neden Fobo’nun konuşmasını beklediğini merak etti. Sonra, içinden bir ses Hal’e, Macneff’in, Jeannette ile ilgili her şeyi ona duyurmak ve yediği haltların vahametini göstermek istediğini söyledi.

Hemşire ameliyat odasına geri döndü. Arşurielit yüksek sesle “Çayırın hayvanı ölmüş mü?” dedi.

Hal, ‘ölü’ kelimesini duyar duymaz, darbe yemişcesine titredi. Ancak Fobo rahibin sorusunu olumsuz yanıtladı.

Fobo, Hal’e döndü. “Senin larv... yani, senin çocukların, alınmış. Şimdi kuluçka aşamasındalar. İştahları -bir an tereddüt etti- yerinde. Yaşayacaklar.”

Hal, Fobo’nun ses tonundan, annenin durumunu sormanın gereksiz olduğunu anlamıştı.

Fobo’nun yuvarlak mavi gözlerinden iri damlalar döküldü.

“Olanları anlamayacaksın. Hal, *lalitha*nın kendine has üreme yöntemini kavrayamadıktan sonra. *Lalitha* üremek için üç şeye ihtiyaç uyar. Bunlardan biri, diğer ikisinden daha önceliklidir. Bu ilk olay, ergenlik çağına gelince, başka bir yetişkin *lalitha*dan enfeksiyon kapmaktır. Bu enfeksiyon genlerin nakli için şarttır.”

“Genler mi?” dedi Hal. İçinde bulunduğu bu şaşkınlık halinde bile, Fobo’nun söyledikleri onda ilgi ve hayret uyandırıyordu.

“Evet. *Lalitha*lar insan erkeklerden gen alamayacağı için, kendi aralarında kalıtsal malzeme takası yapmaya mecburdur. Kaldı ki...erkeği de bir araç olarak kullanmak zorundadırlar.

“İzin verin de izah edeyim. Yetişkin bir *Lalithanın* üç adet sözde gen *bankası* vardır. Bunlardan ikisi, birbirlerinin kromozomlarının kopyalanmasıyla elde edilir.

“Üçüncüsü ise...hemen açıklayayım.

“Bir *lalithanın* rahmi, *lalithanın* ağzındaki dev salya bezlerinde meydana getirilmiş olan mikroskobik kıvrımlarda kopyalanan genleri içerir. Bu kıvamlar...salya yatağı...yetişkin *lalitha* tarafından sürekli olarak salgılanır.

“Yetişkin *lalithalar*, bu gözle görülmeyen yaratıklar vasıtasıyla genlerini aktarır; böylelikle, sanki bu kalıtsal taşıyıcılar mikropmuş gibi, bunları birbirlerine bulaştırırlar. Bundan kaçamazlar; bir öpücük, bir hapşırık, bir dokunuş bunun için yeterlidir.

“Bununla beraber, genç gerişkin *lalithanın* bu kıvrımlardan enfeksiyon kapmaya karşı doğal bir bağışıklığı var sanki.

“Yetişkin *lalitha*, bir kere enfeksiyon kaptı mı, ikinci bir *lalitha*dan salya kapmaya karşı önlem alır.

“Bu sırada vücuda giren spermcikler kanyolu, bağırsaklar ve deri boyunca delerek, yüzerek ilerleyerek sonunda rahme ulaşırlar.

“Burada, salya yumurtası rahimdeki yumurtayla birleşir. İkisinin füzyonu da zigotu oluşturur. Bu noktada, döllenme ertelenmiştir. Gerçekten, bir *lalitha* üretmek için gerekli olan tüm genetik veriler sağlanmıştır artık. Bebeğin yüz hatlarını belirleyen genler dışında hepsi. Bu data da, *lalithanın* erkek insan sevgilisi tarafından sağlanacaktır. Ama, birbiriyle bağlantılı iki işlem daha gerçekleşmeden değil.

“Bu ikisi eşzamanlı olarak meydana gelmelidir. Biri, orgazm yoluyla boşalmaktır. Diğeri ise fotokinetik sinirlerin kamçılanması. Biri olmadan diğeri gerçekleşemez. Son iki etap da, ilki olmadan hayata geçemez. Açıkça görülüyor ki; iki yumurtanın birleşmesi, *lalithanın* bünyesinde kimyasal bir değişime yol açarak onun orgazm olabilmesini mümkün kılıyor ve fotokinetik sinirlerın tam anlamıyla olgunlaşmasını sağlıyor.”

Fobo durdu ve dışarıdan gelen bir sesi dinliyormuşçasına başını çevirdi. Woglara olan yakınlığından dolayı onların yüz ifadelerinin ne anlama geldiğini bilen Hal, Fobo’nun önemli bir olayın gerçekleşmesini beklemekte olduğunu sezdi. Çok önemli bir olayın. Bu olay her ne idiyse, Dünyalılarla da ilgiliydi.

Aniden, wogla aynı safta olduğunun bilincine varıp heyecanlandı! O artık bir Dünyalı, ya da en azından bir Haijaclı değildi.

“Aklın yeterince karıştı mı?” dedi Fobo.

“Yeterince,” diye cevap verdi Hal. “Örneğin, fotokinetik sinirlerden bahsedildiğini daha önce hiç duymamıştım.”

“Fotokinetik sinirler, *lalitha*nın eşi bulunmaz bir parçasıdır. Optik sinirlerle beraber gözdeki retina tabakasından beyne doğru yola çıkarlar. Diğer yandan fotokinetik sinirler belkemiğine inerek bunun tabanının dölyatağına girmesini sağlarlar. *Lalithanın* dölyatağı insan dişilerininkine benzemez. Onlarla karşılaştırılamaz bile. *Lalitha*nın dölyatağına, rahmin karanlık odası da denebilir. Babanın yüzünün fotoğrafının biyolojik olarak tab edildiği bir karanlık oda. Bununla birlikte, kız çocukların yüzlerinin de çizildiği bir yer.

“Bu işlem, fotojenler vasıtasıyla gerçekleşir. Bu fotojenler de, bahsettiğim o üçüncü *bankanın* içindedir. Anlarsınız ya, cinsel ilişki sırasında, orgazm anında, sinirde elektrokimyasal bir değişim veya bir dizi değişim meydana gelir. Orgazma ulaşmak isteyen *lalithanın,* cinsel birleşme esnasında gereksinim duyacağı ışık kullanılarak, erkeğin yüzünün bir nevi fotoğrafı çekilir. Tam bu sırada gözlerini kapaması mümkün değildir; çünkü yaylı bir refleks bunu imkânsız kılar. Dahası, koluyla gözlerini kapatmak istemesi halinde, orgazm halini kaybediverir.

“Sen onunla cinsel ilişkiye girdiğinde bunu fark etmiş olmalısın; çünkü eminim ki, gözbebeklerini bir noktaya odaklamak isteyeceğinden, senin gözlerini sürekli açık tutman konusunda ısrar etmiştir. Bu odaklama, senin yüzünü görebilme kapasitesini kısıtlayacak olan istemdışı bir reflekstir. Peki niye? Çünkü böylelikle, fotokinetik sinirler sadece senin yüzünden data toplayabilecektir. Bu sayede, saçının rengiyle ilgili bilgiler fotogen *bankasına* aktarılır. Fotokinetik sinirlerin bu veriyi aktarırken nasıl bir yöntem kullandığını bilmiyoruz. Ama bunu bir şekilde yapıyorlar işte.

“Senin saçın kumral. *Nasıl* oluyor bilmiyorum ama, bu durum *banka* tarafından öğreniliyor. Bundan sonra *banka*, başka saç renklerini kontrol eden genleri reddediyor. ‘Kumral’ geni kopyalanarak zigotun genetik makyajına yapıştırılıyor. Oluşturulacak olan yüzün diğer özelliklerini belirleyen genler için de aynısı geçerli. Burnun şekli...dişiye özgü olacak şekilde tasarlanıyor...bankadaki genlerin doğru bileşimi alınarak seçiliyor. Bundan sonra, kopyalanan bu bilgiler zigot kapsamına alınıyor...”

“Duydunuz mu?” diye bağırdı Macneff, sevinçli bir sesle. “Larva babası oldun! Ahlakdışı, gerçekdışı bir birleşmenin ürünü canavarlar! Böcek çocuklar! Senin suratın da bu isyankâr şehvet köleliğinin tanığı olarak tarihe geçecek...”

“Tabii ben insan yüzünün özellikleri konusunda uzman sayılmam;” diyerek araya girdi Fobo. “Ama bu genç adamın yüzündeki güç ve yakışıklılık beni etkiledi, insancıl yönden etkiledi, yani.”

Hal’e döndü. “Simdi Jeannette’in neden ışık istediğini anlamışsındır. Neden alkolikmiş gibi göründüğünü de. Cinsel birleşme öncesinde yeterince sıvı aldığı sürece, fotokinetik sinir -ki bu sinir alkole çok yatkındır- narkoza girer. Böylece, hamile kalınmadan orgazm olunur. İçindeki yaşam yüzünden ölme riski ortadan kalkar. Ancak böceksuyunu Kolay-parlarla sulandırdığında...tabii, bilmeyerek yaptın bunu...”

Macneff coşkulu bir kahkaha krizine tutulmuştu. “Aman ne cinas ne cinas! Gerçekdışılığın karşılığı ölümdür derken haklıymışlar!”

20

Fobo yüksek sesle “Durma, Hal,” dedi. “İçinden geliyorsa, ağla. Kendini daha iyi hissedersin. Hissedemez misin? Keşke hissedebilsen.

“Neyse, ben devam edeyim. Ne kadar insana benzerse benzesin, *lalitha* sahip olduğu arthropod kalıtımından kaçamaz. Larvadan gelişen minikler kolaylıkla bebeğe dönüşebilir; ama larvaların asıl halini görmek size acı verecektir. Yine de, beş aylık bir insan embriyosundan daha çirkin sayılmazlar. En azından, bence öyle.

”Lalitha annesinin ölmek zorunda olması üzücü bir şey. Bundan yüz milyonlarca yıl önce, ilkel bir pseudoarthropod rahmine yumurta düşürmeye hazır olunca, vücuduna bir hormon salardı. Bu, deriyi sertleştirir ve anneyi bir rahim-mezara dönüştürürdü. *Lalitha* bir kabuktan farksız hale gelirdi. Larvası, kalsiyumun çekilmesi yüzünden yumuşayan organları ve kemikleri yerdi. Beslenmek ve büyümekten ibaret olan larva fonksiyonlarını yerine getirip bu aşamayı tamamlayan bebek dinlenir ve fettan periye dönüşürdü. Bunun ardından, karındaki zayıf noktayı zorlayarak kabuğu kırarlardı.

“Bu zayıf nokta, göbektir. Üstderiyle beraber sertleşmeyen tek yer burası olup, yumuşak kalır. Bu süre zarfında periler dışarı çıkmaya hazır hale gelmiş, göbeğin yumuşak eti ise çürümüş olacaktır. Göbeğin erimesi, karnın büyük kısmını kireçten arındıran bir kimyasalı açığa çıkarır. İnsan bebeklerine oranla daha güçsüz ve oldukça küçük olmalarına rağmen periler, içgüdüsel olarak bu ince ve gevrek örtüyü yarmaya çalışırlar.

“Hal, anlamalısın ki, göbeğin kendisi hem fonksiyonel hem de taklitçidir. Larvalar anneye göbek bağıyla bağlanmadığından, zaten göbekleri de

olmayacaktır. Bunun yerine, göbeği andıran gayritabi bir organları çıkacaktır.

“Yetişkinin memelerinin de iki işlevi vardır, insan dişisinin memeleri gibi, bunlar da hem cinsel hem de doğurganlığa ilişkin işlev görürler. Bezeleri vardır; ama asla süt üretmezler, tabii ki. Larvalar yumurtalarından çıkmaya hazır hale geldiğinde, bu memeler, deriyi sertleştirecek hormonu sağlayan iki güçlü pompa gibi çalışır.

“Gördüğünüz gibi, hiçbir şey ziyan edilmiyor... Doğa’nın ekonomisi işte. *Lalithanın* insan içinde yaşamasını sağlayan şeyler aynı zamanda ölüm sürecini de yürütür.”

“Evrimin hümanoid aşamasındayken fotogenlere ihtiyaç duyulmasını anlarım,” dedi Hal. “Ama *lalitha* evrimin henüz hayvanlık aşamasındayken, babaya ait surat karakteristiklerini üretmesi neden gereksin ki? Aynı türden gelen erkek bir hayvanın yüzüyle dişi bir hayvanınki arasında pek fark yoktur.”

“Bilmiyorum,” dedi Fobo. “Belki de, insanöncesi *lalitha* fotokinetik sinir kullanmıyordu. Belki de o sinirler, zaten var olan değişik fonksiyonlu bir yapının evrimsel bir uyarlamasıdır. Veya işlevini çoktan kaybetmiş bir yapının. *Lalithanın* fotokinesiyi insan vücudunun evrim sürecinde basamak atlarken geçirdiği değişimlere uymak amacıyla kullandığına dair bazı kanıtlar mevcut. *Lalithanın* böylesi bir biyolojik icada ihtiyaç duyması, akla yakın görünüyor. Eğer fotokinetik sinirler devreye girmemiş olsaydı; başka bir organ bu işi üstlenebilirdi. Maalesef, *lalithayı* bilimsel anlamda inceleyecek kadar ilerleme kaydettiğimiz süre zarfında, elimizde hiç örnek olmadı. Jeannette’i bulmamız büyük şans. Kaldı ki, onun bazı organlarının fonksiyonları bizim için hâlâ sır teşkil ediyor. Verimli bir araştırma için onun gibi pek çoklarına ihtiyacımız var.”

“Bir soru daha,” dedi Hal. *”Lalithanın* birden çok sevgilisi varsa ne olacak? Bebeği, hangisinin özelliklerini taşıyacak?”

”Lalitha bir çetenin tecavüzüne uğrasa dahi, orgazm olamaz; çünkü korku ve tiksinmeden kaynaklanan olumsuz etkileşimler bunu engelleyecektir. Birden fazla sevgilisi olması halinde de...alkol de içmiyorsa...ilk sevgilinin özelliklerini taşıyan bir bebek dünyaya getirir. O, ikinci sevgilisiyle yatana kadar -ilkinin hemen sonrasında olsa bile- döllenme çoktan başlamış olacaktır “

Fobo başını üzüntüyle salladı.

“Bu üzücü bir şey; ama çağlardır değişmedi. Anneler, çocuklarını doğurmak için kendi hayatlarını vermek zorunda. Yine de Doğa, bunun acısını hafifletmek istercesine onlara bir hediye sunar. Nasıl sürüngenlerin büyümesi hayatta kaldıkları sürece durmuyorsa; buna benzer şekilde, *lalitha* da hamile kalmamayı başardığı sürece ölmez. Bunun gibi işte...”

Hal ayağa fırladı ve “Kes artık!” diye bağırdı.

“Üzgünüm,” dedi Fobo yumuşakça. “Jeannette’in kendi hakkındaki gerçekleri sana neden söyleyemediğini anlatmaya çalışıyorum sadece. Seni sevmiş olmalı, Hal; aşk için gerekli olan üç unsura da sahipti: Gerçek bir ihtiras, derin bir sevgi ve sana karşı duyduğu, hangisinin bitip hangisinin başladığı söylenemeyecek derecede ayrılmaz şekilde erkekle dişinin tekvücut olması hissi. Seni sevdiğini biliyorum, inan bana; çünkü biz empatistler kendimizi başka birinin sinir sistemi içine koyabilir ve onlar gibi düşünüp onlar gibi hissedebiliriz.

“Yine de, Jeannette’in aşkında acı bir maya olsa gerek. Onun, hayvan krallığının milyonlarca yıllık evrimle günümüzden ayrılmış olan tamamen yabancı bir kolunun mensubu olduğunu; evliliğin tamamlanmasının gerçek ifadesi olan çocuk kavramından ataları ve anatomisinin yapısı itibariyle koparılmış olduğunu anlayınca ondan korku içinde uzaklaşacağın düşüncesi. Bu düşünce onun en aydınlık anlarını bile karanlığa gömmüş olmalı...”

”Hayır! Ne olursa olsun onu sevebilirdim! Bu bende bir şok etkisi yaratabilirdi. Ama bunun üstesinden gelebilirdim. O bir insandı; tanıdığım tüm kadınlardan daha insandı!” Macneff öğürür gibi bir ses çıkardı. Kendini toparlayınca, “Seni günahkâr!” diye uludu. “İçinde saklamış olduğun o ahlaksız canavarın varlığını artık öğrendiğine göre, buna hâlâ nasıl dayanabiliyorsun? Bu aşağılık pisliği gören gözlerini neden gözyaşı dökmeye zorlamıyorsun? O böceğin ağzını öpmüş olan dudaklarını neden ısırmıyorsun şimdi? O sahtekâr vücudu iğrenç bir şehvetle okşamış olan ellerini neden kesip atmıyorsun? Cinsel organlarını neden ta kökünden kopar...”

Fobo bu gazap fırtınasını yanda kesti; “Macneff! Macneff!”

Sandalphon’un sıska başı, empatiste doğru döndü. Gözleri çakmak çakmaktı; dudakları ise inanılmaz derecede geniş bir sırıtışla, topyekün bir öfke sırıtışıyla gerilmişti.

“Ne? Ne?” diye, uykudan uyanan biri gibi mırıldandı.

“Macneff, senin gibileri iyi bilirim. *Lalithayı* canlı olarak ele geçirip kendi şehvetli amaçların için kullanmayı planlamadığından emin misin? Öfken ve tiksintin büyük ölçüde, arzularının istediğin gibi yerine getirilmemesinden kaynaklanmıyor mu? Sonuçta, bir yıldır kadının olmadı ve...”

Sandalphon’un ağzı açık kalmıştı. Yüzü önce kızardı, sonra giderek morardı. Sonra bu kızgın renk, yerini bir ölü beyazlığına bırakarak yok oldu.

Bir baykuş gibi, keskince çığırdı.

“Bu *kadar yeter!* Uzzitler, bu...kendine insan diyen bu şeyi hava faytonuna götürün!”

Siyahlara bürünmüş iki adam, *hiarı* çevreleyecek şekilde önlü arkalı yaklaştılar. Bu hareket tarzını temkinli olmalarına değil, bu yönde eğitim almış olmalarına borçluydular. Tutuklamayla geçen yıllar direnişle karşılaşmamayı öğretmişti onlara. Kilise’nin temsilcileriyle yüz yüze kaldığında, tutuklanacak kişi her zaman korkak ve uyuşuk davranırdı. Şimdi ise, mevcut olağandışı koşullara ve Hal’in bir silah taşıdığını bilmelerine rağmen, farklı bir tepki beklemiyorlardı ondan.

Bükük bir baş, eğik omuzlar ve sarkık kollarla tam tutuklanmak üzere olan biri gibi duruyordu Hal.

Bu durum bir saniye sürmüş, sonra, saldırmaya hazır bir kaplana dönüvermişti.

Önündeki ajan, bir anda geriye savrulmuştu; ağzından akan kan siyah ceketine dökülüyordu. Duvara toslayınca, dişlerini tükürmek üzere durakladı.

Bu sırada, Hal hızla dönmüş ve arkasındaki Uzzit’in kocaman yumuşak kamına bir yumruk indirmişti.

Uzzit’ten bir *”Uff!”* sesi çıktı.

Beli bükülmüştü. O anda Hal, adamın korumasız kalan çenesine oturttu dizini. Kırılan bir kemiğin sesi duyulmuş ve ardından, ajan yere kapaklanmıştı.

“Dikkat edin!” diye bağırdı Macneff. “Silahı var!”

Duvarın dibinde duran Uzzit elini ceketinin içine daldırıp, koltukaltındaki kılıfta duran silaha uzanmıştı. Aynı anda, Fobo’nun savurduğu ağır bir bronz kitap desteği şakağına çarptı. Bunun üzerine Uzzit yere yığıldı.

Macneff çığlıklar atıyordu; “Direniyorsun, Yarrow! Direniyorsun!”

Hal bağırarak karşılık verdi ”*Shib* ol ki öyle!”

Başını eğerek Sandalphon’a daldı.

Macneff kırbacını Hal’e savurdu. Kırbacın yedi kayışı birden Hal’in yüzüne sarılmış; ama o yine de morlar içindeki hasmına toslayıp yere yığabilmişdi.

Macneff tam dizlerinin üzerinde doğrulmayı başardığında aynı şeyi yapmış olan Hal, Macneff’in boğazını kavrayıp sıkmaya başlamıştı.

Macneff’in yüzü morarmıştı; Hal’in bileklerini yakalamış, boğazını sıkan elleri çözmeye çalışıyordu. Ama Hal sıktıkça sıkıyordu.

“Sen...bunu...yapamazsın!” dedi Macneff, nefes almak için çabalayarak. “Yapamazsın...bu imkâns...”

“Yapabilirim! Yapabilirim!” diye bağırdı Hal. “Bunu yapmayı hep istedim, Pornsen! Yani...Macneff!”

Tam o sırada, zemin sallandı, pencereler zangırdadı. Hemen hemen aynı anda da muazzam bir patlama sesi, pencerelerden içeri dalmıştı. Camlar olduğu gibi kırılıp uçmuş; Hal ise yere savrulmuştu.

Dışarıda, gece gündüze dönmüştü. Sonra, tekrar gece haline geldi.

Hal ayağa kalktı. Macneff, elleriyle boynunu tutarak, yerde yatıyordu.

Hal “Bu da neydi?” dedi Fobo’ya.

Fobo kırık pencerelerden birine gidip dışarı baktı. Boynundaki bir kesikten kan sızıyordu, ama o, bunun farkındaymış gibi görünmüyordu.

“Beklediğim şey buydu işte,” dedi Fobo. Yüzünü Hal’e çevirdi.

“Başlangıçta siz Dünyalılardan kuşkulanmamız için bir neden yoktu. Ama, biz gerçekçi kişiler olduğumuz için -bu terimden rahatsız olduğunuzu biliyorum ama kusura bakmayın- göründüğünüz kadar dost olmamanız ihtimaline karşı önlemler aldık. *Cebrail* buraya indiğinden beri, geminin altını kazıyorduk. *Cebrail’in* altındaki koca deliği doldurmayı daha birkaç gün önce başardık, inan ki, bu işi bitirince eskisinden daha rahat nefes alır olduk; çünkü kazılarımızın fark edilmesinden ya da desteklerimizin geminin o müthiş ağırlığına dayanamayıp kırılmasından korkuyorduk.”

“Geminin altını havaya mı uçurdunuz?” dedi Hal şaşkın şaşkın. Olaylar onun anlayabileceğinden çok daha hızlı ilerliyordu.

“Bak buna şaşarım. Tonlarca patlayıcı kukansak bile, *Cebrail* gibi sağlam bir gemiye çok fazla zarar veremezdik. Bu yüzden, ona hasar vermek istemedik; çünkü onu incelemek de istiyorduk.

“Diğer yandan, hesaplarımız gösterdi ki; metal kaplamalarından geçen şok dalgaları gemideki herkesi öldürecekti.” Hal de pencereye gidip dışarı baktı. Ay ışığının aydınlattığı gökyüzünde bir duman sütunu göze çarpıyordu; yakında, tüm şehri kaplayacaktı.

“Adamlarınızı bir an önce gemiye soksanız iyi edersiniz,” dedi Hal. “Eğer patlama köprüdeki subayları yalnızca sersemletmekle kaldıysa ve bunlar, siz oraya ulaşamadan önce kendine gelirse; bir H bombasını ve sonrasında on tane kobalt bombasını ateşleyecek olan düğmeye basacaklardır. Bunların ne olduğunu bilmiyorsan, sana söyleyeyim. Bu gezegendeki herkesi öldürmeye yetecek kadar ölümcül nitelikte radyoaktif aygıtlardır bu bombalar.”

Fobo’nun rengi attı; sonra da gülümsemeye çalıştı.

“Sanırım bizimkiler şimdiye dek gemiye çıkmışlardır,” dedi. “Yine de emin olmak için bir telefon edeceğim.”

Birkaç dakikalığına gitti; sonra geri geldi. Gülümsemek için çabalamasına gerek kalmamıştı artık.

”Cebrail üzerindeki herkes anında ölmüş,” dedi. “En azından, köprüdeki subaylar ölmüş. Gemiye çıkan birliğin komutanına hiçbir mekanizma veya kontrol paneline dokunmamalarını söyledim.”

“Siz woglar her şeyi düşünmüşsünüz; öyle değil mi?” dedi Hal.

Fobo omuzlarını silkerek “Biz oldukça banşseverizdir. Ama, siz Dünyalıların aksine, biz öz ‘gerçekçileriz’. Haşerelere karşı mücadele etmemiz gerekirse, onları yok etmek için elimizden gelenin en iyisini yaparız. Böcek kaynayan bu gezegende, hayatımız katillerle dövüşmekle geçti.”

Macneff’e baktı; Sandalphon dört ayağı üstünde, gözleri parlayarak ve başını yaralı bir ayı gibi sallayarak duruyordu.

Fobo “Seni haşere saymıyorum, Hal,” dedi, “istediğin yere gitmekte serbestsin, ne istersen yap.”

Hal bir koltuğa oturdu. Üzgün bir sesle “Sanırım tüm hayatım boyunca bunu istedim,” dedi. “Canımın istediği yere gidebilmek, istediğim şeyi yapabilmek özgürlüğü. Ama, şimdi, geriye ne kaldı? Kimsem yok...”

“Senin için fazlası var, Hal,” dedi Fobo. Gözlerinden aşağı süzülen yaşlar burnunun ucunda birikmişti.

“İlgilenmen, sevmen gereken kızların var. Yakında, kuluçka dönemindeki beslenmelerini tamamlamış olacaklar...vaktinden önce gerçekleşen doğuma

iyi dayandılar...ve güzel birer bebeğe dönüşecekler. Herhangi bir insan bebeği ne kadar olabilirse, onlar da o kadar sana ait.

"Her şeyden önce, sana benziyorlar...dişi olmalarından kaynaklanan ufak bir farkla tabii. Senin genlerini taşıyorlar. Genler ha hücresel ha fotonik çalışmış, ne fark eder?

"Kadınsız da kalamazsın. Unutma ki onun teyzeleri ve kız kardeşleri var. Hepsi de genç ve güzel. Onların yerini bulabileceğimize eminim."

Hal yüzünü ellerine gömdü ve "Teşekkürler, Fobo, ama bunlar bana göre değil," dedi.

"Henüz değil;" dedi Fobo yavaşça. "Ama kederin elbet hafifleyecek; hayatı yeniden yaşamaya değer bulacaksın."

Odaya biri girmişti. Hal başını kaldırınca bunun bir hemşire olduğunu gördü.

"Doktor Fobo, hastanın bedenini dışarı çıkarıyoruz. Son bir kez bakmak isterler mi acaba?"

Hal başını salladı. Fobo ona doğru yürüyüp elini omzuna koydu.

"Solgun görünüyorsun," dedi. "Hemşire, bir parça amonyağınız var mıydı?"

Hal "Hayır, buna ihtiyacım yok," dedi.

İki hemşire, tekerlekli bir sedyeyi dışarı taşıdı. Kabuğun üstüne beyaz bir çarşaf örtülmüştü. Çarşafın altından fışkıran siyah saçlar yastığa dökülüyordu.

Hal ayağa kalkmadı. Koltukta oturmayı sürdürdü ve inledi, "Jeannette! Jeannette! Keşke bana söyleyecek kadar çok sevseydin beni..."

SON

[1] 1 Wog: Özellikle Ortadoğu kökenli insanlar için kullanılan küçümseyici argo sözcük, (ç.n.)

[2] 2- Dünyevi işler Muhafız Meleği, (ç.n.)

[3] Highjacker: Uçak korsanı, (ç.n.)

Yazar Hakkında

Geleneksel bilimkurgunun uzak sınırlarında dolaşan yapıtlar vermiş ABD'li yazar. 1918 yılında doğdu. Üniversite öğrenimini İngiliz Edebiyatı dalında yaptı. 1952 yılında yazdığı *The Lovers* - Âşıklar adlı uzun öyküsüyle tanındı. İlk romanı *The Green Odyssey* / Yeşil Yolculuk 1960 yılında yayımlandı. Önemli yapıtları arasında *Flesh* / Et (1960), *River World* / Irmak Dünya dizisi (1971-1983), *Jesus on Mars* / Mars'taki İsa (1979) sayılabilir. Ayrıca bilimkurgunun Jules Veme ve Edgar Rice Burroughs gibi klasik yazarlarca yaratılmış roman kahramanlarının yer aldığı yapıtlar da vermiştir.

Farmer, aşırıya kaçmaktan hiçbir zaman sakınmamış ve güncel eğilimlerin kalemini sınırlandırmasına izin vermemiştir. Cinsellik, din ve tabular sıklıkla kullandığı temalardır. Dili açık saçıktan şakacıya, alaycıdan romantiğe dek geniş bir yelpazede döner ama hep sivridir.